Robert fisprin & Bill Riwcett
MERCENARUL
Robert fisprin & Bill Fawcett
MERCENARUL
...SUNTeŢI CHIRR DUMNeRVORSTRft
TRADUCERE ŞI CUVÂNT ÎNAINTE DE CEZAR IONESCU
m
NEMIRA
94
Coperta colecţiei: DAN ALEXANDRU IONESCU
Ilustraţia: TUDOR POPA

Difuzare:
Editura NEMIRA, C.P. 26 – 38, Bucureşti Tel / Fax: 668.54.10
ISBN 973 – 569 – 006 – 3
Cuvânt înainte
Cartea de faţă face parte dintr-un gen nou pentru cititorul român, necesitând câteva explicaţii. Mercenarul este o carte „deschisă”, o carte-joc. Cititorul participă activ la desfăşurarea acţiunii, ieşind din postura de simplu spectator. Autorul se limitează la a prezenta diversele situaţii cu care se confruntă personajul principal, iar decizia pe care o va lua acesta îi aparţine în exclusivitate celui care citeşte. Variantele fiind extrem de numeroase, povestea poate diferi de la un cititor la altul t sau chiar de la o lectură la alta, deşi cartea în sine rămâne, bineînţeles,

mereu aceeaşi. Această paradoxală flexibilitate a firului epic reprezintă diferenţa dintre cărţile „deschise” şi cele „clasice”, în care autorul îşi impune permanent voinţa. Se poate spune, deci, că, într-o oarecare măsură, fiecare cititor al Mercenarului este, în acelaşi timp, şi autorul poveştii pe care o citeşte.

Universul din Mercenarul a fost preluat de către Bill Fawcett din Cold Cash War (Războiul pe bani gheaţă), de Robert Asprin. În viziunea lui Asprin, marile corporaţii ale viitorului, deţinând puterea economică, vor adopta „războiul paşnic” drept mijloc de rezolvare a conflictelor dintre ele. Fiecare corporaţie va avea o armată compusă din luptători de elită, pe care o va angaja în luptă într-un teritoriu dinainte convenit cu corporaţiile rivale. Această translaţie a confruntării din plan economic în plan militar va da câştig de cauză corporaţiei a cărei armată iese învingătoare.

„Războiul paşnicee diferă fundamental de războiul convenţional numai într-o singură privinţă: în războiul paşnic nu există morţi. Mercenarii sunt echipaţi cu uniforme cibernetice şi arme care9 în loc de gloanţe, folosesc unde electromagnetice emise pe frecvenţe speciale. Când o astfel de undă atinge un luptător într-un punct considerat vităl, uniforma acestuia se blochează, iar cel în cauză nu mai poate face nicio mişcare, \într-un astfel de moment intră în rol arbitrii, persoane neutre ce observă desfăşurarea corectă a ostilităţilorf contabilizând pierderile suferite de fiecare parte.

În rest, cititorul, preluând rolul lui Steve Tidwell, angajat al Corporaţiei Comunicaţiilor în lupta cu Corporaţia Petrolului, se va confrunta cu situaţii identice cu cele care pot surveni într-un război adevărat. Simularea, deosebit de realistă, îi va permite să-şi verifice aptitudinile de conducător al unui grup de mercenari de

elită, solicitând la maximum ingeniozitatea şi capacitatea de decizie.

CEZAR IONESCU

REGULILE JOCULUI

DESFĂŞURAREA LUPTELOR

Această carte conţine un sistem simplu de joc care simulează lupta şi alte situaţii militare. Jocul aduce o satisfacţie în plus prin faptul că deveniţi participant la aventură. Veţi avea nevoie de două zaruri, un creion şi o foaie de hârtie pentru a asigura desfăşurarea jocului.

INDICI DE LUPTA

În această carte, mercenarii pe care îi comandaţi vor face parte din elita militară a lumii. Fiecare dintre ei primeşte cinci indici. Aceşti indicatori furnizează mijloacele de comparaţie a capacităţii de luptă a diverselor unităţi militare întâlnite în carte. Indicatorii sunt:

Efectivul

Această valoare este egală cu numărul de unităţi individuale de luptă din forţa armată pe care o comandaţi. Fiecare unitate de efectiv reprezintă un om. Pierderile se scad din efectiv.

Tehnica de luptă

Calitatea şi puterea armelor folosite se reflectă în valoarea tehnicii de luptă. Toţi membrii unei subunităţi vor avea aceeaşi valoare pentru tehnica de luptă. În unele cazuri, s-ar putea să comandaţi două sau mai multe subunităţi, fiecare având alt indice pentru tehnica de luptă.

Forţa ofensivă

Acest indice reprezintă capacitatea subunităţii de a ataca un adversar. El se determină prin înmulţirea efectivului cu valoarea atribuită tehnicii de luptă (efectiv X tehnică de luptă – forţă ofensivă). Această valoare poate fi diferită de la o luptă la alta. Ea se va diminua cu pierderile de efectiv şi va creşte dacă se primesc întăriri.

Forţa de luptă corp-la-corp

Desemnează valoarea fiecărui membru al subunităţii în lupta corp-la-corp. În cazul unei grupe de mercenari, ea reprezintă nivelul de însuşire a artelor marţiale şi pregătirea de luptă a fiecărui individ. În cazul unităţilor militare formate din echipaje (de exemplu, unităţi de tancuri), reprezintă capacitatea de luptă a membrilor echipajului şi poate fi folosită împotriva unei încercări de abordaj. Valoarea forţei de luptă corp-la-corp înlocuieşte valoarea tehnicii de luptă în calcularea forţei ofensive a unei unităţi angajate în luptă corp-la-corp.

Camuflarea

Arată cât de bine se pot ascunde membrii subunităţii dumneavoastră. Reprezintă îndemânarea individuală a fiecărui soldat. Valoarea de camuflare a subunităţii dumneavoastră va fi aceeaşi pentru fiecare membru al subunităţii. Veţi folosi camuflarea pentru a evita reperarea de către inamic.

Moralul

Reflectă spiritul de luptă al trupelor pe care le comandaţi. Succesul în luptă poate mări această valoare. Deciziile nepopulare sau pierderile severe o pot micşora. Dacă ordonaţi subunităţii dumneavoastră să efectueze ceva deosebit de periculos, rezultatul poate depinde de moralul trupei.

ALGORITMUL DE LUPTĂ

Când subunitatea dumneavoastră se găseşte într-o situaţie de luptă, folosiţi, următorul algoritm pentru a determina dacă ea va câştiga sau va pierde:

1. Calculaţi forţa ofensivă a subunităţii dumneavoastră şi a inamicului (efectivul X tehnica de luptă sau forţa de luptă corp-la-corp = forţa ofensivă).

2. Deschideţi cartea la tabelele de la sfârşitul acestei secţiuni. Din descrierea luptei veţi afla ce tabele trebuie să

folosiţi.

3. Aruncaţi două zaruri şi calculaţi suma lor.

4. Găsiţi forţa ofensivă a subunităţii în prima linie a tabelului şi suma zarurilor în prima coloană. Numărul aflat la intersecţia coloanei şi liniei respective este numărul de pierderi provocate de subunitatea considerată.

5. Repetaţi procedeul pentru fiecare din părţile aflate în luptă, alternând atacurile.

Dacă nu se indică altfel, subunitatea pe care o comandaţi atacă prima.

Când vi se va spune că există o situaţie de luptă, vi se vor da toate informaţiile necesare, atât despre unitatea dumneavoastră, cât şi despre inamic.

Iată un exemplu de luptă complet:

Compania „Slammers”, comandată de Hammer, a intrat în raza de acţiune a unei forţe armate ce apără un deal aflat pe direcţia ei de atac. Aţi hotărât ca Alois Hammer să comande companiei de tancuri să atace. Tancurile dumneavoastră au un indice de tehnică de luptă egal cu 8, iar efectivul este de 8 tancuri.

„Slammers” atacă folosind tabela B.

Forţele de apărare locale luptă folosind tabela D, cu o tehnică de luptă de 3 şi un efectiv de 12. (Rezultă că au o forţă ofensivă de 36.)

Pentru început, dumneavoastră atacaţi primul şi aruncaţi zarurile. Să presupunem că suma celor două zaruri este 8. „Slammers” au în momentul de faţă. O forţă ofensivă de 64 (8 X 8).

Forţa ofensivă

Căutaţi intersecţia coloanei de forţă ofensivă 60 – 70 cu linia pentru suma zarurilor egală cu 8. Rezultatul este de patru pierderi pe care compania dumneavoastră le-a provocat inamicului.

Aceste pierderi se scad din efectivul adversarilor

înainte de a le calcula forţa ofensivă. (Atacurile nu sunt simultane.) După efectuarea scăderii, duşmanului îi rămâne un efectiv de 8 (11 – 4 = 9). De aici, o forţă ofensivă de 24 (8 X 3 = 24).

Aruncaţi două zaruri pentru atacul adversarilor şi determinaţi pierderile pe care le-au provocat companiei „Slammers”. Scădeţi aceste pierderi din efectivul dumneavoastră şi notaţi rezultatul pe foaia de joc. Dacă rezultatul aruncării a fost tot 8, ei au distrus un tanc şi deci, pentru următoarea „rundă” a luptei, efectivul companiei „Slammers” e de 7.

Astfel se încheie o rundă de luptă. Repetaţi algoritmul pentru fiecare rundă. De fiecare dată când o subunitate va suferi pierderi, i se va micşora forţa ofensivă. Atacul va fi purtat de un număr mai mic de tancuri, soldaţi etc.

Continuaţi să aruncaţi zarurile, pentru fiecare parte, recalculând de fiecare dată forţa ofensivă în funcţie de pierderi, până când una din părţi şi-a pierdut tot efect

	—	—	—	—	—	—	—
O	20	30	40	50	60	70	8
2	O	O	O	!	l	!	2
3	O	O	1	I	I	Ţ	2
4	O	1	I	I		2	2
5		I	I	2	2		3
6	1	1		2	2	3	
7	l		*			s	3
		>					
8		2	r.	3	I	j	<
						!	
9		I		7		I	
1	2	3			a	4	
0							
It	3	3	3		4		

1 3 3 A 4
2

tivul sau sunt îndeplinite anumite condiţii (specificate în text). Acest moment reprezintă finalul bătăliei.

Pierderile suferite sunt permanente, iar pierderile suferite de subunitatea dumneavoastră trebuie scăzute din efectivul de pe foaia dumneavoastră de joc.

ACŢIUNI CLANDESTINE, ÎNCERCĂRI DE TRECERE NEOBSERVATĂ ŞI ALTE ACTIVITĂŢI TEMERARE

Pentru a determina succesul unei subunităţi într-o acţiune legată de camuflare sau moral, aruncaţi două zaruri. Dacă totalul este mai mare decât indicele subunităţii, aceasta dă greş. Dacă suma celor două zaruri este mai mică sau egală cu acest indice, acţiunea este încununată de succes sau subunitatea trece neobservată. De exemplu:

Rico ia hotărârea ca echipajul său de Infanterie Mobilă (I.M.) să încerce să pătrundă nevăzut în baza extratereştrilor. Indicele de camuflare al I.M. este egal cu 8.

Pentru a reuşi este necesar ca cele două zaruri să totalizeze cel mult 8. Zarurile sunt aruncate, rezultând un 4 şi un 2, deci o sumă de 6. Echipajul reuşeşte să treacă neobservat de santinelele extraterestre.

Dacă cele de mai sus vă sunt clare, puteţi deschide cartea la Secţiunea 1, pentru a prelua comanda.

TABELELE DE LUPTĂ

Atunci când luaţi o hotărâre în urma căreia veţi fi angajat într-o luptă, se va spune care tabelă trebuie folosită pentru subunitatea dumneavoastră, respectiv pentru cea inamică. Tabelele sunt determinate de situaţia tactică şi strategică.

Când subunitatea are eficacitate maximă, se foloseşte tabela A; la eficacitate minimă, tabela G. Tabela A

reprezintă eficacitatea siouxilor în bătălia de la Little Big Horn; tabela F, pe cea a lui Custer, Tabela G reprezintă efectul pe care l-ar avea nişte zuluşi înarmaţi cu assegai (suliţe) împotriva unor tancuri Leopard moderne. Chiar şi o. forţă foarte mică poate fi eficace dacă atacă după tabela A, în timp ce un număr chiar foarte; mare de soldaţi care atacă după tabela G nu prea are sorţi de izbândă.

1 – 10 r-20 – 30 – 40 5Q – 7 ă 90 – JOC 101 – r

Kszultatul aruncării

2	O	1	l	2	2	3	3
	O	1	2	2	2	3	4
	I	2	2	2	3	3	4
ţ	2	2	2	3	3	4	5
ty	2	2	2	3	4	4	5
7	2	2	3	4	4	5	5
s	2	3	3	4	4	5	6
9	3	3	4	4	5	5	6
1	3	4	4	5	5	6	7
0							
u	3	4	4	5.	6	6	7
1	4	4	5	6	7	7	8
2							

TABELA B

1 – 10 – 20 – 30 – 40 – 50 – 60 – 70 – «0 – 90 – 100 10*

+ * Rezultatul ep» reărţi

	O	O	O	I	1	I	2
	O	O	1	1	1	2	2
4	O	1	1	1	2		2
5	I	!	1	2		2	3
6		1	2	2	2	3	3
7	l	2	2	2	3	3	3
						–	
Îi	1	2	2	3	3	3	4

	2		3	3	3	4	4
1	2	3	3	3	4	4	4

0

u	3	3	3	4		4	5
<	3	3	4	4	4	5	5

2

1 – 10 – 20 – 30 f40 – 50 – 60 – 70 – 80 – 100 101 +

Rezultatul aruncării

2	O	5	O	O	O	I	I
3	O	O	O	O	1	1	I
4	O	O	O	I	Î	I	2
5	O	O	t		1	2	2
6	O	1	I	l	2	2	2
7	I	Î	1	2	2	2	3
8	I	Î	2	2	2	3	3
9	I	2	2	2	3	3	3
ÎO	2	2	2	3	3	3	4
1]	2	2	3	3	3	4	4
1	2	3	3	3	4	4	4

2

TABELA D

I-iO – 20 30 – 40 – 50 – 60 – 70 – 80 – 90 – 100 101 +

Rezu! 13*îi! arun wMi

	()	O	O	O	O	O	O
3	O	O	O	O	O	O	1
	(;	C	O	(î	O	!	1
s	M	O	O	O	1	1	Î
6	Îi	O	O	1	1	1	
7	O		1	1	1	2	2
e	I)	I	1	1	2	T	2

I 1 Ţ I 2 3
1 1 1 — Ţ 3 3
0 >
1 1 — O 2 A 3 3
1 ş
Î2 2 7 2 3 s 3 4
1 – 10 – 20 – 3U – 40 – 50 – 60 «70 80 – 9Q – 100 KH
Rezultatul aruncării
9 O O O O O O O
3 O O O O O O. O

4 O O O O O O O
O O O O O O 1
O O O O O O 1 I
7 O O O O l 1]
O O O 1 l J
O O I 1 I l *
>
1 O 1 1 1 2 —
0 > t
n ! 1 l 1 2 2
1 1 1 1 7 2 2
2
TABELA F
— 10 – 20 – 30 – 40 – 50 – 60 – 70 – 80 – 90 – IOC1
101 +
Hszultatui aruncării
2 O O O O O O
I O O O O O O O
4 O f; O O O O O
5 O O O O O O O
6 O O O O O O O
7 O O O O O O O
8 O O O O O O O

9	O	O	O	O	O	O	O
1	O	O	O	O	O	O	O

0

!!	1	l	1	l	I	1	
1	1	I	I	l	I	I	1

2

TABELA G

1 – 10 – 20 – 30 – 40 – 50 – 60 – 70 – 80 – 90 – 100

101 + Rezultatul aruncării

2	O	O	O	O	O	O	O
3	O	O	O	O	O	O	O
4	O	O	O	O	O	O	O
5	O	O	O	O	O	O	O
6	O	O	O	O	O	O	O
7	O	O	O	O	O	O	O
8	O	O	O	O	O	O	O
9	O	O	O	O	O	O	O
1	O	O	O	O	O	O	e

0

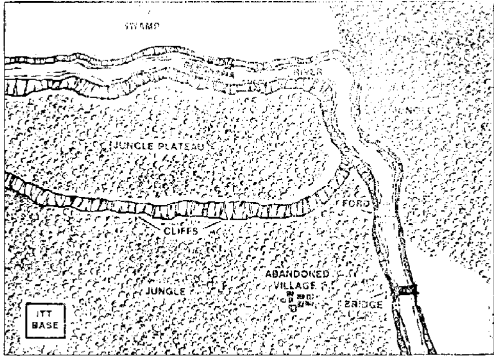
1	O	O	O	O	O	O	O

1

1	1	1	1	1	1	l	!

2

MERCENARUL

Trântit la pământ, cu faţa lipită de stratul de frunze

putrede, căpitanul Steve Tidwell se gândi că cel mai neplăcut aspect al junglelor era faptul că puţeau. Insectele ce mişunau la câţiva centimetri de ochii mercenarului nu erau decât o pacoste suplimentară. Se târâse prin junglele de pe trei continente şi toate aveau două lucruri în comun: gângăniile şi izul înţepător de putregai. Nu se putea spune că Tidwell nu fusese expus la aproape toate mirosurile neplăcute posibile, inclusiv când spărsese odată o uşă şi, trăgând, se repezise într-o cameră plină de cadavre vechi de săptămâni; dar, după un timp, toate lucrurile dintr-o pădure tropicală miroseau de parcă erau putrede… şi majoritatea chiar erau.

O gânganie un pic mai mare decât degetul gros al ofiţerului mercenar se târî la câţiva centimetri de faţa lui. Avea o carapace de culoare verde-aprins, ochii roşii şi cleşti în lungime de cel puţin doi centimetri. Tidwell se întrebă ce fel de fiinţă era aceea care se târa pe ceafa lui, dar îşi impuse să nu se mişte. Orice ar fi fost, avea o mie de picioruşe, toate ascuţite. Cu multă grijă, mercenarul îşi număra bătăile inimii. După câteva clipe, senzaţia dispăru.

Tidwell s-ar fi relaxat dacă nu ar fi privit fix la picioarele unui mercenar din tabăra adversă, aflate la jumătate de metru de casca lui. Numărase vocile şi ajunsese la concluzia că patrula era formată din cel puţin o duzină de „petrolişti”, probabil chiar douăzeci. După standardele mercenarilor, aceşsta reprezenta, practic, o recunoaştere în forţă… într-un teritoriu unde nu ar fi trebuit să existe nici un membru al vreuneia dintre tabere.

Mercenarul aşteptă răbdător, simţind cum transpiraţia îi îmbibă căptuşeala uniformei sale cibernetice. Jungla nu e un loc pentru a purta o uniformă care-ţi acoperă şaptezeci la sută din corp. Microcomputerul montat în jurul taliei uniformei îl apăsa în mod neplăcut. Se va sfârşi curând, realiză Tidwell, fără

să se relaxeze încă. Cercetaşul din ariergarda «patrulei trecuse pe lângă picioarele din faţa lui Tidwell şi dispăruse pe potecă.

Strigătul răguşit al unei păsări băştinaşe îl făcu pe „petrolist” să se răsucească spresunet, întorcându-se exact către mercenarul camuflat la picioarele sale. Tidwell descoperi că putea transpira mai abundent, lucru pe care acum câteva secunde l-ar fi considerat imposibil. Încă o jumătate de pas, şi „petrolistul” avea, literalmente, să se împiedice de el. Dacă ar fi privit în jos, ar fi fost foarte probabil să-l observe… dar pasărea era sus, în bolta verde, şi fusese o patrulare îndelungată. Răspunzând unui ordin strigat suficient de tare încât să alerteze toţi inamicii aflaţi pe o rază de doi kilometri, bărbatul făcu stânga-mprejur şi îşi urmă camarazii pe potecă.

Amatori, gândi Tidwell, forţându-se să aştepte o sută de bătăi de inimă înainte să facă vreo mişcare. Făcuseră o pauză de cincisprezece minute, fără să se mai obosească să cerceteze dacă zona e sigură. Uniformele cibernetice făceau războiul prea uşor… cel puţin acest război. Într-un adevărat conflict armat, jumătate din acea patrulă nu ar fi supravieţuit primei săptămâni. Cei care ar fi scăpat l-ar fi împuşcat probabil pe un ofiţer atât de incompetent, din motive de autoapărare.

Steve /Tidwell s-ar fi simţit şi mai revoltat de uniforme dacă nu ar fi fost el însuşi „omorât” cu mai puţin de o lună în urmă. Avusese mare ghinion, legat de traversarea periculoasă a unui râu şi de o pană a aparatului de comunicare al cercetaşului trimis în faţă. Fuseseră atacaţi prin surprindere de o patrulă a „petroliştilor” în timp ce restul echipei încerca să traverseze. Lovită de proiectilele luminoase emise de cuarţurile armelor, uniforma sa cibernetică se blocase conform programului, împiedicându-i orice mişcare.

Tidwell fusese cât pe-aci să se înece în râul mlăştinos, dar ajunsese la mal, tras de un arbitru „pe fază”.

Cine ar fi crezut că va participa la un război cu arbitri? Steve Tidwell medită asupra ironiei sorţii. Totuşi, corporaţiile plăteau de două ori mai mult şi erau cei mai frumoşi bani pe care-i câştigase în peste un deceniu.

A fi omorât însemna să petreci o săptămână în incinta spartană a „morgii”, barăci prost aerisite, construite într-un lagăr împrejmuit cu sârmă ghimpată, al cărui unic scop era să ţină „pierderile” sub observaţie. Deşi morga se afla la mai puţin de şaptezeci de kilometri de Brasília, singurul oraş pe o rază de o mie de kilometri, nu puteai părăsi lagărul fără să fii împuşcat cu gloanţe adevărate. Corporaţiile nu aveau de gând să lase vreun mercenar nemulţumit să se prezinte la datorie înainte de expirarea săptămânii regulamentare. Le-ar fi stricat jocul lor de-a războiul, controlat cu atâta grijă. Pentru o persoană ca Steve Tidwell, plictiseala impusă a morgii fusese mai rea decât orice neplăcere fizică pe care ar fi putut s-o provoace o rană adevărată.

Prudent, mercenarul se strecură prin junglă până la locul în care-şi lăsase oamenii. Spre deosebire de patrula „petroliştilor”, aceştia aşteptaseră în tăcere, răspândiţi în mijlocul unor tufişuri dese. După ce le făcu semn să se apropie, căpitanul Steve Tidwell aşteptă până când toţi cei patru bărbaţi se strânseră în jurul lui, înainte de a le împărtăşi veştile.

— Patrulă inamică, anunţă el succint. Unul din noii recruţi aruncă priviri nervoase în jur. Acum se retrag. Sunt aproape douăzeci, toţi gata să se ducă acasă, relaxaţi şi foarte neglijenţi.

— Îi atacăm, domnule maior? întrebă îngrijorat sergentul Shanks, apoi păru jenat. Până la eşecul petrecut la traversarea râului, Tidwell avusese gradul de maior în

Contingentul de Mercenari ai Comunicaţiilor. După ce fusese eliberat de la morgă, autorităţile locale ale ITT L-ului

1) International Telegraph & Telephone Corporation, companie specializată în fabricarea aparatelor de telecomunicaţie (n.t.).

Îl retrogradaseră la rangul de căpitan. Apoi îl numiseră comandant al unui avanpost situat în cea mai liniştită regiune a frontului de 225 de kilometri, stabilit de cele două corporaţii. Nimic nu se întâmplase acolo de la declanşarea, cu două luni în urmă, a „războiului" convenit.

Tidwell se amuză urmărind cum expresia feţei sergentului trece de la jenă la uimire, pe măsură ce acesta înţelegea implicaţiile prezenţei în zonă a unei patrule inamice de o asemenea mărime. N-ar fi trebuit să existe niciun semn de activitate „petrolistă". Conform informării ţinute în dimineaţa aceea, aici ar fi trebuit să fie un sector neocupat, fără nicio prezenţă inamică.

— Fiecare parte nu dispune decât de câteva mii de mercenari, răspunse Tidwell.

Datorită numărului mare de recruţi pe care îi comandase, Tidwell căpătase obiceiul de a ţine predici atunci când timpul şi situaţia o permiteau. Trupele luptau mai bine când ştiau ce se întâmplă şi de ce, decât atunci când li se cerea să urmeze orbeşte ordinele unui superior.

— Dacă „petroliştii" îşi folosesc unu la sută din forţe pentru a patrula în regiune, atunci e ceva la mijloc. În plus, nu ar dovedi aceeaşi încredere şi neglijenţă dacă nu ar exista întăriri la mai puţin de treizeci de kilometri.

Acum, ambii recruţi păreau nelinişti, temându-se că Tidwell va ordona micii sale patrule să se lupte cu douăzeci de oameni. Ambii fuseseră deja o dată la morgă şi nu mai doreau să ajungă acolo, mai ales că li se reţinea leafa pe perioada în care erau „morţi".

— Am putea să-i atacăm.

Tidwell ezită doar câteva secunde, folosind prilejul pentru a cântări reacţiile noilor veniţi. Unul dintre ei părea gata să cedeze nervos şi să o ia la sănătoasa. La întoarcere, va trebui să-l transfere în altă parte.

— Dar e mai important ca această informaţie să ajungă la bază şi nu putem risca să fim interceptaţi prin radio. Haidem acasă.

Chiar şi Shanks păru uşurat, deşi ştia că Tidwell e un mercenar prea bun pentru a ordona un atac sinucigaş. În cel mai rău caz, era o scuză minunată pentru a reduce durata misiunii lor de cercetare de la trei zile la una singură.

Cârciuma Janei ar fi putut să fie situată chiar la periferia oraşului Indianapolis sau Toledo. Avea tejghele din PVC şi pete de grăsime pe geamuri. Un voluminos aparat de aer condiţionat, agăţat deasupra uşii, reprezenta singura concesie făcută aşezării neobişnuite a restaurantului. În Peoria, cârciuma nu ar fi atras atenţia… şi nici prea mulţi clienţi. Chiftelele erau minuscule şi sosul dureros de iute. Dar băuturile erau tari, iar Jane însăşi emana un aer de toleranţă amuzată, care era greu de găsit într-o junglă. Aflată la patruzeci şi cinci de kilometri de Brasília, pe singura autostradă ce făcea legătura între capitala Braziliei şi ţărm, cârciuma avea atracţia unei persoane cunoscute pe care o întâlneşti într-o ţară străină. Mercenarii o adoptaseră deja ca sediu al întâlnirilor, în afara orelor de serviciu, înainte ca Tidwell să fie detaşat aici.

Jarie, care uneori susţinea că venise în Brazilia din motive de „sănătate” şi lăsa să se-nţeleagă că a avut un prieten mafiot, se ocupa de cea mai mare parte a servirii clienţilor şi prepara toate băuturile. Nimeni nu văzuse vreodată bucătarul şi nimeni nu-i ştia numele. Cei mai

mulţi presupuneau, în mod corect, că aceasta se datorează protejării sale de către anumiţi creditori.

Existau două măsuţe, şase separeuri şi o tejghea cu şase locuri, cârciuma putând găzdui un total de treizeci şi cinci de clienţi. Deşi mâncarea de la cantinele corporaţiilor avea de multe ori un gust mai bun, majoritatea mercenarilor preferau să mănânce la Jane ori de câte ori era posibil. Peste douăzeci de oameni, câţiva încă îmbrăcaţi în uniformele lor cibernetizate, de camuflaj, erau în restaurant când Tidwell intră şi se strecură într-un separeu. Mercenarii făceau parte, în proporţie aproximativ egală, din echipele Comunicaţiilor şi Petrolului, fiecare stând, într-un grup mic, cu alţii din tabăra lui. Cele două grupuri se luau în mod constant peste picior, dar atitudinea era foşrte prietenoasă. Printr-o convenţie tacită, la Jane nu existau niciodată necazuri.

Ca de obicei, lui Tidwell îi trebuiră câteva secunde pentru a se acomoda cu atmosfera degajată a „războiului” lor şi pentru a se relaxa. Fără să îl întrebe, Jane îi aduse un whisky irlandez mare. Întrebă, din obişnuinţă, dacă era

„Tullamore Dew” şi fu răsplătit cu un zâmbet cunoscător. Răspunsul era, ca de fiecare dată, nu. Cineva pusese le tonomat o serie de blues-uri melancolice şi refrenele familiare se combinau cu whisky-ul irlandez pentru a-l ajuta pe mercenar să uite că nu cu mult timp în urmă se târâse printr-o junglă. Era deja pe terminate cu al doilea pahar şi tocmai se hotărâse să înfrunte gulaşul, când auzi o voce cunoscută.

— O sticlă de „Tully” şi un cub de gheaţă, rosti cineva, în timp ce uşa se deschidea cu zgomot. Şi o noapte cu tine, dragă, adăugă vorbitorul.

— Ai vrea! râse Jane dispreţuitoare, întinzând o mână sub bar. Mâna ieşi la suprafaţă ţinând o sticlă, pe jumătate plină, cu eticheta „Jamison’s”.

Clancey era inconfundabil. Prefera mereu să-şi facă apariţia într-un mod teatral. Mai bine de zece ani luptaseră împreună în acelaşi război. În timpul ultimului conflict din Arabia, Clancey îi fusese locţiitor. Tidwell cercetă însemnele prietenului său şi observă că era căpitan în armata „petroliştilor”. Un număr din cei prezenţi îl salutară cu voce tare pe irlandez, care le răspunse făcând un gest cu; sticla, apoi luă o înghiţitură lungă. Dacă Clanceiy se afla aici, atunci chiar că era ceva la mijloc, gândi Tidwell. Urmă un moment tensionat, în care mercenarul ITT-ului se întrebă cum să se comporte cu adversarul. Apoi hotărî că amândoi se aflau în afara orelor de serviciu. Îşi ridică mâna pentru a-i atrage atenţia.

Zărindu-şi vechiul prieten, Clancey. se opri la jumătatea înghiţiturii, aproape înecându-se. Fără să ezite, traversă în grabă sala până la locul unde Tidwell stătea singur. Zâmbetul mercenarului irlandez se lăţi, pe măsură ce se apropia.

În orele ce au urmat, ambii s-au pus la curent cu activitatea celuilalt. Clancey fusese în Kuweit, înrolat în forţele de „menţinere a păcii”, până când se plictisise de prăpăd şi de restricţiile aplicate în privinţa băuturilor alcoolice. După ce ajunsese înapoi în zona Statelor Unite, fusese contactat de o altă cunoştinţă comună şi recrutat de Corporaţia Petrolului. Povestea lui Tidwell era similară, activităţile sale desfăşurându-se în pustiurile antarctice. Fusese recrutat de către acelaşi individ, dar pentru Comunicaţii. Amândoi căzură de acord că, de fapt, cel care îi recrutase era singurul care se îmbogăţea de pe urma acestui război.

Evitară cu multă grijă orice fel de discuţie legată de activităţi recente sau de îndatoririle lor curente.

ITT-istul de pe ecran era extrem de hotărât. Imaginea sa în mărime naturală era atât de clară, încât Tidwell

trebui să-şi reamintească să vorbească spre obiectivul mat al camerei de luat vederi, situată în stânga ecranului.

— Superiorii mei sunt de părere că analiza dumitale are oarecare merite, căpitane, spuse funcţionarul pe un ton sacadat şi pompos. Încerca din greu să aibă o voce de militar de carieră. Mercenarii prezenţi încercau şi ei din greu, dar ca să-şi stăpânească râsul. Cei mai mulţi părăsiseră armatele obişnuite tocmai pentru a evita un astfel de ton, venind din partea unor oameni care erau cel mai puţin îndreptăţiţi să-l folosească.

— Vom deplasa o forţă până la baza voastră. Aşa că ar fi bine pentru dumneata să ai dreptate. Efectuarea neobservată a deplasării va cere timp. Vă aloc o singură – subliniez: o singură – lovitură aeriană. Folosiţi-o numai dacă situaţia o justifică. Cu aceste lovituri aeriene se pierd foarte mulţi bani, iar noi dorim să purtăm această campanie în modul cel mai eficace posibil.

Sergentul Shanks, unul din puţinii oameni cunoscuţi de Tidwell care supravieţuiseră douăzeci de ani în Legiunea Străină, pufni dispreţuitor:

— Adică vrea să spună „în modul cel mai ieftin posibil”.

ITT-istul se bâlbâi o clipă şi apoi se retrase sub pavăza tonului oficial:

— Dumneata, căpitane, spuse, subliniind gradul, vei avea ocazia să-ţi recapeţi fostul grad şi salariul. Acest război trebuie să stabilească corporaţia care va prelua dreptul asupra comerţului en detail în numeroase state din vest. La ora actuală suntem implicaţi într-o ofensivă majoră, în cazul în care Corporaţia Petrolieră reuşeşte să ne învăluie pe flancuri, o mare parte a sud-vestului american le va fi acordată de către arbitri. Am putea chiar pierde întreaga piaţă de desfacere, după ce am cheltuit milioane. Nu putem permite aşa ceva!

Un murmur general veni din partea celor peste douăzeci de mercenari strânşi în jurul ecranului. Ca în majoritatea unităţilor mercenare, la şedinţele de instructaj putea participa toată lumea.

— Adică noi luptăm pentru dreptul de a vinde aparate de prăjit pâine în Colorado? întrebă, sceptic, unul dintre soldaţii mai tineri.

Funcţionarul continuă fără să găsească de cuviinţă să ia în considerare întrebarea:

— Avem nevoie de confirmări, declamă ITT-istul pe un ton pe care probabil că-l considera dramatic. De asemenea, trebuie să câştigăm timp. Vei lua una din cele două grupe de luptă de la bază şi vei afla cât mai multe despre activităţile „petroliştilor", zădărnicindu-le, dacă e cu putinţă.

Funcţionarul Comunicaţiilor făcu o pauză şi privi din ecran. Mercenarii din cameră îl ignorară şi se uitară la Tidwell, întrebându-se ce grupă va alege. Cei aleşi vor beneficia de prime sau, mai probabil, de încă o săptămână la morgă.

— Celei de-a patra unităţi de comando îi vor fi necesare patru zile pentru a ajunge la voi; conchise figura de pe ecran. Am fost informat asupra posibilităţii interceptării convorbirilor noastre. Veţi evita folosirea oricăror aparate de comunicaţie, cu excepţia celor cu rază mică de acţiune, şi pe acestea cât mai rar cu putinţă.

Era evident stânjenit de recunoaşterea faptului că tocmai conglomeratul Comunicaţiilor avea probleme cu propriile comunicaţii. Mai mulţi dintre mercenari ajunseră la aceeaşi concluzie şi începură să chicotească.

Funcţionarul păru contrariat şi întrerupse transmisia. Camera se umplu cu şuieratul undelor parazite, până când sergentul Shanks închise ecranul de pe perete cu o plesnitură hotărită. În cameră se lăsă o tăcere totală. Toţi

se întoarseră către Tidwell, de parcă mişcarea ar fi fost dinainte regizată.

Căpitanul mercenar înţelese că oamenii aşteptau să-i anunţe ce grupă va lua în misiune. Ştiu instinctiv că trebuie să se hotărască imediat. Soldaţii îşi pierd repede încrederea într-un conducător nehotărât.

La bază existau două grupe de luptă. Una era alcătuită din opt veterani. Cealaltă era o unitate nou formată, constând din treisprezece oameni, bine antrenaţi, dar lipsiţi, în general, de experienţă. Datorită convenţiilor „războiului”, toţi infanteriştii erau dotaţi cu arme similare.

Aveţi de ales între cele două grupe. Dacă o alegeţi pe cea mai mică, compusă din veterani, citiţi secţiunea 2.

Dacă o alegeţi pe cea mai mare, dar mai puţin experimentată, citiţi secţiunea 3.

2

Pentru această primă misiune de cercetare aveţi următorii indici: Efectiv: 9 (inclusiv Tidwell) Tehnică de luptă: 7 (9 X 7 = 63) Forţă de luptă corp-la-corp: 8 (98 = 72) Camuflare: 8 Moral: 9 Citiţi secţiunea 4.

3

Pentru această primă misiune de cercetare aveţi următorii indici:

Efectiv: 14 (inclusiv Tidwell)

Tehnică de luptă: 5 (145 = 90)

Forţă de luptă corp-la-corp: 5

Camuflare: 6

Moral: 7.

Citiţi secţiunea 4.

4

Jungla continua să pută. Timp de cinci ore, patrula îl urmase pe căpitanul Tidwell printre arbuşti şi liane groase. Pânza metalică a uniformelor cibernetice protejează ce acoperă, dar nu şi mâinile sau faţa. Toţi ştiau că la mai

puţin de o sută de metri se afla o cărare bătută, dar niciunul nu punea sub semnul întrebării decizia conducătorului lor de a o evita.

Era trecut de amiază când ajunseră în sat. Atunci când preluase comanda, Tidwell remarcase pe hartă satul părăsit. O misiune de recunoaştere aeriană arătase că zona sa centrală era suficient de mare pentru a putea servi drept teren de aterizare pentru un elicopter, dar el hotărâse că era prea aproape de zona controlată teoretic de „petrolişti” pentru a fi de vreun folos.

De la marginea luminişului, colibele aşezate circular păreau abandonate. Cea mai apropiată dintre ele era vizibil năpădită de buruieni, pe cale să se dezmembreze şi părăsită. Studiind satul cu mai multă atenţie, Tidwell se întrebă dacă să intre în el sau nu. Dacă în sat se aflau „petrolişti” şi patrula sa trecea pe lângă sat, atunci duşmanii aveau să le cadă în spate, fiind într-o poziţie ideală pentru o ambuscadă. Dacă intrau şi îi întâlneau acolo pe „petrolişti”, avea să fie la fel de rău. Nu prea aveau şanse să preîntâmpine declanşarea unei alarme în cazul în care dădeau peste un post „petrolist”. Ceea ce era aproape la fel de rău ca şi riscul unui atac din spate.

Tocmai se hotărâse să ocolească satul, când observă tubul de proiectil ce scânteia la marginea luminişului. Chiar dacă acum nu mai era nimeni prin preajmă, fusese cineva recent. În climatul tropical alama nu-şi menţine luciul mai mult de câteva zile.

Dacă sunteţi de părere că Tidwell ar trebui să cerceteze satul, citiţi secţiunea 5.

Dacă alegeţi ocolirea satului, citiţi secţiunea 6.

5

După ce răspândise restul patrulei la marginea satului, Tidwell ordonă ca doi soldaţi să controleze cele mai apropiate colibe. Deplasându-se” în salturi scurte, ei

intrară întâi în prima, apoi, în a doua. Ieşind, unul dintre ei semnală că totul era în regulă, în timp ce al doilea le supraveghea pe celelalte. Căpitanul Tidwell încuviinţă dând din cap şi cei doi continuţară să controleze restul colibelor. Mercenarului veteran i se păru că a trecut o veşnicie până ce ei să semnaleze că toate erau goale.

Totuşi, restul soldaţilor avansă în două grupe, fiecare oprindu-se să o acopere pe cealaltă când se mişca. Un al doilea control al colibelor dărăpănate, mai temeinic, confirmă că erau neocupate. Din centrul cercului de locuinţe, sergentul Shanks fluieră încet pentru a atrage atenţia căpitanului.

Găsise două dâre paralele în pământul umed. Fiecare dâră era lată de câţiva centimetri şi lungă de patru metri. În afara lor se vedeau urme de bocanci.

— Elicopter. Poate unul mare, îşi dădu cu părerea sergentul Shanks.

— Probabil un „Northo 91”, încuviinţă ofiţerul.

Un plan se contură în mod firesc. Unul ce putea asigura îndeplinirea ambelor scopuri ale misiunii lor. Dacă exista un elicopter, atunci trebuia să existe şi o bază. Descoperirea bazei le-ar fi spus multe. Ar fi dovedit corectitudinea presupunerilor lor. Dacă ar fi aruncat-o în aer, ar fi câştigat timpul de care aveau nevoie.

Este ciudat cât de dependente devin tacticile de suportul material. Dacă ai un elicopter, faci planuri care se bazează pe el, chiar dacă altfel nu le-ai simţi nevoia. Pierderea unui elicopter, sau chiar a facilităţilor de întreţinere, ar putea zădărnici întreaga operaţiune.

Problema lor era că elicopterele nu prea lasă urme după care să poţi merge. Baza putea fi oriunde, pe o suprafaţă de o sută de kilometri pătraţi de junglă. Reveria lui Tidwell fu întreruptă de strigătul de avertisment al caporalului Fleisher.

Căpitanul şi Shanks se răsuciră simultan şi-l văzură pe Neibling, cel mai nou membru al grupei, aplecându-se asupra tubului de proiectil care le atrăsese prima oară atenţia.

Aruncaţi două zaruri.

Dacă suma lor e mai mică sau egală cu indicele de camuflare a patrulei, citiţi secţiunea 9.

Dacă suma e mai mare, citiţi secţiunea 10.

Satul reprezintă o situaţie fără ieşire. Ridicând din umeri, Tidwell ordonă patrulei să ocolească luminişul. Timp de încă două ore îşi croiră drum spre est, către singurul reper sigur de pe hartă, râul Geechama.

Odată cu apropierea nopţii începu să plouă mărunt; picăturile cădeau cu un sfârâit perceptibil pe frunzele fierbinţi. O oră mai târziu, picăturile crescuseră în volum, revărsându-se implacabil asupra mercenarilor. Ploaia continuă îndepărta roiul omniprezent de insecte ce se ţinuse scai de mercenari încă de la intrarea în pădurea tropicală, dar umplea şi toate frunzele cu apă tulbure. Multe dintre aceste frunze erau mai mari ca nişte farfurii şi conţineau o litră sau peste de apă de ploaie. Aceste minirezervoare îi împroşcau pe nefericiţii mercenari, când treceau pe sub ele.

Tidwell hotărî că, împreună cu mirosul de putregai, ura şi ploaia aceea aproape continuă. Lunile fierbinţi petrecute în Kuweit deveniră din ce în ce mai atrăgătoare, pe măsură ce amintirea deshidratării pălea în faţa faptului că acolo măcar fusese uscat.

Încă mai ploua, când au auzit elicopterul. După sunet părea a fi unul mare. „Petroliştii” optaseră pentru un număr de elicoptere în „Tabelul de Operaţiuni şi Echipamente”. Comunicaţiile preferaseră să-şi aleagă un număr mai mare de soldaţi. Ploaia continua să fie deranjantă, dar acum toţi îi erau recunoscători pentru că îi

apăra de scanerele cu infraroşii care reprezentau echipament standard pentru majoritatea elicopterelor în misiuni de patrulare.

— Elicopter. Poate unul mare, îşi dădu cu părerea sergentul Shanks.

— Probabil un „Northo 91”, încuviinţă ofiţerul.

Dacă există un elicopter, atunci trebuia să existe şi o bază. Descoperirea bazei le-ar fi spus multe, realiză Tidwell. Aruncarea ei în aer ar fi reprezentat intervenţia de care aveau nevoie pentru a câştiga timp. Este ciudat cât de dependente devin tacticile de suportul material. Dacă ai elicoptere, faci planuri care se bazează pe ele, chiar dacă altfel nu le-ai simţi nevoia. Pierderea unui elicopter, sau chiar a facilităţilor de întreţinere, ar putea zădărnici întreaga operaţiune.

Problema lor era că elicopterul nu prea lasă urme după care să poţi merge. Baza putea fi oriunde pe o sută de kilometri pătraţi de junglă. Elicopterul nu trecu chiar deasupra lor. În mai puţin de un minut, uruitul motoarelor sale se pierdu în darabana picăturilor de ploaie.

Citiţi secţiunea 11.

7

Era aproape seară când patrula ajunse la vad. De două ori mai auziseră elicoptere trecând deasupra lor şi de fiecare dată se aruncaseră în cele mai dese tufişuri posibile. Tidwell nu credea că fuseseră descoperiţi, dar nu putea fi sigur. Dacă da, atunci aveau să-şi dea seama după felul în care erau primiţi când ajungeau la vad.

Soarele apusese înainte ca ei să se apropie de vadul propriu-zis. De pe malul îndepărtat puteau vedea un foc de tabără. Zece minute de observaţie atentă le permiseră mercenarilor, să depisteze cei doi soldaţi ce patrulau de această parte a râului.

Râul Geechama se lărgea considerabil la vad, având

cam douăzeci de metri între cele două maluri. O frânghie groasă era întinsă între copaci, oferind sprijin oricărei persoane care traversa râul înot. Conform semnelor de pe hartă, vadul era prea adânc pentru a putea fi traversat cu altfel de vehicule în afara celor amfibie.

Planul de atac era simplu. Doi soldaţi îi vor scoate din luptă, fără zgomot, pe cei care patrulau pe malul râului. Dacă reuşeau, vor încerca să-l traverseze în cea mai mare linişte. În caz că nu erau observaţi, patrula va înainta în continuare, lăsând restul santinelelor să-şi descopere, la schimbarea gărzii, tovarăşii înţepeniţi. O luptă cu arme de foc nu ar fi folosit la nimic aici. Tidwell voia să găsească pista de lansare a elicopterelor, dacă nu chiar un cartier general sau un depozit de muniţii: ceva suficient de important pentru a câştiga mult timp. Eliminarea câtorva gărzi nu ar fi fost îndeajuns.

În mod pervers, luna strălucea în această noapte. Răbdător, Tidwell îşi ţinuoamenii pe loc până când un val de nori o acoperi. Din ambele părţi, cei mai buni patru oameni ai săi începură să se târască spre siluetele întunecate ale santinelelor „petroliste”. Era extrem de important ca ele să fie eliminate fără zgomot, pentru a nu alarma forţa mai numeroasă de pe celălalt mal. Nimeni nu dorea să traverseze râul sub foc, dar nu ar fi avut de ales dacă erau descoperiţi.

Santinele la viu. Efectiv: 2

Forţa de luptă corp-la-corp: 5

Atacă patru din mercenarii ITT-ului. Folosiţi indicele pentru iartă de luptă corp-la-corp cu un efectiv de 4.

Patrula atacă după tabela B.

Santinelele se apără după tabela F.

Dacă ambele santinele sunt eliminate în prima rundă, citiţi secţiunea 20.

Dacă lupta durează mai mult de o rundă, – citiţi

secţiunea 18.

8

Mergând prin junglă şi evitând cărarea, patrulei îi trebui mai mult de o oră pentru a parcurge ultimul kilometru. Auziră la un moment dat un camion trecând pe cărare, dar uruitul motorului le sugeră că era doar un negustor băştinaş cu o încărcătură de fructe pentru piaţă. Singurul mormăit de protest în legătură cu nefolosirea cărării fu întrerupt de o privire veninoasă aruncată de sergentul Shanks. Când cercetaşul trimis în fruntea patrulei reveni cu informaţia că podul era chiar în faţă, Tidwell se hotărî să se strecoare până acolo pentru a vedea el însuşi care era situaţia.

Zonele de acces către pod fuseseră recent defrişate, lăsând câte un luminiş, de mărimea unui teren de fotbal, la fiecare capăt. Aici cărarea era netedă şi mai multei vehicule cu şenile o folosiseră în ultimele câteva zile.

Podul fusese construit într-un loc în care râul Ciecdi. i ma se îngusta. Umflat de ploaia de mai devreme, râul se zbătea literalmente sub podul simplu. Deşi fusese? construit cu mai puţin de un an înainte, podul avea urme de rugină pe traversele de oţel ce-l susţineau.

Lângă pod se aflau opt santinele. Două ocupau foişoarele din tablă de oţel ondulată, situate la fiecare capăt al podului. Alte două stăteau chiar pe el, bucurându-se de aerul condiţionat natural produs de ceaţa care se ridica din apele înspumate. Toate erau înarmate cu M-21. La o mică distanţă de cel mai apropiat foişor se afla un adăpost construit din saci umpluţi cu nisip, ce constituia amplasamentul unei mitraliere. În mod surprinzător, la mitralieră nu era nimeni.

O ultimă pereche de santinele se deplasase la oarecare distanţă în josul râului şi pescuia la marginea luminişului. Ei erau, probabil, echipa de la mitralieră.

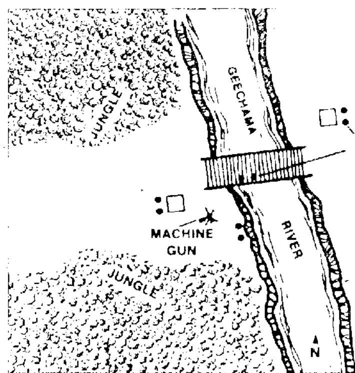
Ofiţerul mercenar observă că unul dintre cei doi pescari şedea pe o cască pe care se vedeau însemnele de locotenent, Tidwell îşi promise plăcerea de a-l împuşca el însuşi pe locotenent... dacă atacau. Cel care se dovedea atât de neglijent când se afla la comandă merita atenţia lui personală. Având în vedere că era din tabăra adversă, nu-l putea duce pe individ în faţa Curţii Marţiale. Aşa că a-l face să petreacă o săptămână la morgă era cea mai bună pedeapsă. Era mai bine ca locotenentul să înveţe lecţia acum decât într-un război adevărat şi, în afară de asta, ar fi fost o satisfacţie. Incompetenţa îl enervase întotdeauna pe Steve Tidwell.

Coborând din copacul în care se urcase pentru a vedea mai bine podul, mercenarul o porni înapoi spre oamenii săi. Încă nu se angajaseră cu nimic. Încă mai puteau să urmeze cursul râului şi să încerce să traverseze prin vad, deşi riscul de a fi descoperiţi rămânea.

Dacă atacau acum, surpriza avea să fie un factor important, dar deloc garantat. Cele două santinele de lângă pod păreau vigilente, chiar dacă ofiţerul lor nu era.

Dacă Tidwell ar trebui să atace santinelele, citiţi secţiunea 12.

Dacă vă hotărâţi că ar trebui să încerce traversarea prin vad, citiţi secţiunea 7.

GUARDS

Degetele soldatului Neibling îngheţară la câţiva centimetri de tub.

Ceva nu era în regulă.

Instinctele dezvoltate în ani de lupte adevărate îi strigară un avertisment. Îi trebuiră mercenarului mai multe secunde de examinare prudentă pentru a descoperi conturul vag al unei sârme sub pământul bătătorit. Era o capcană.

Păşind cu o grijă exagerată peste tub, Neibling urmă conturul sârmei până la colibă. Ascunsă sub o bucată de acoperiş căzută, se afla o bombă. Modelul respectiv de bombă trimitea un semnal foarte puternic, „omorând" toate uniformele cibernetice pe o rază de şapte metri. Mai erau ataşate şi petarde, şi fumigene, doar de dragul spectacolului.

Câteva minute mai târziu, Shanks dezamorsase mecanismul. Niciunul dintre ei nu mai punea la îndoială existenţa „petroliştilor" în zonă. Îşi lăsaseră cartea de vizită.

Citiţi secţiunea 11.

10

Mercenarul care se aplecase pentru a cerceta tubul se numea Wilmont, Neibling. Făcea parte din subunitate numai de câte va săptămâni, dar păruse competent. Din dosar reieşea că se putea lăuda cu activităţi în Orientul Mijlociu şi în Mexic.

Din nefericire, e suficientă o singură greşeală pentru a muri.

Greşeala lui Neibling fu atingerea foarte uşoară a tubului de proiectil. Nu observase o sârmă subţire îngropată parţial în pământul bătătorit. Capătul sârmei se afla într-o colibă, legat de un explozibil deosebit de puternic. Atingerea tubului influenţă curentul electric slab

ce trecea prin el şi detonă bomba.

Explozia propriu-zisă fu puternică, dar nu prea periculoasă. Doar dacă stăteai exact pe încărcătura explozivă puteai să fii rănit în vreun fel. Timp de zece secunde, prin numeroasele găuri din rogojina putredă de pe podeaua colibei izvorî un fum roşu.

Mai important, Neibling descoperi brusc că uniforma sa cibernetică înţepenise. Tocmai devenise o pierdere. Afişauil de la încheietura mâinii arăta că arbitrii înregistraseră „moartea" sa şi că, atunci când uniforma îşi pierdea rigiditatea, trebuia să se prezinte la morgă.

Shanks părea furios. Neputând să găsească un cuvânt nimerit, Tidwell se mulţumi cu un suspin. Avuseseră noroc că numai Neibling fusese în vixza de acţiune a micului transmiţător ce constituia inima capcanei. Acest gen de bombă trimite un semnal foarte puternic, „omorând" toate uniformele cibernetice aflate la o distanţă mai mică de şapte metri. Mai are ataşate şi petarde, şi fumigene, doar de dragul spectacolului.

Oftând, Tidwell le făcu semn celorlalţi soldaţi să-l urmeze înapoi în junglă.

Micşoraţi efectivul subunităţii dumneavoastră cu o unitate. Ajioi cititi secţiunea 11.

Îi

Pe jos era o baterie consumată, de tipul celor folosite pentru alimentarea cuarţului din armele lor M-21. Ploaia se oprise şi bateria strălucea în bătaia razelor de soare. Din cărarea destul de largă pentru a permite accesul unui jeep, se ridicau aburi. Odată cu oprirea ploii, insectele reveniseră în număr şi mai mare. Cele mai multe erau ţinute la distanţă de substanţele cu care soldaţii îşi unseseră din belşug mâinile şi feţele. Shanks îşi agită mina într-un efort inutil de a goni gângăniile care-l agasau.

Tidwell şi Shanks erau aplecaţi asupra bateriei,

ferindu-se să o atingă înainte de a fi siguri că nu e legată de o bombă* Capcanele reprezentau şiretlicul preferat al „petroliştilor”.

Acesta era al patrulea indiciu de activitate „petrolistă” pe care îl găsiseră pe cărare, de-a lungul ultimilor kilometri. La mai puţin de un kilometru, în faţă, se afla cel mai sudic dintre cele două poduri peste râul Geechama. Ceva mai înainte găsiseră urmele umplute cu apă ale paşilor mai multor zeci de oameni. Nu mai exista nicio îndoială că „petroliştii” pregăteau ceva.

— La pod vor fi santinele, presupuse Shanks.

Tidwell încuviinţă.

— E probabil să fie multe…

Sergentul nu-şi termină propoziţia.

Scoţând o hartă a regiunii, căpitanul mercenar le făcu semn oamenilor săi să rupă rândurile şi să se odihnească. Cu o eficienţă îndelung exersată, soldaţii dispărură în vegetaţia de pe ambele părţi ale cărării. Tidwell îşi permise o zvâcnire de mândrie. Chiar şi cei mai noi mercenari ai subunităţii sale erau bine antrenaţi. Apartenenţa la una dintre cele mai independente şi de elită forţe din lume generează un sentiment plăcut.

Harta arăta că la câţiva kilometri în nordul podului se afla un vad. Fiind marcat pe hartă, vadul era în mod cert păzit, dar probabil de mai puţini oameni. Iar şansa de a traversa neobservaţi un vad era mai mare decât în cazul unui pod modern.

Un alt element de luat în consideraţie era că, după indiciile pe care le găsiseră, în această parte a junglei se desfăşura o circulaţie intensă. Până acum fuseseră norocoşi. Dar exista posibilitatea să fie descoperiţi în timp ce parcurgeau cei câţiva kilometri în plus până la vad.

Dacă patrula ar trebui să folosească vadul, citiţi secţiunea 7.

Dacă patrula ar trebui să folosească podul, citiţi secţiunea 8.

12

Planul de atac era simplu. Tidwell făcu o schiţă în noroiul cărării. Aveau să atace în trei grupe. Prima urma să ocupe o poziţie pe marginea cărării, la nivelul podului. De aici puteau să sprijine cu foc celelalte două grupe şi, sperau, să-i împiedice pe inamici să folosească mitraliera.

A doua grupă avea să se apropie din nord, ascunsă în vegetaţia de pe malul râului. Trebuiau să se apropie cât mai mult posibil înainte de începerea atacului. Misiunea lor era de a traversa podul de îndată ce se putea şi de a împiedica evadarea santinelelor de pe celălalt mal. O dată ce a doua grupă îşi ocupa poziţia, echipa lui Tidwell avea să se apropie de cele două santinele care pescuiau. Împuşcarea santinelelor avea să fie pentru ceilalţi semnalul de deschidere a focului. Teoria mergea, dar Tidwell ştia că există mai multe şanse să fie descoperiţi.

După ce cei doi soldaţi care stătuseră de pază au fost schimbaţi şi instruiţi la rândul lor, trecură la acţiune. În câteva minute prima echipă îşi ocupase poziţia.

Aruncaţi două zaruri.

Dacă suma lor e mai mică decât sau egală cu indicele de camuflare, citiţi secţiunea 15.

Dacă suma este mai mare, citiţi secţiunea 17.

13

Ghemuit la zece metri de marginea junglei, Tidwell auzi sunetul făcut de o armă de foc. Zeci de păsări colorate ţâşniră deasupra lui, speriate de zgomot. Ceva nu mersese. Fără să se mai obosească să le ordone celorlalţi să-l urmeze, străbătu în fugă ultimii metri de junglă până la marginea luminişului.

La jumătatea drumului spre pod, a doua grupă era prinsă într-un foc încrucişat, fiind o ţintă perfectă pentru

santinelele de pe celălalt mal. Cei doi pescari sprintau către mitralieră. Tânărul locotenent îşi agita mâinile şi striga ordine în timp ce fugea. Nici măcar nu avea o armă la el.

Tidwell se opri să tragă. Ochind cu multă grijă silueta în mişcare, apăsă încet pe trăgaci. După cum se aşteptase, avu un sentiment de satisfacţie să-l vadă pe ofiţer cum se împiedică stângaci, o dată, cu înţepenirea uniformei sale.

Focuri trase din ambele părţi îi spuseră mercenarului că restul echipei i se alăturase. Un apărător de pe celălalt mal căzu, dar şi echipa sa din partea opusă a pedului îşi slăbise focul.

După standardele luptelor moderne, aceasta dură mult: aproape trei minute. Nu se sfârşi decât atunci când prima grupă ţâşni din junglă şi atacă ultimii doi apărători, santinelele adăpostite în foişorul de pe malul lor. Diversiunea îi permise echipei lui Tidwell să se apropie şi să tragă din spatele foişorului.

Odată cu consumarea excesului de adrenalină, Tidwell înţelese că îşi câştigaseră dreptul de a traversa podul, dar plătind scump. Nu reprezentau o forţă suficient de mare pentru a apăra podul şi nu aveau suficient explozibil pentru a arunca în aer construcţia solidă. Cu pumnul ridicat, semnală adunarea supravieţuitorilor. Chiar şi singur, trebuia să ducă misiunea până la capăt, altfel ar fi însemnat că luptaseră degeaba. În plus, un eşec acum l-ar fi trecut pe lista neagră. Pentru o clipă, de coşmar, Steve Tidwell se văzu trecut la registre, prins în capcana unui birou cu pereţi de culoare deschisă.

Scădeţi, eventualele pierderi din indicatorul de efectiv, apoi citiţi secţiunea 19.

14

Sunt zile în care totul merge ca pe roate, iar aceasta se dovedea a fi una din ele. Steve Tidwell hotărî că nu avea

niciun motiv să nu zâmbească. De cealaltă parte a podului, a doua grupă înainta fără să fie descoperită. În câteva minute aveau să ajungă chiar în dreptul podului. Celelalte două echipe aşteptau, cu armele deja aţintite asupra santinelelor.

La mai puţin de zece metri depărtare, locotenentul tocmai agăţase un peşte, strigătul său însufleţit atrăgând atenţia tuturor santinelelor. După curbura undiţei, sale, probabil că era un peşte mare.

„Păcat”, gândi căpitanul în timp ce ochea centrul spatelui ofiţerului şi trase. Aproape imediat şi celelalte grupe deschiseră focul. Imitaţiile lor de M-21 produceau un zgomot realist şi zeci de păsări se îmilţară speriate de sunet, sporind confuzia.

Locotenentul căzu greoi pe spate, scăpând undiţa din mână, în timp ce uniforma se înţepenea. Luat în cătare de tot restul grupei, al doilea pescar îl urmă după q secundă.

Unul din cei doi soldaţi din centrul podului începu să sprinteze în zigzag către mitralieră. Tidwell îi admiră curajul şi tehnica în timp ce îl dobora cu o rafală bine ţintită. Ofiţerul îşi nota în gând să afle numele soldatului.

A doua grupă lichidă santinelele de pe celălalt mal, când acestea făcură o încercare bravă, dar sortită eşecului, de a traversa podul. Slabă pregătire, se gândi mercenarul, în mod evident, apărătorii nu repetaseră niciodată ce să facă în caz de atac. Se întrebă ce se putea afla de cealaltă parte a râului încât să le inspire o asemenea siguranţă. Apoi îşi dădu seama că avea să afle.

În mai puţin de un minut, totul se terminase, cei opt apărători fiind prinşi în uniformele lor cibernetice. Nedorind să se bucure prematur, Tidwell se încredinţă că toţi erau în afara oricărui pericol, apoi semnală oamenilor săi să-l urmeze peste pod. Următorul vehicul care ajungea la pod avea să afle că se întâmplase ceva. Trebuiau să fie

cât mai departe de acest loc când raportul celor din vehicul avea să fie înaintat.

Scădeţi eventualele pierderi din indicatorul de efectiv, apoi citiţi secţiunea 19.

Santinele la pod. Efectiv: 8

Tehnică de luptă: 5. Atacaţi după tabela C. Inamicii ripostează după tabela E. Dacă câştigaţi lupta, citiţi secţiunea 14. Dacă o pierdeţi, citiţi secţiunea 29.

16

Oamenii săi îşi ocupaseră poziţiile, ascunşi în jurul perimetrului depozitului de campanie. Maiorul Tidwell se ghemui în spatele unui tufiş şi studie porţiunea de tabără vizibilă dincolo de frunzele groase. Santinelele se aflau la posturi, fără să dea vreun semn că i-ar fi zărit patrula. Zâmbi văzând un tânăr locotenent apărând la intrarea uneia dintre magazii. Nu avea să mai existe un moment mai propice pentru a începe.

Fără să mai dea vreun ordin, ofiţerul mercenar începu să tragă. În câteva secunde, fiecare membru al patrulei deschisese focul asupra santinelei pe care o avea în faţă. Primele lor ţinte înţepeniră chiar înainte să-şi poată da seama că sunt atacate.

Blestemând în şoaptă, Tidwetl îşi alese o altă ţintă când tânărul locotenent reuşi să ajungă în siguranţa relativă a clădirii din care abia ieşise. Într-un război cu muniţii adevărate, tânărul ofiţer ar fi ezitat să se adăpostească într-o încăpere plină cu explozibil, dar în „Războiul pe Bani Gheaţă”, cum fusese botezat de un suflet de poet dintre mercenarii Comunicaţiilor, magazia era la fel de sigură ca orice alt locaş individual.

Vremea fineţurilor trecuse, şi cele două tabere schimbau focuri. Restul santinelelor se adăpostiseră printre clădiri. Tidwell observă patru noi adversari ripostând la focurile oamenilor săi şi apoi repezindu-se în

junglă, prin partea opusă a taberei. În corturi fuseseră soldaţi, probabil schimbul de noapte. Puteau fi auzite sunetele înfundate ale împuşcăturilor trase în duelul lor cu mercenarii Comunicaţiilor, care fuseseră ascunşi în acea parte a junglei.

Spre consternarea lui Tidwell, sunetul de împuşcături se auzi din ce în ce mai tare. Era puţin probabil ca oamenii săi să înainteze trăgând prin junglă. Ceva se întâmplase.

O santinelă „petrolistă” ieşi de după colţul unei clădiri, încercând să ochească pe cineva aflat în dreapta maiorului. Era o greşeală stupidă, şi Tidwel Ftrase o rafală lungă pentru a se asigura că greşeala va fi plătită. Soldatul căzu, imobilizat instantaneu de uniforma sa cibernetică.

În frunzele învecinate se oglindiră scântei, în timp ce santinelele rămase îi ripostau. Căutând o nouă poziţie, ofiţerul mercenar se târî înainte şi căută o ţintă.

O insectă mare sări zgomotos de pe o cracă pe care el o dăduse la o parte pentru a vedea depozitul. Tidwell realiză că n-ar fi trebuit să o poată auzi. Unde era sunetul celorlalţi membri ai patrulei sale care trăgeau în santinele? Era linişte, mult prea linişte.

După ce lichidaseră restul forţei sale, toţi ceilalţi mercenari „petrolişti” se apropiau încet, încercuind poziţia lui Tidwell. Reuşi chiar să doboare doi dintre ei înainte ca înţepenirea uniformei sale să pună punct misiunii.

Spera că Clancey va împărţi sticlele de „Tully” cu el... când va ieşi de la morgă.

Citiţi secţiunea 29.

17

Santinele la pod. Efectiv: 8

Tehnică de luptă: 5.

Atacaţi după tabela D.

Inamicii vor riposta tot după tabela D.

Dacă câştigaţi lupta, citiţi secţiunea 13.

Dacă pierdeţi, citiţi secţiunea 29.

Din spatele tufişului după care se ghemuise, ofiţerul „mercenar nu putea vedea decât siluetele întunecate ale santinelelor, pe fondul mai luminos al râului. Deodată, avu impresia că siluetele se măresc, apoi una din ele se rostogoli. Cealaltă se împărţi în trei umbre separate, dintre care una se desprinse cu un strigăt şi plonjă în râu. Celelalte două umbre o urmară.

„La dracu'”, gândi Tidwell. „Alt moment măcinat în putreziciunea împuţită”.

Lichidară a doua santinelă înainte ca aceasta să iasă la suprafaţă, dar era deja prea târziu. Pe celălalt mal, focul se stinse brusc şi o voce întrebă ce se întâmplă.

Mercenarul calculă că era prea târziu să se întoarcă şi să încerce pe la pod. Până să facă ei cale întoarsă, santinelele vor fi alertate şi vor primi, probabil, întăriri. Dacă reuşeau să doboare câţiva soldaţi de pe celălalt mal, ar mai fi avut o şansă. Nu păreau să fie prea mulţi inamici.

Le făcu semn cu mâna oamenilor săi aflaţi în apă să încerce să traverseze râul.

Santinele la vad.

Efectiv: 7.

Tehnică de luptă: 5.

Adversarii atacă după tabela C.

Patrula atacă după tabela D în primele patru runde şi apoi după tabela C.

Dacă patrula câştigă, citiţi secţiunea 22»

Dacă este lichidată, citiţi secţiunea 29.

19

Jungla din cealaltă parte a râului Geechama nu mirosea mai bine şi conţinea la fel de multe insecte enervante ca şi partea din vest. Patrula se odihnise câteva ore şi apoi pornise la prima lumină a zorilor. Timp de două ore îşi croise drum prin vegetaţia densă; dar avansase mai

puţin de patru kilometri. Tidwell era îngrijorat.

Exista mult teritoriu de cercetat şi baza elicopterelor putea fi oriunde. Trebuiau să găsească ceva mai substanţial decât un punct bine apărat de traversare a râului. Acesta nu era suficient pentru a dovedi existenţa unui pericol pentru flancul armatei. Mercenarului obosit îi venea greu să nu se gândească la faptul că, în ritmul lor actual, orice ofensivă plănuită de „petrolişti” se va sfârşi cu mult înainte ca ei să găsească ceva.

Iar Tidwell se plictisise ele. tăieturile pricinuite de frunzele cu margini ascuţite şi de păianjenii înspăimântători, mari cât mâna lui.

Mergând totuşi înainte, Tidwell continuă să se întrebe ce să facă. Câteva minute mai târziu, cercetaşul clin fruntea patrulei, Rimoz, apăru şi raportă prezenţa unei poteci în faţă. Semnalând celorlalţi să aştepte, mercenarul îl urmă până la locul descoperirii.

Se dovedi a fi un drum lat, nou, tăiat prin junglă de buldozere şi de lucrători. Drumul era orientat nord-sud şi nu se afla pe hartă. Era atât de nou, încât nu se zărea nicio plantă rătăcită crescând pe el. Într-o pădure tropicală acest fapt dovedea că zona fusese răzuită cu mai puţin de o săptămână în urmă. Urme de şenile şi roţi se găseau clin abundenţă în pământul umed.

Nu se punea problema dacă drumul ducea sau nu la locul de care avea nevoie mercenarul pentru a demonstra că avusese dreptate. După ce studie harta, Tidwell hotărî că vor merge spre nord. Mai multe patrule făcuseră suficiente cercetări în sud pentru a fi sigure că în acea direcţie nu se ascundea nimic surprinzător. Mai rămânea doar zona în care râul Geechama coteşte larg înainte de a se îndrepta spre est.

Marea problemă era cea a timpului.

Dacă Tidwell ar trebui să câştige timp şi să

folosească drumul, citiţi secţiunea 23.

Dacă ar trebui să accepte o viteză mult mai redusă, dar păstrând acoperirea junglei, citiţi secţiunea 26.

20

Din spatele tufişului după care se ghemuise, ofiţerul mercenar nu putea vedea decât siluetele întunecate ale santinelelor, pe fondul mai luminos al râului. Deodată; iv11 impresia că siluetele se măresc şi apoi se rostogolesc. Zgomotul înfundat al căderii unui corp fu singurul sunet rezultat din luptă.

Până aici totul era bine.

Apoi ieşi luna. Reapariţia razelor de lună însemna că trebuie să întârzie traversarea vadului. În lumina strălucitoare nu ar fi putut să traverseze fără să fie descoperiţi.

Urmă o aşteptare ce le măcină nervii, toţi fiind îngrijoraţi că cineva de pe celălalt mal va încerca să-şi cheme camarazii sau, şi mai rău, va veni să schimbe garda.

În sfârşit, după aproape o oră, cerul se acoperi cu o pătură groasă de nori. Uşurat, Tidwell hotărî că puteau începe. Bătându-l pe Shanks pe umăr, îi semnală să treacă primul. Traversarea urma să fie făcută ceva mai sus de vad. Dacă cineva aluneca, se mai putea prinde de frânghie. În plus, după traversare, nu urmau să nimerească în mijlocul taberei „petroliştilor”.

La intervale de un minut, soldaţii începură traversarea.

Aruncaţi dona zaruri.

Dacă suma lor e mai mică decât sau egală cu indicele de camuflare, citiţi secţiunea 25.

Dacă suma e mai mare, citiţi secţiunea 27.

21

Mai mult de jumătate din santinele erau cu spatflo la direcţia lor de atac, când dădu ordinul de deschidere a

focului. Doi din cei şapte căzură în urma primei salve, rămasă fără răspuns. Cei care avură timp să apuce o armă traseră orbeşte în junglă.

Tidwell îşi lăsă M-2 l-ul pe „automat” şi mitralie tabăra. Mai mulţi dintre oamenii lui îi urmară exemplul. Detaşat, căpitanul găsi că spectacolul luminilor reflectate de râu este extrem de frumos. Înainte să-şi mai poată înlocui încărcătorul gol, toate împuşcăturile încetară. Niciun adversar nu mai mişca.

Citiţi secţiunea 19.

Cea mai mare parte a focului santinelelor se îndreptă la început către sergentul expus în apă. Acesta plonjă încă o dată şi reapăru în josul râului, mai aproape de mal.

Tidwell îşi lăsă M-2 l-ul pe automat” şi mitralie tabăra. Mai mulţi dintre oamenii lui îi urmară exemplul. Detaşat, căpitanul găsi că spectacolul luminilor reflectate de râu e extrem de frumos. O rază de lumină albă scânteie într-o frunză umedă, aflată la câţiva centimetri de capul mercenarului.

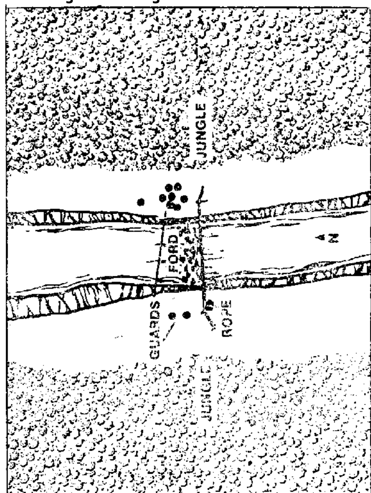
Era o luptă ciudată, căci fiecare tabără o putea vedea pe cealaltă numai când trăgea. Dacă trăgeai într-un moment nepotrivit, îţi ripostau o mulţime de raze. Singura soluţie era să te mişti permanent şi să foloseşti confuzia provocată de focurile celorlalţi. Bătălia nu fu decisă decât atunci când sergentul Shanks reuşi să ajungă în spatele santinelelor. Pentru el, acestea erau ţinte uşoare, conturate pe fondul mai luminos al suprafeţei râului.

La câteva secunde după încetarea tuturor împuşcăturilor, Tidwell traversă prudent râul. Odată ajuns pe partea cealaltă, văzu cu uşurare figura sergentului apărând dintre tufişuri.

— I-am ras pe toţi, observă subofiţerul, nepăsător.

Căpitanul îi confirmă ridicând mâna, apoi le semnală şi celorlalţi să traverseze.

Citiţi secţiunea 19.

Era o plăcere să poată face doi paşi la rând fără să fie tăiaţi de frunze sau loviţi de crengi. Ploaia de după-amiază se lăsa încă aşteptată şi patrula câştiga teren. Tidwell se simţea surprinzător de bine, având în vedere cât de puţin dormise în ultima vreme. Chiar şi permanentul roi de insecte se mai diminuase, multe fiind incapabile să menţină contactul din cauza pasului rapid impus de Tidwell.

Sergentul Shanks care fusese ultimul din şir, se grăbea să-i ajungă din urmă, când auziră sunetele sacadate ale unui elicopter ce se apropia. El şi căpitanul plonjară în acelaşi tufiş, lovindu-se cască-n cască şi încurcându-se reciproc. Cu creşterea zgomotului, ambii îngheţară, Tidwell trezindu-se încă odată cu faţa lipită de un morman de frunze putrede.

De-a lungul drumului, ceilalţi mercenari se repeziră şi ei la adăpost.

Aruncaţi două zaruri.

Dacă suina este mai mică decât sau egală cu indicele de camuflare al patrulei, citiţi secţiunea 24.

Dacă suma este mai mare, citiţi secţiunea 30.

24

— La n-ai…

Vocea se întrerupse într-un mod prea bine cunoscut.

Era sunetul făcut de cineva chiar înainte ca uniforma sa cibernetică să înţepenească pe el.

Dypă ce elicopterul trecu, mercenarii ieşiră din ascunziş şi se regrupară pe şosea. Prudent, Tidwell cercetă drumul din spatele lor. Totul părea în regulă. Shanks fluieră încetişor, chemându-l în faţă.

Rimoz, cercetaşul lor, era supărat pe sine însuşi. Fusese cât pe-aci să iasă din misiune. O sârmă aproape invizibilă se întindea de-a lungul şoselei şi al peticului de junglă apropiat. Sârma era conectată la o imitaţie de mină de teren prinsă de un copac, la nivelul taliei. Era o capcană deloc subtilă, concepută pentru a fi uşor trecută dacă ştiai unde se afla.

În mod normal, Rimoz ar fi depistat sârma şi ar fi dezamorsat mina fără ezitări. Elicopterul îi distrase atenţia exact la momentul nepotrivit şi aproape că rupsese sârma când se aruncase într-un mărăciniş, încercând să se ascundă în umbra unui pâlc de copaci cu frunze latle. Cercetaşul nu vizitase niciodată morga şi se mândrea cu asta. La localul Janei se ştia că pariase asupra acestui subiect cu mai mulţi mercenari. Fusese foarte aproape de pierderea a zeci de sticle de băutură.

Tidwell înţelese că avea o problemă. Dacă exista o capcană aici, ar putea exista şi alte pericole în faţă. Le puteau dezamorsa, dar trebuiau să le găsească înainte de asta. Celelalte capcane puteau să nu fie atât de evidente.

Cinci minute de cercetare dezvăluiră o nouă mină surpriză, ascunsă la mai puţin de zece metri în faţă. Aceasta era declanşată de o rază infraroşie sofisticată, foarte eficient camuflată. Încărcătura explozivă ar fi

lichidat jumătate din patrulă.

Primiseră un mesaj foarte clar: pe aici nu se trece. Respectul mercenarului pentru persoana care organizase această operaţiune crescu simţitor. Individul părea să se fi gândit la orice împrejurare.

Problema era acum dacă să continue sau nu să folosească drumul. Era posibil ca acesta să fi servit scopului pentru care fusese construit şi să nu mai fie acum decât o capcană lungă şi strâmtă. Mai rămăseseră prea puţini dintre ei ca să-şi asume riscuri inutile.

Dacă ar trebui să continue pe drum, citiţi secţiunea 28.

Dacă ar trebui să revină la a-şi croi drum prin junglă, citiţi secţiunea 26.

25

Li se păru o veşnicie până când Shanks ajunse pe malul celălalt. Următorul trecu repede, apoi al treilea. Al patrulea ieşi din apă exact când intră Tidwell. Constată că apa era surprinzător de rece. Poate că, îşi dori el, apa va alunga roiul de insecte care plutea încă deasupra lui.

Nu se întâmplă aşa, dar nici nu fu descoperit. Acum, mercenarul avea de luat o hotărâre. Trebuia el să treacă furiş de acest punct, sau să lase uşa deschisă unei retrageri rapide? La cincizeci de metri depărtare se auzeau râsete din direcţia focului de tabără.

Nu exista nicio posibilitate ca trecerea lor să rămână neobservată. Cele două santinele „moarte44 de pe malul îndepărtat garantau acest fapt. După o oarecare ezitare, căpitanul hotărî că în acest caz discreţia le impunea să atace restul santinelelor. Altfel, exista o probabilitate prea mare ca acestea să-i urmărească şi să-i prindă într-o – ambuscadă.

Nu erau necesare cine ştie ce planuri. Santinelele aveau să fie luminate de propriul lor foc şi să aibă râul în

spate. Mercenarii săi urmau să se răspândească prin junglă la marginea taberei şi să deschidă focul la comanda lui.

Santinele la râu.

Efectiv: 7

Tehnică de luptă: 5

Vor riposta după tabela F.

Patrula atacă după tabela A.

Dacă patrula câştigă, notaţi eventualele pierderi şi citiţi secţiunea 21.

Dacă pierde lupta, citiţi secţiunea 29.

Cinci minute de cercetare dezvăluiră o nouă mină surpriză, ascunsă la mai puţin de zece metri în faţă. Aceasta era declanşată de o rază infraroşie sofisticată, foarte eficient camuflată. Încărcătura explozivă ar fi lichidat jumătate din patrulă.

Era vremea să abandoneze drumul.

După patru ore de mers chinuit prin vegetaţia densă, luminişurile peste care dădeau din când în când reprezentau un răgaz binevenit. Oamenii se relaxează în mod inconştient când intră în lumina soarelui, un factor folosit de mulţi mercenari în pregătirea ambuscadelor. Acelaşi factor le face ideale şi ca loc de odihna.

Aruncaţi două zaruri.

Dacă suma lor e mai mică decât sau egală cu 6, citiţi secţiunea 33.

Dacă suma e mai mare, citiţi secţiunea 32.

27

Din spatele tufişului după care se ghemuise, ofiţerul mercenar nu putea vedea decât siluetele întunecate ale santinelelor din jurul focului de tabără. Erau şase soldaţi aşezaţi, dintre care unii încă mâncau. Se întrebă cu detaşare dacă raţiile lor de campanie erau mai bune decât cele furnizate de Comunicaţii.

Shanks era la jumătatea râului Geechama, când fu somat. Timp de câteva clipe, sergentul încercă o cacealma, schimbându-şi vocea. Apoi, noaptea fu străbătută de razele de lumină emise de cuarţul din mitraliera santinelei izolate. Capul lui Shanks dispăru, pentru a reapărea, câteva secunde mai târziu, în josul râului.

— La naiba! S-a dus surpriza, murmură Tidwell, ţintind sclipirea M-2 l-ului ţinut de santinelă.

Pe celălalt mal, focul se stinse brusc şi o voce întrebă ce se întâmplă.

În mod evident, era prea târziu să încerce să se-ntoarcă la pod. Până să ajungă ei acolo, santinelele vor fi alertate şi probabil vor primi întăriri. Tidwell le ordonă rapid oamenilor săi care nu erau în apă să formeze o linie de tragere pe mal. Spera ca acoperirea cu foc să fie suficientă pentru a permite câtorva oameni să ajungă pe celălalt mal.

Santinele la vad.

Efectiv: 7

Tehnică de luptă: 5

Vor lupta conform tabelei C.

Patrula luptă conform tabelei D în timpul primelor patru runde, apoi conform tabelei C.

Dacă patrula câştigă, scădeţi eventualele pierderi din efectiv, citiţi secţiunea 22.

Dacă este lichidată, citiţi secţiunea 29.

28

Nu a existat aproape niciun avertisment înainte ca transportorul de trupe Škoda B-133 să intre în raza lor vizuală, la mai puţin de cincizeci de metri în faţa patrulei. Nu a fost necesar niciun ordin pentru ca fiecare să se repeadă spre siguranţa relativă a junglei.

Şoferul, un civil în uniformă cibernetică, sau intrase în panică, sau era foarte curajos. Apăsă acceleratorul până

la podea şi transportorul ţâşni către mercenarii care plonjau la pământ. Raze emise de cuarţ străluciră din spatele cabinei, când cei şase mercenari „petrolişti” începură să tragă. Aveau avantajul de a trage în jos spre siluetele în mişcare ale membrilor patrulei şi protecţia pereţilor de oţel ai transportorului lor.

Transportor de trupe „petrolist”... Efectiv: 6 (civilul era neînarmat).

Tehnică de luptă: 5

Mercenarii din transportor atacă după tabela C.

Patrula ripostează după tabela D.

Dacă toţi soldaţii din transportor sunt eliminaţi, citiţi secţiunea 35.

Dacă patrula este lichidată, citiţi secţiunea 29.

Ca pentru a adăuga o insultă la neplăcerile sale fizice, o libelulă se aşeză pe vârful nasului lui Tidwell. Era un exemplar mare, urât şi îl enerva pe mercenar, deşi ştia că majoritatea libelulelor nu muşcă. În plus, bătaia micuţelor aripi pe obraz îl gâdila. Jungla continua să pută. Aşteptând eliberarea uniformei sale cibernetice, mercenarul nu putea decât să contemple diversitatea de mirosuri oribile şi să se-ntrebe cât de jos îl vor retrograda ITT-iştii de data asta. Birocraţii dracu’!

După o vreme, Tidwell trebui să recunoască faţă de sine însuşi că era mai puţin supărat pe şefii lui, cât pe el însuşi. Ar fi trebuit să reuşească. Misiunea era posibilă. El greşise. Arbitrul care îl culese era îmbrăcat tot în negru, ca un preot... sau un cioclu, realiză mercenarul, înţelegând brusc gluma. Nu o găsi prea amuzantă.

Misiunea s-a sfârşit cu un eşec total. Din fericire, vă puteţi pur şi simplu întoarce în carte şi încerca din nou.

Locul de început poate fi cel în care aveţi sentimentul că aţi comis o greşeală capitală, sau puteţi relua ultima misiune de la capăt, citind, respectiv, secţiunea 1, 41 sau

66. Vă urăm mai mult succes de această dată.

30

— La n-ai…

Vocea se întrerupse într-un mod prea bine cunoscut. Era sunetul făcut de cineva chiar înainte ca uniforma sa cibernetică să înţepenească pe el.

După ce elicopterul trecu, începură să se regrupeze. Prudent, Tidwell cercetă drumul din spatele lor. Totul părea în regulă. Shanks fluieră încetişor, chemându-l în faţă.

Rimoz, cercetaşul lor, zăcea înţepenit, pe faţă oglindindu-i-se frustrarea pe care o simţea. De-a lungul drumului fusese pusă o sârmă pentru declanşarea unei bombr.

O capcană deloc subtilă, concepută pentru a fi uşor dezamorsată. Sârma fusese conectată la o imitaţie de mină de teren, de un copac, la nivelul taliei.

În mod normal, Rimoz ar fi depistat sârma şi ar fi dezamorsat mina fără nicio problemă. Elicopterul îi distrăsese atenţia exact la momentul nepotrivit. Nu remarcase sârma când plonjase într-un mărăciniş, încercând să se ascundă în umbra unui pâlc de copaci cu frunze late. Un picior îi era încă încurcat în firul subţire, iar becul ce semnala declanşarea minei era roşu.

După ce îl aşezară pe Rimoz într-o poziţie cât mai confortabilă, Tidwell îşi conduse oamenii la o oarecare distanţă în lungul drumului. Rămânerea în apropierea unui soldat „omorât” constituie o încălcare a regulamentului, din simplul motiv că întârzie accesul arbitrilor la victimă.

Tidwell avea altă grijă. Dacă exista o capcană aici, ar putea exista şi alte pericole în faţă. Respectul mercenarului pentru persoana care organizase această operaţiune crescu simţitor.

Individul părea să se fi gândit la orice împrejurare.

Problema era acum dacă să continue sau nu să folosească drumul. Era posibil ca acesta să fi servit scopului pentru care fusese construit şi să nu mai fie acum decât o capcană lungă şi strâmtă. Mai rămăseseră prea puţini dintre ei ca să-şi asume riscuri inutile.

Micşoraţi efectivul patrulei cu o unitate.

Dacă ar trebui să continue pe drum, citiţi secţiunea 28.

Dacă ar trebui să revină la a-şi croi drum prin junglă, citiţi secţiunea 26.

31

Echipă „petrolistă<r de intercepţie radio.

Efectiv: 6

Tehnică de luptă: 5

„Petroliştii” luptă după tabela E.

Patrula lui Tidwell luptă după tabela B>

Dacă echipa „petrolistă” de intercepţie radio e lichidată, citiţi secţiunea 37. Dacă ei înving patrula, citiţi secţiunea 29.

32

Poiana însorită, cu aspect inocent, le-a creat, într-adevăr, probleme, dar nu de genul la care se aşteptau. Nu a fost o ambuscadă, ci un pericol mai natural.

Existau peste o sută de specii de şerpi veninoşi în bazinul Amazonului, de la cele lungi de trei metri şi grele de douăzeci de kilograme, până la câteva care sunt mai mici decât degetul mic al unui om. Când Walt Berrick s-a aşezat pe trunchiul unui copac căzut, el a făcut o verificare rapidă, dar nu a observat silueta subţire, maronie, a unui şarpe jana. Modelul subtil de maro şi gri al reptilei o făcuse aproape invizibilă, cum stătea într-o spărtură din copacul putrezit. În mod normal, măruntul jana ar fi fugit în faţa unei ameninţări de proporţii atât de gigantice, dar Walt se aşezase direct pe el. Creatura înspăimântată

ripostă cu singurul mijloc cu care o dotase natura. Muşcă exact acea parte pe care nefericitul mercenar se pregătea să o coboare asupra ei.

Surprins, mercenarul subţirel, cu bărbuţă aranjată, ţipă, sărind în picioare, scăpând din mână M-2 l-ul şi ducându-şi ambele mâini la spate. Jana folosi acest prilej pentru a se strecura înapoi în junglă. Timp de câteva clipe, Walt dansă pipăindu-şi posteriorul, pe când cei din jurul său râdeau cu lacrimi. Când căzu în genunchi, încă apăsând locul rănit, râsul încetă şi Tidwell îi sări în ajutor.

Decupând dosul pantalonilor cu un cuţit, ofiţerul descoperi cele două înţepături. Pielea din jurul lor era deja umflată şi căpătase o culoare purpurie, bolnăvicioasă.

— Antiveninul, ordonă Tidwell când ceilalţi se strânseră în jurul lui. Cineva să stea de pază.

Brusc, situaţia nu mai părea deloc amuzantă.

— Şi aparatul pentru şocuri electrice, adăugă căpitanul, înlăturând de tot dosul pantalonilor lui Berrick.

După câteva clipe, Shanks îi înmână o cutie mică, de plastic. Înăuntrul acestei cutiuţe se afla un condensator puternic. În afară nu avea decât un întrerupător şi două contacte reliefate pe o latură. Nimeni nu ştia de ce trecerea curentului prin locul muşcat de şarpe ajută la neutralizarea veninului, dar aşa era.

Tidwell strigă „Atenţie!”, nu pentru că aşa spunea regulamentul, ci pentru că aşa îi auzise pe doctori strigând atunci când administrau şocuri electrice victimelor unui infarct. După ce pusese contactele de o parte şi de alta a celor două înţepături, ofiţerul le activă. Muşchii lui Berrick zvâcniră în timp ce încărcătura electrică traversa rana. Dar el era deja aproape inconştient, aşa că abia dacă simţi ceva.

La câteva minute după ce antiveninul îi fusese injectat în artera femurală, respiraţia îi deveni regulată.

Zece minute mai târziu, Walt Berrick era inconştient, dar în afara primejdiei.

Cu aceasta se mai adăugă un element la lista crescândă de lucruri pe care Tidwell le ura în privinţa junglei. Nu îl putea abandona pur şi simplu pe Berrick. Dar, cu comunicaţiile lor compromise, a face apel la un camion ar fi periclitat misiunea. Practic, ar fi însemnat că le dezvăluie „petroliştilor44 poziţia lor.

Dar nici nu puteau rămâne cu el. Trebuiau să treacă zile până ce Berrick să se poată mişca. Iar dacă îi erau necesare îngrijiri, era stupid să încerci să i le acorzi pe teren, când câteva dintre cele mai moderne spitale de pe continent se aflau la o distanţă de numai câteva minute cu elicopterul.

Timp de mai multe minute, Steve Tidwell se chinui să găsească o soluţie. Erau într-un război ciudat în care nu existau morţi adevăraţi. Pe vremuri, în Arabia, fuseseră nevoiţi să-şi părăsească de numeroase ori tovarăşii răniţi. A face acelaşi lucru aici, într-un „război” în tare nimeni nu trebuia să moară de-adevăratelea, părea monstruos.

Totuşi, dilema era aceeaşi. Avea de ales între om şi misiune.

Soluţia a fost inspirată de o întrebare pusă de un berber oacheş, care purta numele foarte nepotrivit de Thomas Thomkins.

— Uniforma lui cibernetică n-o să-l înregistreze ca fiind mort? întrebă fostul nomad, cu un accent puternic, uitându-se în jos la figura nemişcată a lui Berrick.

— Nu îl deranja pe căpitan, se răsti Shanks, şi fu apoi surprins să-l vadă pe ofiţer zâmbind.

— Ce va atrage cel mai repede pe cineva aici? întrebă Tidwell cu voce tare şi continuă, înainte să-i poată răspunde cineva. Să vă arăt.

Spre surprinderea generală, căpitanul făcu trei paşi

în spate şi îl „împuşcă” pe Berrick cu M-2 l-ul său. După câteva clipe, uniforma începu să înţepenească, făcându-l pe soldatul inconştient să se contorsioneze într-o poziţie incomodă. Un murmur de protest se ridică din partea celorlalţi, cu excepţia lui Shanks, care-şi menţinu cu grijă faţa impasibilă. Tidwell se aplecă asupra „mortului” şi-şi scoase cuţitul din teacă. Un cuţit adevărat, nu din cele a căror lamă intra în mâner atunci când erau folosite. Unul dintre mercenari porni către el, dar fu oprit de Shanks.

— Stai şi uită-te la căpitan, îl sfătui sergentul.

Tidwell tăie materialul tare ce conţinea principalele circuite din uniforma cibernetică a lui Berrick. Cu încă două tăieturi, desfăcu toată partea din spate a costumului şi îl scoase pe rănit. Într-un loc secret, într-o cameră de comandă din centrul de calcul al arbitrilor, se declanşă un set de alarme răguşite. Aveau să vină aici în câteva minute, aşa cum anticipase Tidwell. Nimic nu îi preocupa mai mult pe arbitri decât preîntâmpinarea încălcărilor de regulament.

În câteva secunde, toţi mercenarii înţeleseră ce făcuse ofiţerul lor. Toţi zâmbeau uşuraţi şi stingheriţi în timp ce pătrundeau din nou în junglă. Peste mai puţin de zece minute auziră şuierul caracteristic al elicopterelor silenţioase pe care arbitrii le preferau. Ştiind că rănitul e în mâini bune, Tidwell simţi cum tensiunea din spatele lui se risipeşte.

Singurul lucru care-i mai rămânea ele făcut era să găsească baza elicopterelor şi să o arunce în aer.

Micşoraţi efectivul patrulei cu o unitate.

Dacă în urma acestei operaţii a mai rămas un singur om, citiţi secţiunea 29.

Dacă au rămas doi sau mai mulţi, citiţi secţiunea 33.

Primul semn a fost scârţâitul frânei de disc atunci când autocamionul s-a oprit pe drum. Traseul pe care-l

urmau îi dusese încă o dată în apropierea drumului şerpuitor, pe care îl mai traversaseră de două ori mergând spre nord. Hotărându-se să vadă despre ce era vorba, Tidwell se târî înainte.

Camionul era un transportor de trupe mic, modelul preferat de multe armate europene. Probabil un Škoda B-133, se gândi el. Blindajul era subţire şi nu avea acoperiş. În compartimentul din spate se aflau şase oameni. Toţi purtau uniforme de „petrolişti". Şi mai plăcut, mai exista un al şaptelea individ la volan, neînarmat, purtând o cravată sub uniforma cibernetică. Era, probabil, un mahăr „petrolist", unul dintre funcţionarii lor de rang înalt.

Sub privirile lui Tidwell, civilul aruncă un ordin scurt peste umăr. Ca răspuns, unul dintre mercenari sări din transportor şi se îndreptă către Tidwell.

Mercenarul Comunicaţiilor se întrebă pentru o clipă dacă fusese văzut, apoi se simţi uşurat când „petrolistul" se opri la câţiva metri de el şi deconectă o sârmă de la un pachet prins de un copac. Dezactivează o bombă surpriză, realiză Tidwell.

Apoi, în loc să-şi continue drumul, civilul coborî clin maşină şi le ordonă celorlalţi să-l urmeze. În scurt timp, deveni evident că instalau un fel de aparat de comunicaţie. Când ridicară o uriaşă antenă direcţională, Tidwell înţelese cum interceptau „petroliştii" transmisiile Comunicaţiilor. Aveau, în mod cert, echipe de genul acesteia răspândite de-a lungul întregului front, exact în spatele zonelor de luptă.

Sub supravegherea civilului, „petroliştii" asamblară instalaţia în doar câteva minute. Apoi toţi mercenarii; cu excepţia unuia, se lăsară la pământ în umbra transportorului. Mercenarul rămas strigă un ordin şi un soldat negru, voinic se ridică greoi în picioare şi îşi luă arma.

Considerând că a văzut suficient, Tidwell se târî până la un punct în care nu mai putea fi observat şi se grăbi către, patrula ce-l aştepta. Dobândirea unei părţi a echipamentului de intercepţie ar fi oferit taberei sale recăpătarea integrităţii comunicaţiilor. Acest fapt ar fi justificat el singur misiunea, chiar dacă eşuau în îndeplinirea celorlalte obiective.

Puteau proceda în două feluri. Puteau ataca imediat „petroliştii”, în timp ce aceştia se odihneau, sau puteau spera că vor strânge din nou antena şi vor continua să călătorească în aceeaşi direcţie, permiţându-le să le pregătească o ambuscadă. Înghesuiţi în micuţul transportor ceh, riposta lor avea să fie întârziată.

Dacă ar trebui să atace imediat, citiţi secţiunea 31.

Dacă ar trebui să aştepte să pregătească o ambuscadă, citiţi secţiunea 34.

34

Soarele apunea când Tidwell renunţă în cele din urmă să mai aştepte venirea transportorului de trupe ceh. Descurajat, îşi conduse patrula pe drum spre locul unde fusese instalată staţia de intercepţie radio. Ştia că nu existase nicio garanţie că „petroliştii” îşi vor continua drumul, şi nu o făcuseră. Păcat, având în vedere că organizase o ambuscadă perfectă. „Aşa-i războiul”, se consolă el. Era o chestiune de şansă. Învingătorii aveau ocazii favorabile şi le fructificau. 33 nu avuseseră şansă.

Când se apropiară, căpitanul le ordonă să intre în junglă. Dacă „petroliştii” se mai aflau acolo, dorea să-i atace repede şi tare. Dacă inamicii nu erau pregătiţi, avea să însemne oricum o pierdere de doar câteva minute faţă de orele pe care deja le pierduseră.

Aruncaţi două zaruri.

Dacă suma lor e mai mică decât sau egală cu 8, citiţi secţiunea 36.

Dacă suma e mai mare, citiţi secţiunea 39.

— După ce se trântiseră la pământ, mercenarii Comunicaţiilor deschiseră imediat focul, indiferent de poziţia în care aterizaseră. La încetarea tirului, Shanks realiză că stătea încolăcit în jurul unui soi de ciupercă uriaşă. Focul încrucişat, venit din ambele părţi ale drumului, îi lichidă rapid pe cei aflaţi în spatele. transportorului, deci într-o poziţie mai expusă, dar nu înainte ca împuşcăturile „petroliştilor” să-şi ia tributul din rândurile patrulei.

Altcineva din patrulă avu plăcerea să-l înţepenească pe mahărul „petrolist”. Ca urmare, camionul se ciocni violent de un pâlc de copaci tineri. Drept compensaţie pentru faptul că nu îl împuşcase el însuşi, Tidwell se bucură de expresia de deznădejde afişată de funcţionar „când mercenarul începu să scoată din spatele camionului componentele-cheie ale unui sistem de recepţie şi ale unei antene. Când ieşea de la morgă, mahărul avea să aibă mari probleme cu explicarea motivelor pentru eşecul misiunii de intercepţie a comunicaţiilor.

Notaţi că sunteţi în posesia componentelor-cheie ale: echipamentului de intercepţie radio. Apoi citiţi secţiunea 38.

38

Cu urale, mercenarii Comunicaţiilor ţâşniră la atac „trăgând cu armele puse pe foc automat. Păsările zburară speriate, iar animalele mici se strecurară în vegetaţia densă, unde încremeniră. Apoi Shanks înjură cu voce tare, pe un ton plat.

Acolo nu se afla nimeni.

Nu mai rămăsese nimic în afara câtorva urme de cauciuc şi a unor găuri în locul în care fusese înălţată antena. Pierduseră jumătate de zi, fără niciun rezultat.

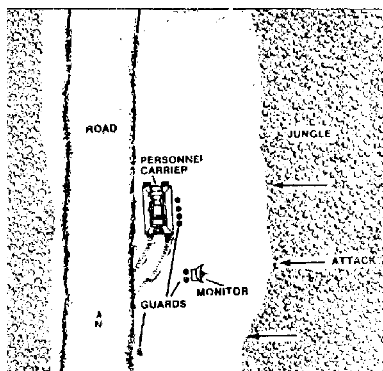
Citiţi secţiunea 38.

37

Grăbindu-se către locul în care „petroliştii” încă îşi instalau aparatura de interceptie radio, toţi membrii subunităţii deschiseră focul când ajunseră la marginea junglei. Într-un război adevărat, „petroliştii” ar fi murit înainte ca măcar să-şi dea seama că îi pândeşte vreun pericol. Santinela singuratică, mai atentă la drum decât la junglă, fu prima care a căzut înţepenită.

Altcineva din patrulă avu plăcerea să-l înţepenească pe mahărul „petrolist”. Drept compensaţie pentru faptul că nu-l împuşcase el însuşi, Tidwell se bucură de expresia de deznădejde afişată de funcţionar când. mercenarul începu să adune componentele-cheie ale unui sistem de recepţie şi ale unei antene. Când ieşea de la morgă, mahărul avea să aibă mari probleme cu explicarea motivelor pentru eşecul misiunii de interceptie a comunicaţiilor.

Notaţi că sunteţi în posesia componentelor-cheie ale echipamentului de interceptie radio. Apoi citiţi secţiunea 38.

A doua noapte în junglă este întotdeauna şi cea mai grea. În prima eşti încă suficient de proaspăt pentru a îndura neplăcerile cu o oarecare seninătate. Deşi nu prea poţi dormi, mai ai încă suficiente rezerve ca să te poţi mişca a doua zi. Dar la apusul celei de-a doua zile, toate

aceste rezerve sunt consumate.

În a doua noapte eşti aproape prea epuizat ca să dormi. Când reuşeşti să aţipeşti, somnul îţi este agitat, întrerupt de orice zgomot neobişnuit. Noaptea, jungla se trezeşte la viaţă. Felinele dau târcoale, păsările nocturne cântă, mii de specii de insecte ies la iveală; toate formând o adevărată simfonie de sunete stranii.

Chiar înaintea zorilor, o molie albicioasă, moale, lungă de patru centimetri, atinse în zbor faţa lui Tidwell. Visul său trebuie să fi fost oribil şi violent, căci sări în picioare, cu cuţitul scos din teacă ţinut strâns la o distanţă de un braţ faţă de corp. Mâna întinsă îi tremura.

Gândindu-se că probabilitatea de a mai adormi era foarte scăzută, mercenarul se lăsă pe spate şi încercă să evalueze cât mai corect situaţia lor actuală. Patrulau de două zile şi intraseră adânc în teritoriul „petrolist”. Undeva în apropiere se afla o bază, poate chiar mai multe.

— Indiciile pe care le văzuseră, dovedeau prezenţa a cel puţin patruzeci de mercenari „petrolişti”, un transportor de trupe şi cel puţin un elicopter. Era aproape suficient pentru a demonstra că în zonă se pregătea ceva important… Chiar şi ITT-iştii vor realiza că era prea mult echipament aici ca să mai rămână un sector liniştit.

Noul drum ducea undeva, dar capătul – putea fi la o distanţă de kilometri. Cum puteau parcurge o cale plină de forţe inamice, continuând să păstreze elementul de surpriză? Şi dacă reuşeau, puteau apoi să le provoace „petroliştilor” suficiente necazuri pentru a le întârzia acţiunile pe care le plănuiau? Necesitatea de a trece neobservaţi făcea aproape imposibilă ajungerea în vreun loc important.

Obiectul care reprezenta rezolvarea problemei lor veni imediat după zori, duduind şi gâfâind pe drumul de lângă ei. Apoi rămase în pană la câţiva zeci de metri de

locul unde poposiseră. Era un camion Ford, antic, poate ajuns pe aceste meleaguri în timpul celui de-al doilea război mondial. Uşile îi lipseau şi fusese vopsit în galben-deschis cu vopsea ieftină de casă. Spatele camionului era plin vârf cu pepeni mari.

lâncercâna să abordeze un aer nepăsător, Tidwell şi Shanks se duseră la şofer. Ambii vorbeau portugheza suficient de bine ca să se facă înţeleşi. Bătr-înul fermier avea să ştie că sunt mercenari dură uniformele lor cibernetice, dar ei sperau că nu va şti, sau nu îi va păsa, din ce armată fac parte. Era probabil ca la o asemenea distanţă în teritoriul lor să nu fi văzut decât „petrolişti".

— Bună ziua.

Tidwell încercă să pară vesel. La starea lui de spirit, îi trebui un efort.

— Nu-i aşa bună pentru mine, se plânse băştinaşul, fără să ridice capul de sub capotă.

— Probleme? întrebă Shanks, săritor.

— Este camionul fiului meu, explică fermierul. A plecat în armată şi a lăsat familiei numai rabla asta. Nu mai e nimeni care să mă ajute la ferma noastră săracă.

Termenul folosit pentru „rablă" însemna, într-o traducere mot-à-mot din portugheză... baba cu toane".

— Se pare că treci prin vremuri grele, îl compătimi căpitanul.

Aceste cuvinte îi fură suficiente bătrânului pentru a începe o lungă lamentaţie despre cât de crudă era lumea şi cât de lipsit de inimă devenise tineretul modern. Pepenii săi aveau să putrezească la marginea drumului şi familia sa va muri de foame. După mai multe minute, Shanks semnală că descoperise problema şi că motorul putea fi repus în funcţiune.

Jucând rolul fraierului milos, Tidwell se oferi să cumpere camionul. Bătrânul fermier uită instantaneu că

aceasta era o ofertă caritabilă, şi se târgui aproape zece minute. Preţul asupra căruia căzură de acord era doar un pic mai mare decât apreciase Shanks că meritau vehiculul învechit şi încărcătura de pepeni, dar, oricum, Tidwell avea de gând să deconteze cheltuielile. Reanalizând problema, se hotărî să achiziţioneze şi pătura colorată pe care bătrânul o folosea pentru acoperirea găurilor din bancheta aşezată în cabină.

O oră mai târziu, Shanks reconectase un generator căzut şi curăţase şase bujii deteriorate. Ultimul sfat al bătrânului fermier fu să nu conducă cu mai mult de cincisprezece kilometri pe oră, căci motorul putea exploda. Urcându-se în spate, mai remarcă absenţa totală a frânelor, aşa că trebuiau să evite dealurile abrupte.

Lipsit de orice mijloc de a-şi deghiza uniforma cibernetică, Tidwell făcu o tăietură în pătură şi o purtă ca pe un poncho. Nu era chiar moda locală, dar semăna suficient de mult cu un băştinaş pentru a înşela o privire superficială. După două zile în teren, nu îi ora greu să arate murdar şi nebărbierit. Mercenarul spera să treacă drept unul dintre sutele de fermieri localnici ce-şi vindeau produsele în Brasília.

Toţi mâncară pepeni, la micul dejun, şi se ascunseră apoi sub cei rămaşi. Înainte de amiază, camionul şi încărcătura sa neobişnuită înaintau greoi pe drum.

Baza de lansare a elicopterelor. conţinea şi un mic depozit de combustibil. Judecând după mărimea acestuia, era conceput pentru deservirea mai multor elicoptere, nu numai a lui „North o 91” parcat lângă el. Mercenarii cercetară baza în timp ce treceau pe lângă ea.

Existau mai multe barăci mici, o remorcă cu o antenă radio, o zonă îngrădită, în care se aflau mai multe sute de bidoane cu combustibil şi elicopterul. Nu se vedeau decât patru santinele, deşi o a cincea ieşi din barăci să se

uşureze în junglă. Unitatea era bine organizată. Santinelele nu erau prea alerte, dar persoana care înfiinţase aici baza fără să fie descoperită îşi ştiuse meseria. Tidwell şi Clancey făcuseră odată ceva similar pentru CIA, în Africa, la Ogaden. Fusese o bază. de aprovizionare pentru elicoptere RDF.

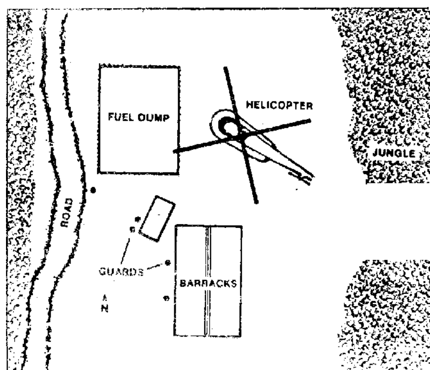
Tidwell se simţi tentat să oprească autocamionul şi să dea ordinul de atac, cât mai aveau încă elementul de surpriză de partea lor… Santinelele nu erau suspicioase şi putea să tragă camionul chiar în dreptul celor de lângă depozitul de combustibil. Probabil că ele erau mai preocupate să-i împiedice pe băştinaşi să fure ceva decât de un atac dat în interiorul propriului lor teritoriu. Pe de altă parte, nu se putea aprecia dacă nu cumva mai existau şi alte santinele în barăci.

O altă posibilitate ce trebuia luată în consideraţie era să treacă de bază şi să se furişeze înapoi prin junglă. În trecut avuseseră multe succese atacând din junglă. De asemenea, cineva ar putea fixa încărcătura de explozibil înainte de începerea focului.

O a treia posibilitate îi veni în minte. ITT-istul le oferise o lovitură aeriană. Putea acum să facă apel la ea şi să privească în siguranţă de la marginea drumului. Dintr-un singur foc ar demonstra că a avut dreptate şi ar zădărnici şi planurile „petroliştilor”.

Dacă ar trebui să atace imediat, citiţi secţiunea 45. Dacă ar trebui să se furişeze din junglă, citiţi secţiunea 44.

Dacă Tidwell ar trebui să facă apel la lovitura aeriană, citiţi secţiunea 43.

Spre uşurarea lui Tidwell, îi găsiră pe „petrolişti” încă ocupaţi cu interceptarea semnalelor radio transmise de ITT. Continuau să aibă o singură santinelă, care se afla la o oarecare distanţă pe drum, presupunând, probabil, că un eventual pericol avea să vină tot cu un camion sau cu un transportor de trupe. Luptându-se cu roiul de insecte ce pluteau lângă faţa sa, Tidwell înţelese temeiurile acestei ipoteze.

De îndată ce oamenii săi îşi ocupaseră poziţiile, Tidwell deschise focul, fiind urmat imediat de restul patrulei.

Echipă „jonctrolistă” de intercepţie radio. Efectiv: 6 Tehnică de luptă: 5 „Petroliştii” luptă după tabela E. Patrula lui Tidwell luptă după tabela C. Dacă echipa rpetvolistă A de intercepţie radio e lichidată, citiţi secţiunea 37. Dacă ei înving patrula, citiţi secţiunea 29.

40

Jungla părea neobişnuit de liniştită când ofiţerul mercenar se strecură la marginea poienii ce înconjura baza „petrolistă”. Faptul îl neliniştea, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva exista o patrulă inamică prin preajmă. Când ajunse în tufişurile cele mai apropiate de elicopter, hotărî că oricum nu avea nicio importanţă. Nu se puteau retrage lăsând totul intact.

— Mongol 4, murmură el în microfonul micului radio lipit de umărul uniformei sale cibernetice. Atacăm.

— S-a făcut, lider Mongol, veni răspunsul vesel al lui Shanks.

Din punctul său de observaţie, Tidwell îşi vedea oamenii apropiindu-se de baracă în salturi. Clădirea îi masca de privirile santinelelor, în timp ce avansau.

Când ajunseră la uşa barăcii, oamenii săi sloboziră un strigăt ce se auzi clar în întreaga tabără. Toate patru santinelele se întoarseră şi alergară spre clădire.

Tidwell sări în picioare şi fugi spre elicopter. În câteva secunde plantase „încărcăturile explozive”. După un minut, din „exploziv” ţâşni un val de fum roşu şi elicopterul era acum în mod oficial considerat distrus”.

Nu mai aveau de rezolvat decât problema minoră a santinelelor. Nu le puteau lăsa în urma lor.

Trupe de garnizoană ale bazei. Efectiv: 4/7. Tehnică de luptă: 5

Trupele „petroliste” luptă după tab da D. Patrula Comunicaţiilor luptă după tabela B. Numai cele patru santinele „petroliste”, minus eventualele pierderi, vor riposta în primele două runde. Dintre ceilalţi şapte „petrolişti”, patru, aflaţi în baracă, v-or fi eliminaţi imediat şi nu vor lua parte la luptă. Ceilalţi trei vor ieşi în grabă din autostaţia radio şi vor lua parte la luptă din runda a treia. Dacă „petroliştiitv câştigă lupta, citiţi secţiunea 29. Dacă patrula câştigă, citiţi secţiunea 41.

41

Faţă de ultima câată când vorbiseră, ITT-istul părea aproape prietenos.

— Comitetul de conducere aprobă modul în care ai analizat situaţia.

— Drăguţ din partea lor.

Tidwell nu putu rezista ironiei. Se întorsese chiar

înainte de amurg, cu mai puţin de trei ore în urmă. În prima oră raportase rezultatele misiunii de recunoaştere. Apoi urmară un duş fierbinte şi o friptură. Mercenarul privea faptul că nu adormise în timpul mesei ca pe o mare reuşită. După aceasta, îşi 1 permisese, în fine, să cedeze. Acum, după mai puţin de o oră de somn, nu se simţea prea tolerant.

— De asemenea, te felicităm pentru succesul misiunii, care a confirmat bănuielile noastre. (Acum, că fuseseră confirmate, bănuielile deveniseră „ale lor”.) Considerăm că sunteţi omul potrivit pentru a conduce o lovitură preliminară în zonă, continuă funcţionarul Comunicaţiilor.

Mercenarul încercă să pară vioi, dar ochii continuară să i se închidă. Oricât de urgent ar fi fost, nu putea pleca înaintea zorilor. Se întrebă dacă ITT-istul avea de gând să termine şi să-l lase să se culce la loc.

— Bineînţeles, odată cu creşterea responsabilităţilor, ţi se va. da şi fostul dumitale grad. Felicitări, domnule maior.

Funcţionarul încheie cu ceea ce considerase probabil a fi „marele anunţ” şi întrerupse transmisia.

Cei din încăpere aplaudară liniştit sau murmurară felicitări. Tidwell încercă să pară încântat, dar ştia că nu pare decât obosit.

În dimineaţa următoare, Tidwell analiză Tabela de Operaţiuni şi Echipament. Ca de obicei, TOE era simplă şi patronii cheltuiseră numai minimum necesar misiunii. Mercenarul privi acest fapt în mod filosofic. Dacă ar fi dorit să-şi copleşească inamicul cu tehnică militară, n-avea decât să rămână înrolat într-una din armatele naţionale. Oricum, echipamentul furnizat era, probabil, suficient. După un somn bun, libertatea şi riscurile unei lovituri preliminare i se păreau atrăgătoare.

Dimensiunile subunităţii pe care Corporaţia Comunicaţiilor i-a repartizat-o lui Tidwell depind de succesele înregistrate în misiunea de recunoaştere. Cu cât a reuşit mai multe, cu atât vor avea mai multă\ încredere în el şi vor risca mai mulţi oameni sub comanda lui.

Efectivul de bază este de 16 soldaţi, cu un indice de moral egal cu 8.

Dacă în urma misiunii de recunoaştere au fost capturate elementele aparaturii de intercepţie radio, adăugaţi 4 soldaţi la acest efectiv şi măriţi moralul cu o unitate. (Nu este necesar ca cincizeci \ la sută să fi supravieţuit pentru a beneficia de acest premiu.) Dacă la sfârşitul misiunii au supravieţuit peste cincizeci la sută din membrii patrulei (adică 4 sau 7, depinzând de grupa aleasă, şi socotindu-l şi pe Tidwell), atunci adăugaţi la efectiv (încă) 4 soldaţi şi măriţi moralul cu o unitate. Nu este necesar să fi găsit aparatul de radio pentru a beneficia de acest premiu. Subunitatea comandată de Tidwell va fi compusă deci din 16, 20 sau 24 de soldaţi. Indicatorii ei vor fi: Efectiv: 16 (sau 20 sau 24) (inclusiv Tidiuell)

Tehnică de luptă: 3 (16 X 3 = 48); (20 X 3 = 60); <24 X 3 = 72)

Forţa de luptă corp-la-corp; 4 (16 X 4 = 64); (20 X 4 = 80); (24 X 4 = 96) Moral: 8 (sau 9 sau 10)

(Vulorile mai scăzute ale indicatorilor tehnică de luptă şi forţă de luptă corp-la-corp se datorează unei ajustări la scară pentru a permite utilizarea tabelelor de luptă în condiţiile efectivelor mai mari. Indicii taberei adverse au fost micşoraţi în mod similar.) Soldaţii sunt înarmaţi cu puşca de asalt M-21. Razele emise de această armă special concepută activează semnalul „ucis” în uniformele speciale ale mercenarilor. Armele sunt dotate şi cu încărcătorul standard plin cu muniţie 7, 62. Dacă o

uniformă cibernetică nu răspunde la două lovituri clare cu raze, mercenarii pot recurge la foc adevărat.

Subunitatea lui Tidwell se împarte în două secţiuni egale. Comando, primei secţiuni îi revine însuşi maiorului Tidiuell: Cea de-a doua secţiune este comandată de locotenentul Randall Neilson. Sergentul său este

Eddy AUinov, un blond scund din New York, cu accent specific cartierului Brooklyn. După fiecare luptăt supravieţuitorii vor fi împărţiţi astfel încât cele două secţiuni să aibă acelaşi efectiv. Dacă efectivul total e impar, mercenarul în plus va face parte din grupa lui Tidwell. Tidwell va fi ultimul „ucis”, iar Neilson, penultimul.

Veţi folosi o nouă listă pentru înregistrarea noilor indicatori. Aveţi grijă să notaţi eventualele pierderi şi să echilibraţi efectivele celor două grupe. Pentru sporirea dificultăţii misiunii, încercaţi să o îndepliniţi cu efectivul de numai 16 mercenari.

Maiorul Tidwell nu mai avusese de-a face cu Neilson, dar canadianul îi plăcu de la prima vedere. Neilson era bine făcut, înalt de peste un metru nouăzeci şi muşchiulos. În ciuda vremii călduroase, purta o cămaşă în carouri, de tăietor de lemne. Poate că odinioară chiar fusese tăietor de lemne. Puţini oameni îşi încep viaţa ca mercenari.

— Această misiune are două obiective, le explică Tidwell lui Neilson şi celor doi sergenţi. Există un nou drum, orientat pe direcţia nord-sud, construit chiar după ramura de vest a râului Geechama. Se vede că s-a muncit mult la el. Birocraticii noştri şefi vor să aflăm unde duce. Cel mai bun mod de a face aceasta e s-o tăiem spre nord-vest de-a lungul platoului. Vom intersecta drumul lângă cotul spre est al râului Geechama.

O ordonanţă deschise timid uşa centrului de instructaj şi, la încuviinţarea lui Tidwell, intră cu o carafă

de bere şi patru pahare. Şedinţa fu temporar suspendată, în timp ce îşi goliră primul pahar şi şi-l umplură pe-al doilea. Niciodată amara bere braziliană nu avusese un gust mai bun, şi motivul, realiză Tidwell, era că se simţea bine. Îi aşteptau zile grele, dar în niciun caz plicticoase.

— Al doilea obiectiv pe care-l avem, continuă el, este să provocăm atâtea probleme „petroliştilor" încât ei să creadă că au de înfruntat o companie întreagă. Sperăm că or să ezite să atace până când noi chiar vom avea una sau două companii la-ndemână.

Ofensiva noastră centrală avansează, clar am investit în ea aproape tot materialul nostru uman şi tehnic. Deci, flancul e vulnerabil. Mahării „petrolişti" pun ceva la cale. Dacă e vorba ele un atac în forţă, pot transporta jumătate de armată.

— Apropo, mi s-a spus că vom primi o primă substanţială în caz de reuşită. Pornim la orele 06,00. Oamenii să fie gata la 05, 30. Dacă aveţi întrebări, veniţi să mă vedeţi individual. Liber!

Localul Janei continua să fie o uluitoare combinaţie de tehnologie modernă şi pete de grăsime. Ca majoritatea mercenarilor, Tidwell preferă petele de grăsime.

De data aceasta îl găsi pe Clancey deja acolo. Trecură din nou prin ritualul de saluturi şi de asigurări că nu îi deranjează compania celuilalt. Era rândul lui Clancev să facă cinste şi părea să fi băut o mulţime de pahare şi înainte.

— Am auzit că ai fost ocupat, comentă Clancey, după mai multe minute de tăcere relaxată.

— Oarecum, spuse Tidwell rezervat.

— M-am gândit eu că a fost mâna ta. Rânji, vizibil încântat de succesul prietenului şi adversarului său.

Pentru a nenumărata oară, maiorul se miră de modul în care acest război „fără morţi" zăpăcea sentimentele.

Într-un război adevărat, el şi Clancey ar fi făcut totul pentru a lupta în aceeaşi tabără. Ambii găseau acum că întrecerea oferă un plus de strălucire chiar şi activităţilor de rutină.

— Vreau să spun, pe cine mai puteau găsi... care să intre în bârlogul lupului şi să mai şi iasă?

Căpitanul „petrolist” se lăsă pe spate şi se uită la Tidwell cu ochii întredeschişi.

„Poate că nu e aşa beat precum pare”, gândi Tidwell. „Există o cale de a afla”.

— Ce-ar fi să facem un concurs de tir mâine seară? îl întrebă pe celălalt mercenar. Putem ajunge la poligon după cină.

— Dacă eşti aici, spuse cu o voce uşor afectată de alcool.

— Pariez pe o sticlă de whisky irlandez, îl provocă Tidwell, sperând să-l momească, dar neaşteptându-se să reuşească.

Rânjetul irlandezului dovedi că nu se lăsase niciun pic înşelat.

— Bine, o sticlă pe tragerile viitoare.

Tidwell era sigur că nu se referă la niciun concurs în poligon.

După ce cumpărară cele două sticle de „Tullamore Dew” şi le lăsară în grija Janei, cei doi abandonară ironiile şi îşi petrecură restul serii într-o atmosferă relaxată, de vechi istorisiri. Ambii plecară devreme, dar niciunul nu recunoscu că urma să se trezească de dimineaţă.

Ofiţerii îşi studiară harta de campanie. În nord-vestul taberei Comunicaţiilor se afla o zonă neutră, compusă din dealuri ce urcau până la un platou acoperit de copaci. Dincolo de platou se afla zona atribuită „petroliştilor” la începutul războiului. Zeci de poteci croite de băştinaşi şerpuiau prin junglă, poteci ce erau acum, în majoritate,

abandonate şi năpădite de vegetaţie, din cauză că guvernul mutase băştinaşii pentru a face loc câmpului de luptă. În afara cazului când găseau o cale nouă, îi aştepta un marş chinuitor până la presupusa tabără". petrolistă".

Pădurea tropicală nu e călduroasă în primele ore ale dimineţii. În cele câteva minute înainte ca soarele să pătrundă prin etajele superioare ale pădurii, aerul e surprinzător de friguros. De asemenea, pădurea tropicală este extrem de umedă, datorită colectării apei condensate noaptea în frunzele din etajele inferioare, chiar şi în absenţa inevitabilei ploi nocturne.

Astfel, Tidwell descoperi senzaţia inedită de a fi îngheţat şi, în acelaşi timp, ud până la piele de apa căzută din frunzele încă umede. Spera că şi Clancey are un început de zi la fel de mizerabil. Din păcate, cunoscându-l pe irlandez, maiorul nu se îndoia că acesta descoperise o modalitate de a dormi până târziu şi că apoi reuşise să păcălească pe cineva să-l ducă cu elicopterul până la poziţiile pe care le ocupa în momentul de faţă.

Mai târziu, după zece ore de mărşăluit pe poteci pline de mărăcini, toţi membrii patrulei se simţeau înfierbântaţi şi nenorociţi. Urmaseră o direcţie ce ducea spre platou şi în momentul de faţă se aflau pe o potecăcroită de băştinaşi. Neplăcerile erau mărite de necesitatea avansării cu prudenţă. De asemenea, era probabil ca în zona celor mai evidente căi de acces să fi fost puse detectoare de voce şi semnale radio. „Petroliştii" avuseseră la dispoziţie luni întregi pentru a infiltra regiunea. Luni în care ITT-iştii care îi conduceau o etichetaseră drept „liniştită" şi o ignoraseră. Din această cauză, membrii patrulei se răspândiseră şi păstrau între ei o distanţă de mai mulţi ipetri. Combinată cu interdicţia folosirii semnalelor radio, aceasta însemna că ordinele trebuiau transmise din om în om, prim gesturi. Maiorul

aştepta aproape cu nerăbdare prima lor luptă. După aceea, prezenţa lor fiind cunoscută, îşi vor putea folosi ai paratele radio din căşti. Altfel, la ce bun să fii angajat de Corporaţia Comunicaţiilor dacă nu poţi folosi produsele patronilor?

Aproape de amurg veni şi semnalul aşteptat. Tidwell, preocupat de găsirea locului în care să-nnopteze, aproape că nu îl văzu. Mercenarul din faţa lui îşi ridică pumnul strâns, apoi îl lăsă jos.

— Inamic în faţă.

— Ofiţerul transmise alarma mai departe şi înaintă rapid. Avea nevoie de mai multe informaţii, şi componenţii patrulei erau bine instruiţi. Aveau să aştepte în afara potecii până la noi ordine

Îl întâlni pe cercetaşul din cap, care se întorcea în pas alergător.

— Patrulă „petrolistă”, îl informă mercenarul, folosind o serie complicată de gesturi pe care mercenarii o adoptaseră, cu decenii în urmă, de la SAS. Pentru experţi, comunicarea prin gesturi era aproape la fel de rapidă ca vorbirea normală.

— Am văzut trei, poate patru.

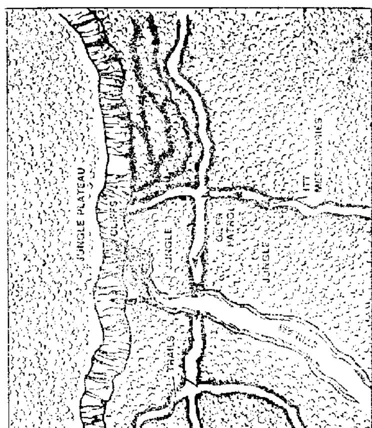
— Vin spre noi? întrebă Tidwell.

— Nu, se mişcă pe o direcţie perpendiculară, la vreo douăzeci de metri distanţă. Soldatul îşi trase sufletul înainte de a semnaliza restul răspunsului. Sunt în cercetare. Ne caută?

Maiorul ignoră întrebarea. Nu avea importanţă. Îi ordonă mercenarului să se întoarcă la postul său. Era improbabil ca „petroliştii” să ştie unde sunt. Era, probabil, o patrulare obişnuită a perimetrului. Cel puţin aflase că mergeau indirecţia bună. Mai era aproape o oră înainte să se întunece de tot. Acum trebuia să hotărască dacă să lase patrula să treacă sau dacă să o prindă din urmă şi să o atace din spate.

Dacă ar trebui să stea ascunşi şi să lase patrula să treacă, citiţi secţiunea 47

Dacă ar trebui să o atace, citiţi secţiunea 49.

Jungla părea liniştită în timp ce patrula se furişa către baza „petrolistă”. Liniştea îl crispa pe ofiţerul mercenar, făcându-l să se-ntrebe dacă nu cumva mai există şi altcineva care se furişa în urma lor. Exact în momentul în care ajunseră lângă tufişurile cele mai apropiate de elicopter, răsună o rafală scurtă de focuri.

Rafala fusese trasă de un M-21 aparţinând oamenilor săi. Ofiţerul mercenar aştepta să audă riposta „petroliştilor”, printre strigătele santinelelor ce intraseră de-acum în alertă.

Înjurând în şoaptă, se hotărî rapid. Nu se puteau retrage lăsând elicopterul intact. Acesta s-ar fi înălţat şi ar fi venit peste ei în câteva minute.

— Mongol 1, ordonă el brusc, atacăm!

Confirmarea veselă a lui Shanks se pierdu în răpăitul armelor de calibru mic. Patrula sa, răspândită în junglă de-a lungul unei mari porţiuni a perimetrului bazei, deschise focul asupra apărătorilor. Mai mulţi mercenari „petrolişti” se revărsară din barăci, primii dintre ei căzând înţepeniţi după numai câţiva paşi. Tidwell lătră câteva ordine, apoi

se concentră asupra santinelelor, al căror tir lumina frunzele de lângă el.

Trupe de garnizoană.

Ejectivid rămas: 7

Tehnică de luptă: 5

Trupele „petroliste” luptă conform tabelei C. Patrula Comunicaţiilor atacă după tabela D Dacă „petroliştii” câştigă, citiţi secţiunea 29. Dacă patrida câştigă, citiţi secţiunea 41.

43

Primul său impuls fu să tragă pur şi simplu pe dreapta şi să urmărească distracţia. Apoi, ca să fie el împăcat, mercenarul făcu o întoarcere de 180 de grade şi trecu repede încă o dată pe lângă bază. Nimic nu se schimbase. Tidwell opri camionul chiar în afara razei vizuale a „petroliştilor”.

— Mongol 3 către Mongol 1, terminat, rosti căpitanul în micul aparat de emisie-recepţie, prins de uniforma sa cibernetică. După zece secunde de paraziţi în cască, căpătă un răspuns.

— Aici Mongol 1. De ce nu păstraţi tăcerea radio?

Operatorul radio părea contrariat. Îl deranjaseră, probabil, de la masa de prânz.

— Am nevoie de o lovitură aeriană la coordonatele A pătrat 7, continuă Tidwell, ignorând întrebarea. Maximă urgenţă, încheie el.

— Lovitură aeriană la AA7, cerere confirmată, toate forţele disponibile vor fi expediate, îl asigură vocea. Le va lua câteva minute să vină din centru. Probabil că cineva crede în tine, concluzionă vocea pe un ton mai prietenos.

— Acum nu trebuie decât să aşteptăm, observă vesel Shanks.

— Sper că transmisia a fost suficient de scurtă ca să nu putem fi localizaţi, se îngrijoră căpitanul, cu voce tare.

Avem o cale lungă până acasă.

În mai puţin de un sfert de oră lovitura aeriană apăru sub forma a doua elicoptere de luptă aer-sol, „Condor”. Tidwell se simţi impresionat. Cineva chiar crezuse în el. Apoi realiză că acum trei zile Comunicaţiile aveau şase astfel de aparate de zbor. Celelalte patru fuseseră probabil pierdute în ofensiva din sud. Nu era de mirare că nu îi puteau acorda decât o singură lovitură aeriană.

Din marginea junglei putură vedea elicopterele făcând prima survolare a obiectivului. La trecerea lor, senzorii laterali ai elicopterului „Northo 91” aflat la sol fură învăluiţi de raze emise de cuarţ. Fum roşu ţâşni din ambele părţi, dând raidului un efect dramatic. Tidwell ştia că acum comenzile elicopterului erau scoase din funcţiune. O lumină, roşie ce strălucea deasupra. depozitului de muniţie semnaliza că şi acesta fusese distrus. Fumul roşu înţepător pluti adus de vânt până ia locul în care se ascunsese patrula

— Nu iubeşti mirosul napalmului? E ca parfumul... parafrază unul dintre mercenari. Un altul îl îmbrânci, simulând scârba.

Tidwell fu nevoit să fie de acord. Era, într-adevăr, vun mod ciudat de a purta un război.

Notaţi că aţi folosit singura lovitură aeriană disponibilă. Nu veţi mai putea folosi această opţiune în viitor.

Citiţi secţiunea 41.

44

Primul său impuls fu să tragă pur şi simplu pe dreapta şi să urmărească distracţia. Apoi, ca să fie el împăcat* mercenarul făcu o întoarcere ele 180 de grade şi tre-cu repede încă o dată pe lângă bază. Nimic nu se schimbase. Tidwell opri camionul chiar în afara razei vizuale a „petroliştilor”. Totodată, îl aşezase în aşa fel încât

baza să nu se afle între ei şi cel mai apropiat teritoriu prieten.

Planul îi cerea lui Tidwell să înainteze prin junglă până ce va ajunge la acelaşi nivel cu elicopterul. Apoi, urma să rişte emiterea unui semnal scurt către restul patrulei, iar aceasta să înceapă să înainteze către baracă. Dacă reuşeau să ajungă la ea neobservaţi, trebuiau – să dea buzna înăuntru, să-i neutralizeze pe cei aflaţi acolo şi să o folosească drept bază de pornire a atacului împotriva santinelelor aflate deja la posturi. Căpitanul avea să folosească această diversiune pentru a pune; pe elicopter încărcăturile sale „explozive”. Explozia urma să afecteze atât elicopterul, cât şi depozitul de combustibil.

Acesta era planul. Aruncaţi două zaruri.

Dacă suma lor este mai mică decât sau egală cu valoarea de camuflare va subunităţii, citiţi secţiunea 40... Dacă suma lor este mai mare, citiţi secţiunea 42.

45

— TPE ei! strigă Tidwell, ridicându-şi M-2 l-unul de pe bancheta Fordului uzat. Conducând cu o singură mână, trase mai multe rafale în santinelele de lângă depozitul de muniţii. Restul membrilor patrulei se revărsă din camion, aruncând pepenii pe jos. Sub acoperirea focului lor, Tidwell ţâşni spre elicopter şi puse „explozibilele”. Un minut mai târziu, din „explozibil” ieşi fum roşu şi uriaşa aeronavă era acum, în mod oficial, scoasă din luptă.

Trupe de garnizoană ale bazei. Efectiv: 4/11 Tehnică de luptă: 5

Trupele „petroliste” luptă conform tabelei D. Patrxda Comunicaţiilor atacă după tabela C. În primele runde vor riposta patru mercenari „petrolişti” (mai puţin eventualele pierderi). Ceilalţi şapte „petrolişti” vor intra în luptă începând cu a treia rundă.

Dacă oamenii lui Tidwell înving, scădeţi eventualele

pierderi şi citiţi secţiunea 41.

Dacă „petroliştii” câştigă lupta, citiţi secţiunea 29.

46

Continuară să meargă timp de o oră după încheierea ambuscadei. Le luase doar câteva secunde să lichideze întreaga forţă „petrolistă”. Exista chiar şansa să fi fost suficient de rapizi încât să fi izbutit să împiedice emiterea unui raport asupra atacului – lor. Nefiind siguri, trebuiau să fie extrem de prudenţi. Nu puteau rămâne în această zonă în caz că prezenţa lor era cunoscută şi, în caz contrar, nu-şi puteau permite luxul legăturilor radio în timpul întunericului. Când nivelul de adrenalină îi reveni la normal, Tidwell descoperi că este obosit.

Îndepărtarea de locul în care organizaseră ambuscada fu mult îngreunată de ploaia de seară. Plouă mai tare şi mai mult timp decât de obicei, apa pătrunzând prin acoperişul de frunze şi căzând cu picături mari asupra mercenarilor. Îşi aşezară tabăra la cinci kilometri de platou, fiecare adăpostindu-se sub o folie subţire de plastic, întinsă între copaci şi tufişuri. Cu excepţia celui de gardă, toţi adormiră în câteva minute.

Citiţi secţiunea 50.

47

Patrula „petrolistă” trecu mai departe. Tidwell îi ordonă lui Allinov să-i urmărească până când va fi sigur că nu au de gând să se întoarcă. Sergentul apăru după o jumătate de oră şi raportă că patrula îşi aşezase tabăra de noapte la vreo doi kilometri distanţă. Când nivelul de adrenalină îi reveni la normal, Tidwell descoperi că este obosit. Ar fi preferat să-nnopteze aici, dar aceasta ar fi însemnat să rişte să atragă atenţia petroliştilor”. Trebuiau să meargă, chiar şi pe întuneric, pentru a pune câţiva kilometri în plus între ei şi patrula de perimetru, în plus, se consolă el în timp ce-şi ridica raniţa, în acest fel vor

pătrunde în interiorul teritoriului inamic la adăpostul întunericului.

Călătoria până la locul în care să se poată considera în siguranţă fu mult îngreunată de ploaia de seară. Plouă mai tare şi mai mult timp decât de obicei, apa pătrunzând prin acoperişul de frunze şi căzând cu picături mari asupra mercenarilor. În zece minute erau uzi până la piele pentru a doua oară în acea zi, iar uniformele cibernetice, care în mod normal erau comode, începură să-i roadă la subraţe şi între picioare. Îşi aşezară tabăra la trei kilometri de platou, fiecare adăpostindu-se sub o folie subţire de plastic, întinsă între copaci şi tufişuri. Cu excepţia celui de gardă, toţi adormiră în câteva minute.

Citiţi secţiunea 50.

48

O liană îi agăţă piciorul şi, pentru a cincea oară în decursul ultimei ore, Tidwell aproape alunecă pe panta plină de mărăcini a peretelui stâncos. Din punctul în care începuseră ascensiunea, povârnişul li se păruse înalt, şi nu se înşelaseră. În ciuda abundenţei de plante agăţătoare, căţărarea era solicitantă, dar mai uşoară decât se temuseră. Soarele tropical ce le ardea spatele, în timp ce se înălţa pe cer, şi umiditatea făceau din efortul lor un adevărat test de rezistenţă. Transpiraţia îmbibase fiecare centimetru din uniforma ofiţerului şi îi înţepa ochii, încă o dată, Tidwell regretă că nu alesese calea mai uşoară spre vârf. Aruncă o privire şi văzu că mai aveau doar vreo zece metri până sus. Patrula era răspândită pe stâncă, atât lângă el cât şi în spatele lui, căci fiecare mercenar îşi alesese propriul traseu spre vârf.

Apoi se zări o mişcare la marginea de sus a povârnişului. O faţă apăru lângă un tufiş acoperit cu flori galbene. Era un tânăr roşcat şi cu pistrui. Lui Tidwell nu-i trebui să vadă uniforma cibernetică pentru a realiza că nu

era vorba de un băştinaş. Roşcatul se retrase cu un strigăt îngrijorat, confirmându-i astfel temerile.

În timp ce Tidwell se zbătea să-şi dea jos puşca de pe umăr cu o singură mâna, apăru o a doua faţă. Aceeaşi faţă se ivi din nou, aruncând încă o privire, apoi o voce puternică începu să comande. Din mai multe puncte de deasupra patrulei izbucniră focuri de armă.

Cel puţin, se consolă mercenarul, nu se mai punea problema să treacă neobservaţi.

Comută microfonul ataşat la cască.

— Adăpostiţi-vă cum puteţi. Ripostaţi. Avansaţi unul câte unul.

Rosti ordinele pe un ton sec. Apoi deschise şi el focul. Agăţat de peretele stâncos, se simţea vulnerabil şi expus.

Santinele pe povârniş. Efectiv: 7 Tehnică de luptă: 3 Forţă ofensivă iniţială: 21 „Petroliştii” atacă după tabela B. Patrula lui Tidwell ripostează după tabela Di Datorită poziţiei lort „petroliştii” trag primii. Dacă după trei runde mai rămân „petroliştcicitiţi. secţiunea 51. Dacă patrula e lichidată, citiţi secţiunea 29. Dacă patrula Comunicaţiilor câştigă, citiţi secţiunea \ 54:

49

Frunzele aspre le tăiau părţile de corp neacoperite, în timp ce mercenarii Comunicaţiilor alergau pe potecă după patrula „petrolistă”, graba lor fiind temperată doar de dorinţa de a nu speria prada.

Maiorul Tidwell simţi că se distrează. În zilele în care se afla într-o dispoziţie filosofică, recunoştea chiar că acesta era motivul principal pentru care devenise mercenar. Explozia de adrenalină când alergai să înfrunţi inamicul. Satisfacţia lucrului bine făcut. Nu le mai rămânea decât să descopere cum să lupte undeva unde era aer condiţionat.

Încercase să devină funcţionar. Jungla nu era mai

puţin periculoasă decât cea prin care goneau acum, dar te pierdeai în faţa corporaţiei. Nimeni nu încerca să te împuşte, dar se atenta la mândria ta. Nu existau duşmani, sau, mai degrabă, nu ştiai niciodată cine-ţi sunt duşmanii. Nu existau nici prietenii trainice. Descoperise toate acestea De propria lui piele. Când părăsise costumul de om de afaceri şi informările ţinute lunea, găsise că războiul curat, direct, era o uşurare. Aici ştia cine e inamicul şi în cine se poate încrede.

Îl zăriră pe cercetaşul de spate exact în momentul în care patrula se răsfirase de-a lungul unui cot. Aflat în frunte, Tidwell încetini şi nu fu observat. Aşteptă ca; grosul subunităţii sale să-l ajungă din urmă şi îi conduse mai departe. Fineţurile nu îşi aveau rostul în această situaţie. Trebuiau doar să profite de surpriza adversarilor şi de superioritatea lor numerică. Dacă atacau rapid şi în forţă, puteau scăpa fără pierderi.

Sergentul Allinov, aflat în stânga să trase primul. În căşti, Tidwell auzi raportul agitat transmis de caporalul aflat la conducerea „petroliştilor”. Patrulă de perimetru „petrolistă”. Efectiv: 5 Tehnică de luvtă: 3 Forţa ofensivă iniţială: 15 „Petroliştii66 luptă conform tabelei C. Şi subunitatea lui Tidiuell luptă tot după tabela C. Dacă elimină patrula „petrolistă”, citiţi secţiunea 46. Dacă toţi mercenarii Comunicaţiilor sunt lichidaţi, citiţi secţiune a 29.

50

Imediat după ivirea zorilor, ţipătul răguşit al unui papagal îl făcu pe Tidwell să sară în picioare, cu arma pregătită. În deşert, îşi aminti cu nostalgie, era în general şi pustiu, şi linişte. Propria sa reacţie îi trezise pe majoritatea, aşa că se hotărî ca măcar să ia un start matinal. După un mic dejun rapid, constând clin conserve provenite probabil din surplusul războiului din Pakistan

(deduse Tidwell din eticheta lor ştearsă), ofiţerul mercenar se urcă în cel mai înalt copac aflat la-ndemână, încercând să determine unde se găseau. Fu surprins când descoperi cât de aproape erau de marginea platoului.

Versantul muntos constituia oarecum o anomalie în bazinul Amazonului. Cândva, în trecutul îndepărtat, forţele tectonice despicaseră solul pietros „şi împinseseră în sus una din marginile crăpăturii. Rezultatul, după mii de ani de eroziune, era un perete stâncos, înalt de o sută de metri, care străbătea jungla pe o distanţă de mai mulţi kilometri. Conform hărţilor topografice, versantul era abrupt, dar accesibil din aproape orice punct. Din copacul în care se căţărase, Tidwell îşi dădu seama că această afirmaţie fusese mult prea optimistă. Putea vedea o singură porţiune, care fusese probabil tăiată de o cascadă, pe unde puteau urca/ spre vârf fără a fi nevoiţi să facă pe alpiniştii.

Apărea, deci, problema că dacă ruta aceea era singura rezonabilă, atunci era în mod cert păzită. Pe de altă parte, dacă încercau să urce povârnişul prin oricare alt punct, aveau să fie extrem de vulnerabili în faţa unui atac venit de sus. Dacă fuseseră detectaţi, atunci aveau să existe patrule de-a lungul întregii margini a platoului. Nu. dorea deloc ca uniforma cibernetică să-i înţepenească când stătea agăţat pe o pantă de 70 de grade.

Dacă ar trebui să folosească porţiunea mai lină, citiţi secţiunea 59.

Dacă ar trebui să încerce să urce într-un punct mult mai apropiat, dar şi mai abrupt9 al peretelui stâncos, citiţi secţiunea 48.

51

Strălucitoarele raze de activare ale M-2 l-urilor „petroliste” ţintiră frunzele tufişului în spatele căruia se ghemuise Tidwell. Aerul se umplu de pocniturile imitaţiilor de mitraliere ce aruncau un flux continuu de focuri asupra

mercenarilor care avansau.
În stânga sa îl putea vedea pe Neilson, care ajunsese aproape de vârf. Din câte îşi putea da seama, nu existaseră decât vreo şase inamici deasupra lor, iar acum erau mai puţini. Din nefericire, şi oamenii săi se împuţinaseră.
Dacă patrula de perimetru întâlnită anterior a fost prinsă în ambuscadă şi distrusă, citiţi secţiunea 52. Altfel, citiţi secţiunea 71.
52
Continuaţi lupta ca de obicei.
Dacă toţi „petroliştii «sunt „omorâţi”, citiţi secţiunea 54. Nu uitaţi că „petroliştii” trag primii în fiecare rundă, datorită poziţiei lor superioare.
Dacă patrula ITT-ului este lichidată, citiţi secţiunea 29.
53
Cărarea fusese săpată în peretele stâncos de un râu ce secase. Lutul şi pietrele de pe jos erau încă alunecoase din cauza ploilor dese. Era imposibil să păşeşti fără să desprinzi câteva pietricele. Când acestea se rostogoleau în albia râului, maiorul îşi amintea cât de sensibile erau dispozitivele de supraveghere pe care le folosise în timpul raidului asupra oazei Katjura. Erau fabricate în Israel, sau, cel puţin, erau etichetate în idiş. Se întrebă cum mai erau relaţiile dintre Corporaţia Petrolului şi Israel. Spera să fie la fel de încordate ca întotdeauna.
Aruncaţi două zaruri.
Dacă suma lor este egală cu sau mai mică decât valoarea de camuflare a patrulei, citiţi secţiunea 56.
Dacă suma lor este mai mare, citiţi secţiunea 58.
54
Ca majoritatea mercenarilor ce se căţărau odată cu el, Tidwell încerca să se agaţe cât putea de bine, de fiecare dată când. făcea un pas în sus. Datorită vegetaţiei, era

puţin probabil ca un „cadavru” să alunece până la baza povârnişului. Pe de altă parte, o cădere încheiată cu ciocnirea de trunchiul unui copac, putea fi fatală. Îşi văzuse deja unul dintre oameni alunecând, dar Allinov reuşise să-l apuce de un picior şi să-l agaţe ele un tufiş.

În sfârşit, Neilson ajunse în vârf. Tidwell încercă să vadă câţi oameni mai avea, dar nu reuşi să-şi întindă gâtul suficient de mult pentru a-i număra înainte ca majoritatea lor să ajungă la marginea platoului şi să dispară din raza lui vizuală.

Cursul bătăliei se schimbă când oamenii săi, ajunşi pe platou, deschiseră focul asupra „petroliştilor”. Deasupra lui Tidwell, focul slăbi în intensitate, iar el îşi permise să se caţăre în grabă spre vârf. Până să ajungă la marginea platoului, împuşcăturile încetas-eră. Târându-se pe terenul relativ orizontal, aproape se ciocni de un mercenar „petrolist” căzut. Era roşcatul pe care-l văzuse mai devreme, şi care se forţa acum să-i zâmbească.

Citiţi secţiunea 55.

55

În vârful platoului se află – o cărare bătută. Jungla din această zonă acoperă o cărare în câteva zile. Unele plante agăţătoare din Bazinul Amazonului cresc atât de repede, încât pot bloca o potecă în doar câteva ore. După o săptămână, un traseu care nu e folosit în mod regulat trebuie să fie din nou defrişat. Cărarea din faţa lor nu era năpădită de plante şi era vizibil că fusese utilizata intens. Faptul confirma bănuielile lui Tidwell despre numărul, mare de activităţi desfăşurate în zonă. Prea multe pentru a constitui altceva decât preludiul unei ofensive majore a „petroliştilor”.

Undeva pe această cărare, hotărî el, trebuie să se afle un prim obiectiv potrivit pentru misiunea noastră. Puteau merge sau spre nord, sau spre sud. Cealaltă cale de

acces către vârful platoului, pe care se hotărâseră să nu o folosească, se afla spre sud. Către nord se putea afla orice, chiar şi o bază importantă, camuflată. Era aproape seară, aşa că, în orice caz, aveau de mers mai multe ore pe întuneric. O perspectivă foarte neplăcută. Nu numai din cauză, că mai ales noaptea plouă, ci şi pentru că unii dintre cei mai antipatici reprezentanţi ai faunei locale sunt nocturni.

Dacă patrula trebuie să se îndrepte către nord, citiţi secţiunea 79.

Dacă trebuie să se îndrepte spre sud, citiţi secţiunea

81.

56

Deşi cercetaşul se afla mai aproape, locotenentul Neilson zări, primul, obiectul metalic suspect, înfipt în noroiul cărării. Fusese vopsit în negru mat, dar pietricelele antrenate de râu înlăturaseră vopseaua de pe un colţ, dând la iveală materialul strălucitor.

— Nu mişcaţi! strigă el, în ciuda ordinului de a nu face zgomot.

Nimeni nu mai mişcă, în afară de Tidwell. Maiorul alergă în faţă să vadă ce se întâmplă. Era mai mult decât îngrijorat. Dacă existau detectoare de sunet, prezenţa lor era acum cunoscută până-n Brasília.

— Locotenente, şopti el, stăpânindu-se cu greu, ce naiba se întâmplă?

— Mai bine să vă arăt, răspunse Neilson, sigur de el. Apoi înaintă prudent, până când ajunse chiar în faţa cercetatului. Arătând către fâşia metalică ieşită la suprafaţa albiei râului, ridică din umeri.

— În regulă, verifică, ordonă tăios maiorul.

După ce separă metalul de argilă, Neilson îngenunche deasupra dispozitivului mortal. Multe din noile mine erau magnetice, unele reacţionau chiar la vibraţii,

dar aceste modele ar fi explodat deja într-un mediu atât de activ ca albia unui râu. Mina respectivă se dovedi a fi modelul tradiţional, care exploda când cineva păşea pe sârma declanşatoare, întindă chiar sub pietre. El şi maiorul m-a; ntară, pas cu pas. Terenul minat se întindea pe următorii o sută de metri ai cărării. În capătul opus, găsiră intrarea pe o altă potecă, ascunsă de un tufiş tăiat. Poteca mergea paralel cu terenul minat, în afara razei vizuale a celor de pe „adevărata” cărare. Întorcându-se pe traseul sigur, Tidwell apăru aproape în spatele lui Allinov. Înainte să poată spune ceva, sergentul se răsuci, gata să tragă.

Tidwell zâmbi aprobator. Nu mai exista nicio îndoială că se pregătea ceva important. Nimeni nu şi-ar fi dat atâta osteneală pentru o zonă liniştită. Conduse patrula pe poteca sigură. Pierduseră aproape o oră şi, dacă existau mine, atunci, probabil, existau şi detectoare de sunet. Celui aflat la postul de ascultare cu greu i-ar fi putut scăpa strigătul lui Neilson.

Cititi secţiunea 61.

— Allinov, echipa ta se ocupă de cei de jos. Nu-i lăsaţi să tragă asupra echipei lui Neilson.

Tidwell îşi rosti repede ordinele. Fiecare secundă care trecea putea însemna o nouă pierdere.

— Neilson, urcă-te pe platou acum! strigă Tidwell în microfonul căştii sale, dublând, în acelaşi timp, rata focului său. Trebuiau să câştige în următoarele câteva secunde sau aveau să fie lichidaţi.

Cei şase componenţi ai echipei lui Allinov aruncară o perdea de gloanţe asupra „petroliştilor”. Doi căzură imediat, iar restul fugiră la adăpost. Riscându-şi propria piele, Tidwell se mută în dreptul unui platou mai apropiat de vârf, trăgând rapid pentru a împiedica cât mai mulţi „petrolişti” să-l ochească pe Neilson.

Cursul bătăliei se schimbă când restul soldaţilor

ajunseră pe platou şi deschiseră focul asupra apărătorilor rămaşi. Deasupra lui Tidwall, focul slăbi în intensitate şi el îşi permise să se caţere în grabă spre vârf. Până să ajungă la marginea platoului, împuşcăturile încetaseră. Târându-se pe terenul relativ orizontal, aproape se ciocni de un mercenar „petrolist" căzut, care se forţă să-i zâmbească. Impresionat de curajul lui, Tidwell îi citi numele de pe ecuson. Se hotărî să încerce să-l recruteze pe tânăr după ce va ieşi de la morgă.

După un minut, Allinov se târî şi el pe marginea platoului şi raportă că ultimii doi supravieţuitori ai patrulei de perimetru aflate dedesubt fugiseră sau fuseseră „ucişi". Întins pe spate, gâfâind, Tidwell dădu din cap aprobator.

Citiţi secţiunea 55.

58

Deşi cercetaşul se afla mai aproape, locotenentul Neilson zări primul obiectul metalic suspect, înfipt în noroiul cărării. Fusese vopsit în negru mat, dar pietricelele antrenate de râu înlăturaseră vopseaua de pe un colţ, dând la iveală materialul strălucitor.

— Nu mişcaţi! strigă el, în ciuda ordinului de a nu face zgomot.

Întârziase cu o fracţiune de secundă. Cercetaşul făcu un pas în faţă, şi o bubuitură puternică fu firmată de valuri de fum roşu ce umplură1 cărarea în jurul nefericitului mercenar. Când fumul se risipi, acesta zăcea paralizat de uniforma sa cibernetică, „mort" şi părând contrariat.

Maiorul alergă în faţă să vadă ce se întâmplă. Prezenţa 3 or era acum cunoscută, probabil, până-n Brasília. Nu putea spera decât ca explozia să fie atribuită faunei locale.

— Locotenente, şopti el, stăpânindu-se cu greu, ce naiba se întâmplă?

— Teren minat, răspunse repede Neilson. Apoi

înainta prudent, până când ajunse chiar în faţa cercetaşului căzut. Arătând către o umflătură în noroi, ridică din umeri.

— În regulă, verifică, ordonă maiorul, tăios.

După ce separă metalul de argilă, Neilson îngenunche deasupra dispozitivului. Multe din noile mine erau magnetice, unele reacţionau chiar la vibraţii, dar aceste modele ar fi explodat deja într-un mediu atât de activ ca albia unui râu. Mina respectivă se dovedi a fi modelul tradiţional, care exploda când cineva păşea pe sârma declanşatoare întinsă chiar sub pietre. Fuseseră norocoşi că numai cercetaşul era afectat. Maiorul şi locotenentul înaintară, pas cu pas. Terenul minat se întindea pe următorii o sută de metri ai cărării. În capătul opus, găsiră intrarea pe o altă potecă, ascunsă de un tufiş tăiat. Poteca mergea paralel cu terenul minat, în afara razei vizuale a celor de pe „adevărata" cărare. Întorcându-se pe traseul sigur, Tidwell apăru, aproape în spatele lui Allinov. Înainte să poată spune ceva, sergentul se răsuci, gata să tragă.

Tidwell zâmbi aprobator. Nu mai exista nicio îndoială că se pregătea ceva important. Nimeni nu şi-ar fi dat atâta osteneală pentru o zonă liniştită. Conduse patrula pe poteca sigură. Pierduseră* aproape o oră şi, dacă existau mine, – atunci, probabil, existau şi detectoare de sunet. Celui aflat la postul de ascultare cu greu i-ar fi putut scăpa strigătul lui Neilson.

Notaţi încă o pierdere pe foaia de joc.

Citiţi secţiunea 61.

Povârnişul, când ajunseră în dreptul lui, era abrupt şi ameninţător. Stâncile acoperite de mărăcini nu îndemnau deloc la căţărat. Mult mai ademenitoare – şi probabil mai periculoasă – era cărarea lată, bine defrişată, ce ducea spre vârful platoului.

Era clar că trebuiau să înainteze cu pruderaţă. Tidwell îi făcu semn lui Neilson să preia conducerea. Uriaşul canadian se mişca prin junglă cu o graţie impresionantă… Merseseră pe cărare abia o sută de paşi, când locotenentul se întoarse în grabă către el.

— Ceva nu-mi pare în regulă, raportă el.

Oricine ar fi ignorat astfel de presimţiri, în afara unor mercenari bine instruiţi! Dacă există o problemă, atunci probabil că observase ceva, dar nu în mod conştient. Subconştientul cerea să fie ascultat. Ca mercenar, nu puteai îmbătrâni dacă nu-ţi ascultai presimţirile.

— Pe drum, sau în junglă? întrebă Tidwell îngrijorat.

Neilson ridică stânjenit din umeri.

— Nu ştiu sigur. Am doar un sentiment ciudat.

Putea fi vorba de o ambuscadă, sau de mai multe patrule venind după ei. Dacă acesta era cazul, cel mai bine era să parcurgă repede cărarea. Cu cât petreceau mai mult timp croindu-şi drum printre copaci sau pe stâncile expuse „cu atât creştea probabilitatea să fie văzuţi.

Dar pe de altă parte, pericolul putea să-i pândească din faţă, şi atunci îl puteau evita urcând povârnişul. Nu era o variantă prea atrăgătoare, dar putea fi mai sigură.

Dacă patrula ar trebui să înainteze prudent pe cărare, citiţi secţiunea 53.

Dacă ar trebui să se caţăre pe peretele stâncos, citiţi secţiunea 48.

60

Neilson conduse primul atac răspândindu-şi oamenii pe un front larg, în spate. După intensitatea focului, Tidwell estimă că existau cel puţin şase apărători, poate chiar mai mulţi. După câteva secunde, numai Neilson se mai mişca, plonjând într-o depresiune puţin adâncă de pe cărare. Raze de M-21 dansau în noroiul din jurul lui. Ambele părţi trăgeau şi valea se umplu de lumina razelor

în ceaţa amurgului.

Restul patrulei Comunicaţiilor deschise focul în sprijinul celor ce alvansaseră. Riposta celor din buncăr lumină peretele stâncos din spatele lor.

Buncărul emise un mesaj radio codificat.

— Tragere din mişcare! ordonă Tidwell.

Nu mai avea rost să păstreze tăcerea radio.

Mercenarii, bine instruiţi, începură imediat un s sistem de foc şi alergare. „Petroliştii”-reuşeau cu greu să-şi localizeze inamicii, în întunericul canionului. Tidwell realiză că trăgeau numai spre fulgerările armelor oamenilor săi. Fiecare mercenar era într-o continuă mişcare, oprindu-se numai ca să declanşeze o rafală scurtă şi fugind imediat.

Câteva secunde avu impresia că asaltul se va sfârşi rapid. Dacă reuşeau să se aprob: e cât să arunce o grenadă, problema era rezolvată. Tidwell era gata să încerce chiar el. Apoi un soldat căzu în apropiere, raza nimerindu-l în centrul uniformei. Când un al doilea căzu şi el, maiorul înţelese ce se întâmplă. Cineva din buncăr. avea o lunetă cu infraroşii.

— Toată lumea la adăpost! urlă el, uitând de casca radio. Ascundeţi-vă repede şi nu trageţi decât clacă sunteţi siguri, încheie el pe un ton mai calm.

Apoi aşteptă. Pe un platou bătut de vânturi din Ogaden, nişte francezi piperniciţi îi demonstraseră că dezavantajul lunetelor cu raze infraroşii constă în faptul că necesită filamente pentru generarea razelor. Acum aştepta să surprindă luminiţele lunetei.

Timp de cinci minute nu se întâmplă nimic. Nimeni: nu trăgea, şi câteva insecte curajoase începură să bâzâie.

Apoi, o scânteie străluci în partea stângă a buncărului. O ţigară? Poate, căci mercenarii erau printre ultimii în abandonarea acestui obicei sinucigaş. Oamenii

care-şi doresc o viaţă lungă nu se fac mercenari.

Nu, lumina nu clipea deloc. Nu exista variaţia din momentul inspiraţiei fumătorului. Târându-se înainte, ochi! a câţiva centimetri sub filamentele roşii. Cele trei focuri, trase întR-o succesiune rapidă, răsunară puternic. Obscenităţile ce urmară, brusc întrerupte în momentul în care uniforma lunetistului înţepeni, se auziră aproape la fel de tare. Un al doilea, şir de înjurături. se auzi clar, mai tare. Acestea fuseseră provocate de descoperirea că luneta se spărsese când „petrolistul" paralizat scăpase arma.

— Pe ei! ordonă maiorul. Cum spuneam, tragere din mişcare.

Când se apropiară de buncăr, – tirul încetă. O grenadă fu aruncată printr-o fantă de tragere, iar Tidwell sparse unica uşă a buncărului şi intră trăgând. Înăuntru nu găsi decât „morţi", care-l priveau supăraţi. Domnea dezordinea. Niciuna dintre victime nu era îmbrăcată regulamentar. Până la venirea lui, duseseră în mod evident o viaţă uşoară. Maiorul speră că unul dintre cei înţepeniţi era comandantul buncărului.

Citiţi secţiunea 66.

61

După încă o oră de mers prudent, ajunseră în apropierea platoului. Era aproape întuneric. Conform hărţii, partea opusă a platoului se înclina uşor către râul Geechama. Echipa lui Allinov era în faţă şi maiorul ştia că vor întâlni aproape sigur „un fel de pază la capătul cărării. Avea dreptate.

Era vorba de un buncăr construit din buşteni, copaci mari fiind uşor de găsit într-o pădure tropicală, şi noroi, care era chiar mai abundent decât copacii. Era greu de spus câţi oameni se aflau la post, sau dacă mai existau şi alţii ascunşi prin împrejurimi. Având în vedere zgomotul făcut mai devreme, probabil că cei dinăuntru se aşteptau

să aibă probleme. Un animal poate declanşa o mină, dar nu poate striga un avertisment.

Mai rău, pe ultimele sute de metri până la poziţia buncărului, cărarea era mărginită ele pereţi de stâncă abrupţi. Atacarea postului de gardă era riscantă, dar acesta nu putea fi ocolit.

— Atacul era prima alternativă. Mai puteau încerca să se furişeze pe lângă el în întuneric, dar întunericul era un aliat slab în epoca dispozitivelor moderne de detecţie.

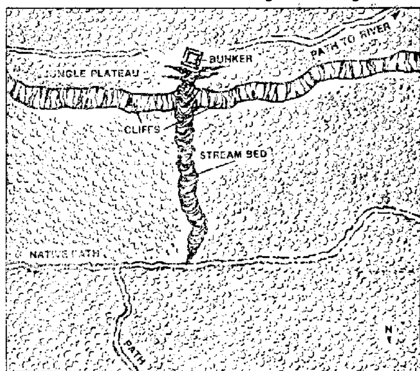
Tidwell îi putea ordona lui Neilson să se retragă piua într-un punct în care secţiunea să poată urca povârnişul pentru a ataca buncărul din două părţi. Problema era cea a coordonării. Dacă îşi foloseau aparatele de emisie-recepţie montate în căşti, ar fi alertat buncărul (şi pe oricine, pe o rază de o; sută de kilometri). Dacă nu-şi foloseau radiourile, atunci probabil că Neilson nu avea să fie în poziţie când începea lupta. Un alt motiv de grijă îl constituia lunga aşteptare pe cărare până când Neilson ajungea în poziţie. Nu exista, practic, niciun adăpost de-a lungul pereţilor stâncoşi. Dacă aşteptau fie întunericul, fie ca Neilson să ajungă în flancul buncărului, atunci exista o certă posibilitate să fie descoperiţi. Cineva folosea cărarea în mod regulat. În ultimă instanţă, se puteau întoarce pe cărare şi încerca să se urce pe povârniş în zori. În acest fel, cel puţin nu mai trebuiau să atace o poziţie fortificată pe un front îngust.

Dacă ar trebui să atace buncărul, citiţi secţiunea 65. Dacă ar trebui să aştepte lăsarea nopţii şi apoi să încerce să se furişeze pe lângă buncăr, citiţi secţiunea 64.

Dacă Neilson ar trebui să fie trimis într-o încercare de încercuire, citiţi secţiunea 67.

Dacă patrula Comunicaţiilor ar trebui să se întoarcă, şi să urce povârnişul în zori, citiţi secţiunea 48. Dacă ar trebui să facă apel la unica lor lovitură aeriană pentru a

elimina buncărul, citiţi secţiunea 93.

Neilson conduse primul atac răspândindu-şi oamenii pe un front larg în spate. După intensitatea focului, Tidwell estimă că existau cel puţin şase apărători, poate chiar mai mulţi. După câteva secunde, numai Neilson se mai mişca, plonjând într-o depresiune, puţin adâncă, de pe cărare. Raze de M-21 dansau în noroiul din jurul lui. Ambele părţi trăgeau şi valea se umplu de lumina razelor în ceaţa amurgului.

Tidwell numără opt surse de lumină. Încă un soldat căzu lângă el când o rază îi activă uniforma cibernetică.

Prea mulţi şi prea bine adăpostiţi. Era mai bine să se retragă şi să încerce să escaladeze peretele stâncos în dimineaţa următoare. Resemnat, ofiţerul mercenar deschise aparatul de transmisie montat în cască. Nu mai avea rost să păstreze tăcerea radio.

— Grupa unu, încetaţi focul şi retrageţi-vă, ordonă el. Grupa a doua, acoperiţi-i.

Sun Tzu a spus odinioară că adevărata înţelepciune în luptă nu constă în a şti când să ataci, ci în a şti când să te retragi.

Citiţi secţiunea 48.

63

Bâzâitul soneriei de la ceas îl feri pe maior de

neplăcerea de a fi văzut dormind de către Allinov. Îşi deschise ochii şi zări apropiindu-se silueta întunecată a masivului sergent. Se ridică cu grijă în picioare, stăpânindu-şi dorinţa de a se întinde, şi îl întâmpină pe subofiţer.

— E timpul să plecăm, zise Tidwell, încercând să pară vesel sau, măcar, vioi.

— Da, domnule, aprobă uriaşul milităreşte.

— Eu voi comanda prima grupă. Tu şi Neilson veţi fi în a doua, ordonă maiorul, încercând să nu caşte.

Dacă cineva se alegea cu o excursie la morgă de pe urma ordinelor sale, cel puţin nu avea să-l acuze că nu a condus din faţă.

Prima sută de metri o parcurseră fiind, practic, ascunşi de curba cărării. Conform ordinelor sale, membrii primei grupe păstrau între ei intervale de trei metri, în scopul minimalizării pierderilor în caz că erau descoperiţi. Ghemuit în spatele unui bolovan înalt de cincizeci de centimetri, Tidwell încercă să determine cel mai bun traseu.

Aveau mai puţine şanse să fie văzuţi dacă se deplasau pe lângă unul dintre pereţii stâncoşi. Pe de altă parte, pe acolo se aflau, probabil, dispozitivele de detectare. În interiorul buncărului clipi o lumină când una dintre perdele fu trasă într-o parte. Cei de acolo erau tensionaţi, ghicind, probabil, cauza zgomotului făcut mai devreme pe cărare. Dacă aveau detectoare, atunci în momentul de faţă le urmăreau cu certitudine.

Dacă Tidwell ar trebui să-i conducă prin zona descoperită dintre peretele stâncos şi buncăr, citiţi secţiunea 68.

Dacă ar trebui să-i conducă pe lângă peretele stâncos, citiţi secţiunea 70.

64

— Noaptea se va lăsa în mai puţin de o oră, le explică Tidwell lui Neilson şi sergenţilor. Până atunci, propun să ne retragem. Vom încerca să ne furişăm pe lângă buncăr când întunericul va fi deplin.

Mercenarii încuviinţară. Una dintre trăsăturile caracteristice unui mercenar, cel puţin unui mercenar bătrân, era aversiunea faţă de atacurile sinucigaşe. Dacă exista o şansă de a trece pe lângă buncăr, merita să fie încercată.

Oamenii, cărora li se ordonase să facă cât mai puţin zgomot, se răspândiră pe marginea cărării. Allinov supraveghea cealaltă potecă, în timp ce Neilson avea grijă să nu fie surprinşi de cineva care ar fi ieşit din buncăr. Aşezându-se într-o spărtură din peretele stâncos, Tidwell încercă să se relaxeze.

Dacă patrula de perimetru întâlnită în junglă a fost lichidată anterior, citiţi secţiunea 63.

Dacă nu a fost atacată anterior, citiţi secţiunea 69.

65

Buncăr „petrolist”. Efectiv: 8 Tehnică de luptă: 3 Forţa ofensivă iniţială: 24 Apărătorii luptă conform tabelei B. Apărătorii sunt bine adăpostiţi şi greu de atins. Mercenarii lui Tidwell atacă după tabela D. Dacă atacul patrulei Comunicaţiilor reuşeşte, citiţi secţiunea 60.

Dacă „petroliştii” câştigă lupta, citiţi secţiunea 29. În timpul luptei, Tidwell le poate ordona oamenilor săi să se retragă pe cărare, caz în care vor încerca să urce povârnişul a doua zi dimineaţă. Dacă alegeţi această variantă, citiţi secţiunea 62. Aveţi grijă să notaţi eventualele pierderi.

66

O perdea de fum atârna încă deasupra buncărului neutralizat când patrula Comunicaţiilor se regrupă şi îl părăsi. Soldaţii erau obosiţi, dar toţi înţelegeau necesitatea

îndepărtării cât mai rapide de acest punct.

În noaptea aceea dormiră fără probleme. Tidwell făcu de pază în ultimul schimb. Jungla era răcoroasă şi platoul nu era suficient de înalt pentru a se simţi diferenţe în umiditatea ambiantă. Dar mercenarul ignora condiţiile meteorologice. Trebuia să ia o hotărâre grea: dacă să continue, sau să se retragă. Zgândăriseră suficient forţele „petroliste” din zonă pentru a le distrage atenţia. În mod cert, se luau măsuri pentru localizarea şi eliminarea patrulei şi, deci, presupusa ofensivă avea să fie întârziată. Poate că birocraţii ar fi fost satisfăcuţi cu acest rezultat.

Dar probabil că nu, hotărî el, oftând. Ar fi fost frumos, dar nu făcuseră nimic care să nu poată fi atribuit decât câtorva oameni. Aveau nevoie de ceva spectaculos. Ceva de genul „distrugerii” obiectivului, aflat la capătul drumului descoperit în patrularea anterioară. În plus, era curios să afle în ce consta obiectivul respectiv.

Zâmbind, mercenarul recunoscu că mai exista un motiv pentru a rămâne în zonă: prezenţa lui Clancey. Vechiul său prieten îşi dăduse, probabil, deja seama cine îi făcea greutăţi. Soarta celor două sticle de „Tullamore Dew” încă nu fusese hotărâtă.

Zorile îl găsiră pe Tidwell obosit, dar plin de un reînnoit entuziasm.

— Să mergem, îi îndemnă pe ceilalţi mercenari, «re se străduiau să se trezească. Cei mai mulţi îi răspunseră gemând sau rostind cuvinte mai puţin politicoase. Când protestele deveniră mai fanteziste, Tidwell ştiu că erau gata de drum.

După ultima misiune, maiorul fusese preocupat de traversarea neobservată a râului Geechama. Spre uşurarea sa. Vadul pe care îl alesese era nepăzit. Dar ar fi fost şi mai relaxat dacă nu ar fi găsit de cealaltă parte a râului un teren mlăştinos. Existau câteva cărări marcate prin apa

neagră, adâncă până la genuncââi, dar nu puteau risca să le folosească acum când îşi anunţaseră, oarecum impresionant, prezenţa în zonă. Chiar şi mergând pe acele cărări, nu ar fi descurajat roiurile de insecte ce formau un nor dens în jurul fiecărui mercenar. Nici insecticidul puternic şi urât mirositor nu reuşea să îndepărteze mai mult de câteva specii mai nehotărâte. Lista lui Tidwell de motive pentru care ura jungla se lungi în curând cu câteva insecte.

Noaptea petrecută în mlaştină se clasă pe locul trei în lista celor mai neplăcute experienţe cărora le supravieţuise Tidwell. Cea de pe locul doi avusese loc în clasa a şaptea, iar cea de pe primul era prea oribilă ca să şi-o mai amintească. Nu avusese încă prilejul să evalueze „morga”. Aşa că se simţi aproape uşurat în următoarea dimineaţă. Allinov îi raportă că mlaştina se sfârşea şi că dincolo de ea se vedea o mare bază „petrolistău. Cel puţin aveau ocazia să se usuce.

Baza se dovedi a fi un depozit de muniţie şi combustibil. Fusese atent camuflată cu plasă de mascare, încât era, practic, invizibilă de sus. Toate căile de acces spre ea erau acoperite cu o reţea metalică, vopsită în culori de camuflaj.

Întreaga bază era împrejmuită de un solid gard de lemn, pe care era pusă sârmă ghimpată. Până acum, gardul nu servise decât ca mijloc de protecţie împotriva faunei din regiune. În afara gardului, jungla fusese defrişată pe o distanţă de zece metri. Un număr de reflectoare puteau fi văzute la marginea magaziilor.

După douăzeci de minute de observaţie, Tidwell văzuse în total şapte santinele „petroliste”. Păreau atente şi fuseseră, probabil, avertizate de un eventual atac. Cu toate acestea, toate păreau să ocupe poziţii pe perimetrul taberei şi erau, deci, vulnerabile în cazul unei lovituri

rapide. Era posibil ca un număr de santinele să doarmă în corturile ridicate în centru.

Mai erau trei ore până la apusul soarelui şi luna urma să strălucească încă două ore după aceea. Dacă atacau acum, ar fi putut să-i lichideze pe apărători, trăgând din siguranţa relativă a junglei.

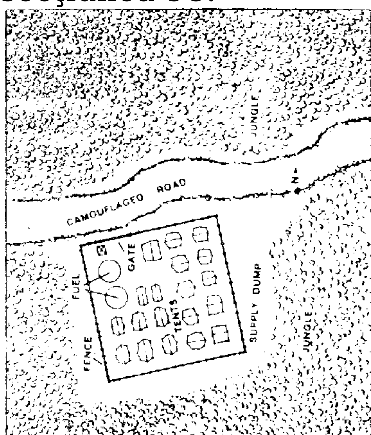
În raniţa lui Neilson existau opt încărcături de exploziv. Dacă aşteptau lăsarea întunericului, ar fi existat o mică şansă de a fixa pe furiş una dintre ele şi de a distruge tabăra fără să rişte o luptă.

De asemenea, era o ţintă ideală pentru o lovitură aeriană. Orice lovitură asupra depozitului de muniţie i-ar fi făcut pe arbitri să declare întreaga bază distrusă.

Dacă patrula ar trebui să atace imediat, citiţi secţiunea 99.

Dacă ar trebui să aştepte lăsarea întunericului, citiţi secţiunea 97.

Dacă Tidwell ar trebui să ceară o lovitură aerianăt citiţi secţiunea 98.

Un buncăr bine apărat, aflat în centrul unei trecători înguste, reprezintă o ţintă greu de cucerit. Deşi trebuiau să se grăbească, compromisul de a trimite jumătate din forţe pentru un atac din flanc avea să ia ceva timp. Cu

toate acestea, pierderile aveau să fie mai mici decât în cazul unui asalt desfăşurat pe o singură direcţie.

În prima oră de aşteptare, Tidwell se simţi prea neliniştit ca să se poată relaxa. Lui Neilson îi trebuiau cel puţin trei ore să ocupe poziţia. Tidwell credea că îi vor fi necesare chiar cinci. În timp ce verifica santinelele pentru a treia oară, maiorul fu întâmpinat de sergentul Allinov.

— Oamenii se odihnesc, spuse sergentul pe ocolite. Vor să fie proaspeţi şi vioi când va începe lupta.

Evident, subtilitatea nu era punctul tare al subofiţerului, dar avea dreptate. Dacă Tidwell era prea obosit, cei pe care îi comanda aveau să plătească preţul. Avertizat, ofiţerul mercenar găsi un loc în care apa făcuse o scobitură adâncă în peretele st încos, îşi potrivi soneria de la ceas şi încercă să se relaxeze.

Dacă patrula de perimetru întâlnită în junglă a fost atacată mai devreme, citiţi secţiunea 78.

Dacă nu a fost atacată mai devreme, citiţi secţiunea 75.

Aruncaţi două zaruri.

Dacă suma lor este mai mică decât sau egală cu 8 (indicele de camuflare al patrulei), citiţi secţiunea 74. Dacă este mai mare, citiţi secţiunea 73.

69

Bâzâitul soneriei de la ceas îl feri pe maior de neplăcerea de a fi văzut dormind de către Allinov. Îşi deschise ochii şi zări apropiindu-se silueta întunecată a masivului sergent. Se ridică cu grijă în picioare, stăpânindu-şi dorinţa de a se întinde, şi îl întâmpină pe subofiţer.

— E timpul să plecăm, zise Tidwell, încercând să pară vesel, sau, măcar, vioi.

— Da, domnule, aprobă uriaşul.

— Eu voi comanda prima grupă… Tu şi Neilson veţi fi

în a doua, ordonă maiorul.

Dacă cineva se alegea cu o excursie la morgă de pe urma ordinelor sale, cel puţin îl va putea însoţi.

Prima sută de metri era practic invizibilă din buncăr datorită unei cotituri a cărării. După ce o parcurseră el ordonă membrilor primei grupe să se distanţeze la intervale de trei metri, în scopul minimalizării pierderilor în caz că erau descoperiţi. Când buncărul intră în raza lor vizuală, maiorul se ghemui în spatele unui bolovan înalt de cincizeci de centimetri şi cercetă canionul slab luminat de razele lunii, încercând să determine cel mai. bun traseu.

Fără veste, canionul se umplu de zgomotul sacadat al unui M-21. La început, mercenarul crezu că cineva se furişase în faţa lor şi fusese văzut de cei din buncăr. Dar prin fantele de tragere ale cazematei nu se vedeau sclipiri de focuri trase. Apoi realiză să sunetul venea din spate, de pe cărare. După câteva clipe, Neilson veni în fugă şi îi raportă:

— Cineva venea pe cărare în urma noastră, explică el gâfâind. Mi-am dat seama că nu puteau fi ai noştri. Ne-au prins cercetaşul din spate… probabil că a fost neglijent.

În timp ce se-ntorceau în grabă, dire de lumină scânteiară pe peretele stâncos din spatele lor. Cineva din buncăr le văzuse mişcarea şi trăgea asupra locului în care maiorul fusese ascuns cu doar câteva secunde mai devreme.

Când Tidwell ajunse înapoi pe cărare, tirul se oprise. Sergentul Allinov îl informă vesel că toţi membrii patrulei „petroliste” fuseseră „ucişi”. Când inspectă „cadavrele” contrariate, maiorul realiză că era aceeaşi patrulă întâlnită cu o zi înainte.

Focuri răzleţe luminau încă zona din jurul buncărului, căci apărătorii, acum puşi în gardă, trăgeau în umbre.

Pierduseră elementul de surpriză.

Citiţi secţiunea 65.

70

În timp ce se-ndreptau cu prudenţă către povârniş, atenţia lui Tidwell fu atrasă de muchiile drepte ale unei cutii de dimensiunea unei căşti, aflată în pietriş. O recunoscu imediat ca fiind un detector de sunet, probabil conectat la buncăr printr-un caablu.

Mişcându-se cât putea de încet, Tidwell se târî spre afrspozitiv. Pipăind solul, depistă denivelarea porţiunii sub care era îngropat cablul. Îi trebuiră cinci minute să înlăture pământul umed şi să descopere sârma. Urmă o tăietură rapidă de cuţit şi detectorul deveni inutil.

Mercenarul aşteptă, asigurându-se că nimeni nu venea să cerceteze, apoi se întoarse la oamenii care îl aşteptau, îi avertiză să fie atenţi la alte detectoare şi începură să se furişeze pe lângă buncăr.

Aruncaţi două zaruri.

Dacă suma lor este mai mică decât sau egală cu 6 (indicele de camuflare al patrulei minus 2, datorită detectoarelor de sunet de lângă peretele stâncos), citiţi secţiunea 74.

Dacă suma este 7 sau măi mare, citiţi secţiunea 91.

Ca majoritatea mercenarilor, Tidwell încerca să se agaţe cât putea de bine de fiecare dată când făcea un pas în sus. Datorită vegetaţiei, era puţin probabil ca un „cadavru" să alunece până la baza povârnişului. Pe de altă parte, o cădere, încheiată cu ciocnirea de trunchiul unui copac, putea fi fatală. Îşi văzuse deja unul dintre oameni alunecând, dar Allinov reuşise să-l apuce de un picior şi să-l agaţe de un tufiş.

Neilson ajunsese aproape de vârf. Tidwell încercă să vadă câţi oameni mai avea, dar nu reuşi să-şi întindă giâtul suficient de mult pentru a-i număra.

Apoi ofiţerul auzi împuşcăturile – venind de sub ei.

Privind în jos şi luptându-se cu teama de înălţime, văzu încă cinci „petrolişti” trăgând spre ei. Îngrozit, realiză că santinelele de deasupra lor chemaseră patrula pe care o văzuseră cu o zi înainte. Văzu un membru al grupei sale „omorât”. Victima alunecă câţiva metri pe povârniş şi se opri într-un tufiş. Uniforma se strânge prea puternic ca să mai poţi înjura cu voce tare, dar expresia mercenarului „mort” era suficient de elocventă.

Adăugaţi 5 unităţi la efectivul „petroliştilor Toţi „petroliştii” trag acum conform tabelei A. Mercenarii lui Tidwell trag conform tabelei C. Micşoraţi moralul patrulei lui Tidwell cu o unitate. Dacă patrula Comunicaţiilor câştigă lupta, citiţi secţiunea 57.

Dacă e lichidată, citiţi secţiunea 29.

72

Tidwell aruncă o piatră mare cât pumnul în partea opusă a luminişului în care se afla buncărul. O rafală de M-2 l-uri îi răspunse imediat. Maiorul numără opt surse de lumină.

Prea mulţi inamici şi prea bine adăpostiţi, hotărî el. Mai bine să se retragă şi. să încerce să urce povârnişul dimineaţa. Resemnat, deschise, aparatul de emisie montat pe cască. Nu mai avea niciun motiv să păstreze tăcerea radio.

— Grupa unu, retragerea, ordonă el. Grupa doi, acoperiţi-i.

Citiţi secţiunea 48.

73

Primul semn că fuseseră detectaţi fu un strigăt de surpriză venit dinspre buncăr. Abia ajunseseră în raza vizuală a cazematei, când primele focuri începură să lumineze canionul. Prinşi într-un spaţiu deschis, nu puteau decât să se retragă. În timp ce alergau spre adăpostul relativ al peretelui Stâncos şi apoi coteau pe cărarea ce îi

ascundea de privirile apărătorilor, maiorul se simţi impresionat de diversitatea limbilor în care înjura silueta întunecată din faţa lui.

În următoarele câteva minute, focuri răzleţe se reflectară de pe peretele stâncos. Ghemuit, încât abia putea vedea întregul buncăr, ofiţerul mercenar ştia că trebuie să-hotărască ce vor face şi să acţioneze rapid.

Puteau ataca buncărul, sperând să-l cucerească. Singura alternativă părea să fie să se retragă pe cărare şi să încerce să urce povârnişul dimineaţa.

Sun Tzu a spus odinioară că înţelepciunea în luptă nu este să ştii când să ataci, ci când să te retragi pentru a lupta şi altă dată. În canionul luminat de tirul „petroliştilor”, acest gând avea o certă atracţie.

Dacă ar trebui să atace buncărul, citiţi secţiunea 65.

Dacă ar trebui să se retragă şi să încerce să urce povârnişul dimineaţa, citiţi secţiunea 72.

74

Îţi poate lua o oră să parcurgi o sută de metri, dacă eşti un profesionist şi vrei să o faci fără niciun zgomot. La sfârşitul acestei ore, după ce vei fi străbătut distanţa pe care, mergând normal, o puteai acoperi într-un minut, te vei simţi ca şi când ai fi alergat mai mulţi kilometri.

După ce se târâse până în dreptul buncărului, pe Tidwell îl cuprinse oboseala. Efortul cerut de înaintarea silenţioasă, în patru labe, făcea să-i tremure umerii. Îndrăzni să arunce o privire în direcţia buncărului şi, spre surprinderea sa, zări o dungă subţire de lumină. Fiind încordaţi, la gândul că sunt prinşi în cazemată ca într-o capcană, sau, poate, fiind pur şi simplu neatenţi, apărătorii îşi lăsaseră uşa deschisă.

Făcând semn mercenarilor din spate să-l acopere „maiorul se furişă către acea atrăgătoare dungă de lumină. Când ajunse să se întindă pe bârnele aspre, aflate la câţiva

centimetri de uşă, fu uimit, dar şi încântat.

O bucată de sfoară servea drept miner. Uşa însăşi fusese, probabil, recuperată de la vreo clădire distrusă, căci era de genjal celor găsite în comerţ, goale pe dinăuntru, care niciodată nu s-ar folosi la un buncăr într-un război adevărat. Era deschisă doar câţiva milimetri, suficient, însă, pentru ca mercenarul să vadă că nu era nici zăvorâtă, nici blocată cu ceva. Scoţând o grenadă, îi semnală, celui desemnat să-l sprijine, să fie gata. Trase cuiul „numără până la trei şi împinse uşa cât să poată arunca grenada înăuntru.

Fum roşu ţâşni din fantele de tragere aflate pe toate laturile buncărului. Cele câteva strigăte înăbuşite încetară brusc odată cu înţepenirea uniformelor cibernetice ale apărătorilor.

Având grijă să nu stea în linia de ochire a unui eventual supravieţuitor, Tidwell trânti uşa de perete. În camera închisă, fumul ar fi fost insuportabil* pentru persoanele prinse în uniforme activate. Odată cu risipirea fumului, riscă o privire rapidă, apoi intră prudent.

Opt oameni trântiţi la podea zăceau în uniforme înţepenite. Unul era proptit de perete, având o rană pe frunte. Părea ameţit. Maiorul îl mişcă cu grijă, până când ajunse să stea cât mai aproape de podea, în poziţia lui incomodă. Faţa „petrolistului" exprima recunoştinţă.

Pe masă se afla un radio, care încă mai emitea. Folosind patul M-2 l-ului său, Tidwell puse capăt muzicii, dar şi radioului.

Citiţi secţiunea 66.

După ce Neilson începuse să vorbească, Tidwell avu nevoie de câteva secunde până să realizeze că ar fi trebuit să păstreze tăcerea radio. Imediat se gândi că Neilson era un ofiţer prea bun pentru a încălca regula fără un motiv temeinic. Privindu-şi ceasul, Tidwell observă că trecuseră

mai puţin de două ore de la despărţirea grupelor. Fără să se mişte, ascultă schimbul de cuvinte.

— Încă unul în tufişul din dreapta ta, Brian.

Era vocea lui Neilson.

— Cine sunt ticăloşii ăştia? răspunse o altă voce, mai îndepărtată, aparţinând, probabil, unui soldat. Aparatele radio montate pe căştile soldaţilor aveau o rază de emisie mai mică.

Taci şi-aruncă-te la pământ, îl mustră Neilson. Eşti împlinia mea de ochire.

În fundal se auzeau zgomote de împuşcături.

— Am mai nimerit unul, se auzi o voce necunoscută, darsatisfăcută.

— Cred că l-au doborât pe Thompson, gemu un mercenar.

— A mai rămas doar unul. L-a văzut cineva? încercă Neilson să facă o oarecare ordine.

Urmă o altă rafală.

— Aleargă spre junglă, veni răspunsul.

Se auzi o ultimă serie de împuşcături, apoi linişte. Ţiiiându-şi respiraţia, Tidwell ascultă păcănitul aparatului de radio.

— Domnule maior, probabil că sunteţi pe recepţie. Neilson vorbea pe un ton egal, dar îngrijorat. Ne-am ciocnit de patrula pe care am ocolit-o ieri. Pot să ating obiectivul la timp, dar am pierdut doi – repet, doi – combatanţi. Voi continua conform planului, dacă nu îmi ordonaţi altceva.

Timp de câteva clipe, maiorul Tidwell se întrebă dacă să-i spună să se întoarcă, apoi se hotărî că nu avea nimic de câştigat dacă o făcea. Încă trebuiau să treacă de buncăr, şi focul de acoperire, chiar şi al unui singur om, putea fi decisiv.

Scădeţi cele două pierderi pe foaia de joc. Apoi citiţi

secţiunea 78.

76

Efectivul: 8 Tehnică de luptă: 3 Forţa ofensivă iniţială: 24

Apărătorii din buncăr luptă conform, tabelei B. Bine adăpostiţi, apărătorii sunt greu de atins. Mercenarii lui Tidwell atacă după tabela D. La începutul celei de-a doua runde şi. a rundelor următoare, aruncaţi un zar. Dacă rezultatul este între 1 şi 4, continuaţi ca de obicei. Dacă este 5 sau 6, atunci începeţi atacul lui Neilson asupra buncărului. Din acel moment, „petroliştii «vor folosi tabela C în loc de tabela B. Mercenarii Comunicaţiilor vor continua să lupte conform tabelei D.

Dacă asediul patrulei Comunicaţiilor reuşeşte, citiţi secţiunea 92.

Dacă „petroliştii” câştigă luptacitiţi secţiunea 29...

77

Se apropiară cât putură de mult de marginea obiectivului neidentificat construit de Corporaţia Petrolului, apoi se strecurară în spatele unei linii de tufişuri cu frunze mari. În faţa lor, la mai puţin de cinci metri, se aflau „şase santinele „petroliste”. Dincolo de ele se afla o zonă liberă, apoi un număr de siluete întunecate.

Ghemuindu-se pentru a rămâne la adăpostul vegetaţiei, Tidwell îşi conduse oamenii înainte. La marginea bazei „petroliste”, aproape că se împiedică, de uimire. Două duzini de blindate de asalt Argent ATV1 erau parcate în rânduri ordonate. Produse de Rolls-Royce, acestea erau cele mai dotate transportoare de trupe din lume. Aveau

1 All Terrain Vehicle = Vehicul pentru teren accidentat (n.t.)”.

O capacitate de zece oameni fiecare şi doar un perete destâncă le-ar fi putut opri înaintarea. Fiecare avea un tun

de 20 mm, într-o turelă mică, montată pe cabină, şi o mi*
tralieră de calibru O, 50, în spate. Aceste vehicule reprezentau peste un sfert din punctele alocate forţelor „petrolisteu. Cum poţi distruge atâtea vehicule blindate? Nici măcar nu le poţi dezumfla cauciucurile. Au şenile.

Spre dreapta lor, puteau vedea soldaţi mişcându-se printre mai multe clădiri. Dincolo de Argent-uri se aflau două cisterne cu combustibil, identice cu cele pe care le „distruseseră” cu o zi în urmă. Dacă ar fi putut goli cisternele şi da foc la combustibil, ar fi rezolvat problema... Planul ar fi funcţionat doar dacă reuşeau să reziste „petroliştilor până la răspândirea combustibilului. Dacă eşuau şi dacă mai rămâneau chiar şi numai jumătate din transportoare, „petroliştilor” le-ar fi fost uşor să lichideze toate forţele din zonă aparţinând Comunicaţiilor. În timp ce Tidwell măsura din ochi distanţa până la cisterne, atenţia îi fu atrasă de tunurile de 20 de mm montate pe fiecare vehicul. Folosit de-aproape, un astfel de tun putea scoate din joc celelalte ATV-uri.

Vedeţi harta de la secţiunea 104.

Dacă ar trebui să încerce să folosească unul dintre ATV uri pentru a le distruge pe celelalte, citiţi secţiunea 111.

Dacă ar trebui să golească cisternele şi să aprindă combustibilul, citiţi secţiunea 113. Dacă lovitura aeriană alocată lui Tidwell nu a fost încă folosită, el poate face acum apel la ea. Dacă alegeţi această opţiune, citiţi secţiunea 124.

78

— Un fleac.

Vocea lui Neilson răsună în casca maiorului, când locotenentul îi dădu semnalul ce îl înştiinţa pe Tidwell că a ajuns în poziţie. Era două dimineaţa şi sperau că cei din buncăr vor fi la fel de mahmuri, clacă nu chiar adormiţi.

În timpul luptei, în loc să înceapă următoarea rundă, Tidiuell le poate ordona oamenilor săi să se retragă pe cărare. Dacă va proceda în acest fel, ei vor încerca să urce povârnişul dimineaţa. În cazul în care alegeţi această opţiune, opriţi desfăşurarea luptei şi citiţi secţiunea 62. Aveţi grijă să notaţi pierderile suferite înainte de retragere.

Pentru a începe atacul, citiţi secţiunea 76.

79

Nimeni şi nimic. După o zi lungă şi fierbinte de mers – spre nord, apăruseră indicii că se aflau pe o porţiune mai puţin folosită a cărării. Tidwell se pregătea să ordone întoarcerea spre sud, când cercetaşul de cap al patrulei le semnaliza contactul cu inamicul.

Era o nouă patrulă „petrolistă”. Puteau vedea cinci oameni în efectivul ei şi, chiar când maiorul se apropia să-i cerceteze, aceştia se evaporară în jungla de lângă cărare.

— Contact cu inamicul, spuse o voce străină în radioul din casca sa, aparatul fiindprogramat să recepţioneze. automat orice semnal „petrolist” peste o anumită intensitate. Nu era nicio îndoială că poziţia lor exactă urma să fie transmisă de echipa pe care tocmai o văzuse dispărând în decor.

— Coordonate: Baker-şapte; blocul nouă, zise aceeaşi voce, confirmându-i temerile. Vom ataca.

Tidwell fu uimit de această hotărâre. Sau „petroliştii” subestimaseră efectivul forţei sale, sau doreau câteva săptămâni de vacanţă la morgă.

— Neilson la stânga, Marengo, ordonă el prin radio.

Nu avea niciun rost să păstreze tăcerea radio dacă deja «fuseseră localizaţi. Planul la care făcuse apel prin semnalizarea sa codificată era simplu. După câteva runde de luptă, el şi prima grupă se vor retrage. Când „petroliştii” aveau să-i urmărească, Neilson avea să-i atace

din flancuri şi din spate.

Primele împuşcături începuseră exact când Neilson îşi rretrase grupa de pe cărare. Ceilalţi trebuiau să le reziste

„Petroliştilor” până când el avea să ajungă în poziţie. Luptai în junglă este deseori frustrantă pentru că nu ştii ce se întâmplă la numai câţiva metri depărtare. Undeva în stânga* sa, o înjurătură în spaniolă se întrerupse brusc odată cu îngheţarea unei uniforme cibernetice. Nu exista niciun mod de a determina cărei tabere îi aparţinuse posesorul.

Nu puteau decât să stea pe loc şi să lupte până când Neilson le semnaliza că e gata. Problema era că se aflau în teritoriul inamicilor, şi, dacă aceştia cunoşteau prea bine împrejurimile, secţiunea sa urma să fie lichidată.

Patrulă „petrolistă a pe traseu. Efectiv: 5 Tehnică de luptă: 3 Forţa ofensivă iniţială: 15 „Petroliştii” atacă după tabela B.

Patrula ITT-ului ripostează după tabela C şi începe: lupta cu doar jumătate din efectiv.

La începutul fiecărei runde, aruncaţi un zar. Dacă rezultatul este între 1 şi 4, continuaţi ca de obicei. Dacă este 5 sau 6, atunci Neilson a ajuns în poziţie. Din acel moment, mercenarii Comunicaţiilor vor lupta conform tabelei A, cu tot efectivul din acel moment. Dacă patrula Comunicaţiilor câştigă lupta, citiţi secţiunea 84.

Dacă toţi sunt „ucişi”, citiţi secţiunea 29.

80

Buncăr „petrolist”.

Efectiv: 8:

Tehnică de luptă: 3 Forţa ofensivă iniţială: 24.

Apărătorii din buncăr luptă conform tabelei B. Bine adăpostiţi, apărătorii sunt greu de atins. Mercenarii lui Tidwell atacă după tabela D. Dacă asediul patrulei

Comunicaţiilor reuşeşte, citiţi secţiunea 86.

Dacă „petroliştii” câştigă lupta, citiţi secţiunea 29.

În noaptea aceea riscară să aprindă un foc. Acest fapt, împreună cu amânarea inevitabilei ploi până aproape de miezul nopţii, contribui la ridicarea moralului soldaţilor. A doua zi dimineaţă, fără să fie tocmai entuziaşti, toţi erau gata să continue misiunea.

Neilson, care devenea rapid preferatul tuturor ca „ofiţer cercetaş”, depistă la timp o zonă minată. Tidwell bănuia că, dacă s-ar fi supus la vot, Neilson ar fi fost ales să conducă patrula după această reuşită. Pe de altă parte, dacă ar fi contat numai votul soldaţilor, nici nu ar mai fi existat războaie. Într-un fel, ei nu se aflau în război, realiză el. Miza era aceeaşi pentru câştigător, dar, în mod cert, uniformele cibernetice făceau ca înfrângerile să fie mai comestibile. Îşi dorea să existe o cale să-i facă pe fanaticii cu care (sau pentru care) luptase să le adopte şi ei. Oftând, trebui să admită că oamenii ce ordonă cu nepăsare bombardarea clădirilor civile cu greu pot fi convinşi să cruţe vieţile soldaţilor profesionişti. Totuşi, viaţa ar fi fost mai uşoară, ca să nu mai vorbim de faptul că ar fi fost mai lungă.

Maiorul mai încerca încă să găsească o modalitate de a-l face pe un anume celebru dictator sângeros din Africa să accepte uniformele cibernetice, când cotiră pe cărare şi ajunseră brusc la capătul junglei. O suprafaţă circulară cu diametrul de cincizeci de metri fusese complet defrişată prin ardere. Treaba fusese făcută recent, căci noile plante abia începeau să scoată capul prin cenuşă. În partea opusă a zonei curăţate, aflându-se la capătul traseului mai lin către vârf, se afla buncărul.

Răsună o împuşcătură şi toţi se trântiră la pământ. Speranţa lor de a trece neobservaţi se destrămase. Şi nici nu mai puteau să ocolească pur şi simplu cazemata. Cel

puţin, poate urmau să se întoarcă tot pe aici la sfârşitul misiunii. Chiar dacă s-ar fi întors pe o altă cale, nu ar fi fost prudent să lase în spate atâţia duşmani câţi, se aflau în acel buncăr. Dacă ar fi făcut-o, atunci ar fi fost aproape sigur prinşi între două forţe, la un moment ulterior al misiunii lor.

Cu toate acestea, atacul cazematei din bârne de lemn şi din lut promitea să-i coste mult. Dar dacă aşteptau, le dădeau „petroliştilor" şansa să cheme o a doua forţă care să-i prindă între ea şi buncăr.

Aparatul radio din casca maiorului emise brusc: o rafală de paraziţi, apoi o voce anunţă, calm, că se afla; în buncărul de la capătul cărării „alfa" şi că se înregistrase contactul cu o forţă inamică de dimensiuni necunoscute. Răspunsul fu bruiat, şi el închise brusc aparatul. Risipiseră încă o dată elementul de surpriză.

Dacă ar trebui să atace buncărul acum, citiţi secţiunea 85.

Dacă patrula ar trebui să ocolească buncărul, citiţi secţiunea 82.

Dacă ar trebui să aştepte lăsarea întunericului şi apoi să atace buncărul, citiţi secţiunea 83.

82

La început, încercarea de a se strecura pe lângă buncăr părea cea mai proastă soluţie. Apoi, luând în consideraţie toate elementele, realizară că nu au de ales. Ofiţerului mercenar îi veni o idee. Emisia pe care o interceptase vorbise de „dimensiune necunoscută". Dacă planul său funcţiona, avea să le fie mai uşor. Dacă dădea greş, mai păstrau „şansa atacării poziţiei adverse mai târziu. La acest gând, Tidwell făcu o grimasă.

Dar primejdia se putea transforma în avantaj dacă cei din buncăr erau atât de temători pe cât păreau.

— Aici echipajul „Bravo", anunţă cu voce tare

maiorul, vorbind în microfonul aparatului său de emisie-recepţie. Am întâlnit un buncăr şi îl vom ocoli conform ordinelor. Am suferit pierderi şi mai am doar patru combatanţi. Să continuăm misiunea? îşi încheie întrebarea cu un mic scâncet.

După o pauză adăugă:

— Da, domnule, iertaţi-mă, domnule – de parcă tocmai fusese muştruluit de un superior.

Închizând aparatul, se întoarse către Allinov.

— Sergent, vei lua patru oameni şi vă veţi furişa până în partea opusă. Odată ajunşi, ocupaţi poziţii ascunse de tragere. Ceilalţi vor rămâne aici ascunşi, dar gata de luptă.

Zâmbind, veteranul dădu aprobator din cap. Cinci minute mai târziu, cei cinci străbăteau zgomotos jungla de-a lungul perimetrului zonei arse. Din când în când, A'llinov se oprea şi trăgea câteva rafale către buncăr. După ce ajunseră în partea opusă, se făcu din nou linişte.

Peste zece minute urmă un nou schimb de semnale radio bruiate spre şi dinspre buncăr. După cinci minute, uşa buncărului se deschise şi ieşiră şase oameni. Unul dintre ei se întinse în timp ce ieşea şi toţi mercenarii „petrolişti" păreau bucuroşi că se află în aer liber. Se grupară în jurul celui ce era, probabil, ofiţerul sau subofiţerul aflat la comandă şi se îndreptară spre locul din care trăsese Allinov ultima oară. Când „petroliştii" se aflau «exact la jumătatea drumului dintre junglă şi buncăr, Tidwell ordonă deschiderea focului.

Lupta dură puţin peste un minut. Mercenarii inamici căzură repede. Numai unul dintre ei supravieţui suficient; de mult timp ca să se întoarcă şi să-ncerce să ajungă înapoi la buncăr. Nu reuşi.

— Haideţi să ocupăm buncărul ăla! strigă maiorul, ca să se facă auzit fără radio. În urale, patrula: atacă construcţia de lemn. Din interior li se răspunse cu focuri

de mitralieră.

Buncăr „petrolist Efectiv: 2 Tehnică de luptă: 3 Forţa ofensivă iniţială: 6

Apărătorii din buncăr luptă conform tabelei B. Bine adăpostiţi, apărătorii sunt greu de atins. Mercenarii lui Tidwell atacă după tabela D. Dacă atacid patridei Comunicaţiilor reuşeşte, citiţi secţiunea 86.

Dacă vpetroliştii «câştigă lupta, citiţi secţiunea. 29.

83

Urmară ore tensionate pentru Tidwell şi oamenii săi. În orice moment se aşteptau să vadă un elicopter aducând întăriri celor din buncăr.

Nu apăru nimic. În cele din urmă, la o oră după lăsarea întunericului, luna apuse, şi maiorul le ordonă oamenilor săi să ocupe poziţiile de luptă.

Un semnal şoptit fu transmis din om în om de-a lungul perimetrului zonei defrişate. Aveau să încerce să seapropie cât mai mult de buncăr înainte de a deschide focul.

Aruncaţi două zaruri.

Dacă suma lor este mai mică decât sau egală cu 8 (indicele de camuflare al patrulei), citiţi secţiunea 89: Dacă suma este egală cu sau mai mare decât 9, citiţi secţiunea 91.

84

— Retragerea!

Tidwell strecură o undă de panică în vocea* sa. Exista şansa că „petroliştii” să-i intercepteze. ordinul. În acest caz, nu era rău ca ei să-l creadă cuprins de panică.

Abia reuşea să distingă siluetele întunecate ale oamenilor săi în timp ce se retrăgeau, în stânga şi-n dreapta sa, pe marginile cărării. După cum sperase, „petroliştii” îi urmăriră. Trăgând un ultim foc în direcţia unui inamic întrezărit, maiorul se întoarse în grabă,

aplecându-se cât mai mult pentru a evita gloanţele răzleţe.

După cincizeci de metri, îl văzu pe Allinov. Restul grupei se aşezase deja, în linie, de ambele părţi ale cărării. Primii „petrolişti" tocmai-se apropiau. Şi ei stăteau în vegetaţia densă, evitând cărarea.

Ochind pe unul dintre ei, Tidwell trase o rafală de trei gloanţe. Soldatul căzu, dar, după câteva clipe, se târî sub un tufiş.

— Pe ei, Raijdy! ordonă el, supărat că ratase. Fusese prima ţintă clară pe care o avusese în cătare de la începutul luptei.

— Da, domnule! răspunse entuziasmat locotenentul.

În câteva secunde, grupa a doua năvălise asupra flancurilor şi ariergărzii „petroliste". Lupta se încheie în mai puţin de un minut.

— Am numărat cinci, îi confirmă locotenentul prin Tadio.

Totul se sfârşise. Din păcate, prezenţa lor fusese anunţată şi poziţia lor era cunoscută. Tidwell nu vedea altă posibilitate decât să ordone un marş de noapte, mergând pe cărare până când aveau să fie suficient de departe de acest loc. Vor putea apoi fi siguri că se pot odihni câteva ore fără să fie observaţi. Deşi câştigaseră, nu reuşiseră decât să elimine câţiva „petrolişti", plătind un preţ mult prea mare. Mercenarii din patrulă ştiau şi ei asta. Iar. soldaţii, epuizaţi, nu erau deloc entuziasmaţi de necesitatea unui nou marş nocturn.

Asiguraţi-vă că aţi scăzut pierderile din efectivul patrulei.

Micşoraţi cu o unitate moralul subunităţii, căci încrederea membrilor ei în judecata lui Tidwell a fost zdruncinată.

Citiţi secţiunea 81.

85

Aruncaţi două zaruri.

Dacă suma lor este mai mică decât sau egală cu indicele de moral al patrulei, citiţi secţiunea 80.

Dacă suma este mai mare, citiţi secţiunea 90.

86

În timp ce Tidwell conducea prima grupă către buncăr, restul patrulei Comunicaţiilor deschise focul pentru a-i sprijini. Razele cu care ripostară cei din buncăr luminară jungla din spatele lor.

— Tragere din mişcare, ordonă Tidwell.

Mercenarii, bine instruiţi, începură imediat un sistem de foc şi alergare. Fiecare dintre ei era într-o continuă mişcare, avansând în zigzag, oprindu-se numai ca să tragă o rafală scurtă şi fugind imediat.

Timp de câteva secunde, asaltul păru că se va sfârşi rapid. Dacă reuşeau să se-apropie cât să arunce o grenadă, problema era rezolvată. Singurul lucru care le mai trebuia era ceva care să-i ascundă. Grenadele! Detonarea lor în afara buncărului nu avea să-i afecteze pe cei din interior, dar fumul pe care îl vor getiera le va oferi atacanţilor un oarecare adăpost.

— Neilson, aruncă câteva grenade în jurul buncărului, ordonă Tidwell, grăbit. Toată lumea, culcat!

Cinci secunde mai târziu, trei imitaţii de grenade explodară, un fum roşu şi dens ţâşni din ele, se ridică rapid, ascunzând buncărul privirilor lor. Tidwell spera că fumul îi va orbi şi pe cei din buncăr.

— Cum spuneam, tragere din mişcare, comandă maiorul. Se surprinse zâmbind.

Când ajunseră la cazemată, tirul încetase. Defectul fantelor de tragere e că îţi micşorează unghiul de tragere. O dată ce te-ai apropiat de ele, eşti în siguranţă. Maiorul aruncă o grenadă printr-o fantă, apoi sparse uşa cu o

lovitură de picior. Înăuntru găsi doar „cadavre” ce îl priveau contrariate.

Domnea dezordinea. Niciuna dintre victime nu era îmbrăcată regulamentar. Până la venirea lui, duseseră în mod evident o viaţă uşoară. Spera că unul dintre cei înţepeniţi era comandantul buncărului.

Citiţi secţiunea 66.

87

Neilson îl lichidă pe ultimul „petrolist”, după ce se târâse până ce ajunsese în spatele lui. Tidwell ştia că lupta durase prea mult. Mulţi „petrolişti” se vor îndrepta către acest punct. Ei bine, el se gândise la o diversiune. Acum trebuiau să părăsească rapid acest loc. Astfel, ei puteau să fie atât diversiunea, cât şi atacul.

Cu condiţia să parcurgă neobservaţi restul drumului până la baza „petrolistă”.

Aruncaţi două zaruri.

Dacă suma lor este mai mică decât sau egală cu vatocirea de camuflare a patrulei, citiţi secţiunea 104. Dacă suma este 9 sau mai mare decât 9, citiţi secţiunea 88.

88

— Identificaţi-vă!

Vocea îi aparţinea unui negru înalt, care tocmai păşise din spatele unui tufiş. Purta însemnele de locotenent „petrolist”.

Tidwell nici măcar nu se mai obosi să-i răspundă. Pur şi simplu deschise focul, doborându-l pe loc. Apoi fu cât pe-aci să fie nimerit de împuşcături venite din ambele părţi ale locului unde se afla „cadavrul”. Era o altă patrulă „petrolistă”. Încă o dată, maiorul se întrebă cât de mulţi „petrolişti” se află în zonă.

Patrulă „petrolistă”.

Efectiv: 4

Tehnică de luptă: 3

Forţa ofensivă iniţială: 12

Ambele tabere luptă conform tabelei C.

Număraţi rundele. Dacă lupta durează mai midt de cinci runde, o a doua patindă. se va adăuga primei.

Adăugaţi 3 unităţi la efectivid rămas „petroliştilor” la începutul celei de-a şasea runde. Dacă lupta durează mai mult de douăsprezece runde, o a treia subunitate de 4 oameni se va alătura „petroliştilor” la începutul celei de-a treisprezecea runde.

Dacă mercenarii Comunicaţiilor câştigă, citiţi secţiunea. 131.

Dacă sunt înfrânţi, citiţi secţiunea 29.

89

Buncăr „petrolist”. Efectiv: 8 Tehnică de luptă: 3 Forţă ofensivă iniţială: 24

Apărătorii luptă conform tabelei C. Bine adăpostiţi, apărătorii sunt greu de atins. Mercenarii lui Tidwell atacă după tabela D. Dacă atacul patridei Comunicaţiilor reuşeşte, citiţi secţiunea 94.

Dacă „petroliştii «câştigă lupta, citiţi secţiunea 29.

90

— Pe ei! răcni Tidwell teatral, ţâşnind din tufiş. Răpăitul unei mitraliere din buncăr îi răsună în urechi. După câţiva paşi făcuţi în grabă, se trânti în cenuşă.

Nimeni nu îl urmase.

După ce se târî în grabă la adăpostul relativ al junglei, îi găsi pe Neilson şi Allinov aşteptându-l. Bătrânul sergent era stânjenit. Neilson avea faţa stacojie şi gesticula nervos.

— Îmi pare rău, domnule, se scuză el. Pur şi simplu nu s-au mişcat, explică el stingherit.

— Ăă... oamenii cred că ar trebui să ocolim buncărul, adăugă, timid, Allinov. Nu văd cum am putea câştigă ceva

atacând acum.

Furios, Tidwell realiză că are două posibilităţi: să ocolească buncărul, riscând să ne prins în capcană mai târziu, sau să renunţe la misiune. Într-un război în care tui se murea cu adevărat, nu puteai doar să ameninţi că-i vei împuşca pe cei vinovaţi de insubordonare. Se gândi un timp la o a treia posibilitate: să-i împuşte pe cei ce refuzau să atace. La urma urmei, n-aveau ce să păţească în afară de faptul că ar fi petrecut o săptămână la morgă. Dar, deşi l-ar fi mulţumit să o facă, nu ar fi rezolvat nimic.

După un timp lung, maiorul se hotărî. Vor trebui să ocolească buncărul. Totuşi, se simţea iritat şi, pe viitor, avea să aibă grijă ca niciunul dintre aceştia să nu-i mai fie subordonat.

De asemenea, maiorul Tidwell era un ofiţer suficient de bun ca să realizeze că mercenarii experimentaţi nu se revoltă degeaba. Îi revenea o mare parte din vină pentru acţiunile lor.

Micşoraţi moralul patrulei cu o unitate din cauza acestui incident. Citiţi secţiunea 82.

91

Brusc, uşa buncărului se deschise şi urmă o străfulgerare, asemenea celei produse de un pistol adevărat. Automat, toţi se trântiră la pământ. Se auzi un pocnet puternic şi o rachetă lumină zona din jurul buncărului. Întreaga patrulă era perfect vizibilă în lumina chimică, ameninţătoare.

Buncăr „petrolist”. Efectiv: 8 Tehnică de luptă: 3 Forţă ofensivă iniţială: 24

Apărătorii din buncăr luptă conform tabelei B. Bine adăpostiţi, apărătorii sunt greu de atins. Mercenarii lui Tidwell luptă după tabela D. Dacă atacul patrulei Comunicaţiilor reuşeşte, citiţi secţiunea 95.

Dacă eşuează, citiţi secţiunea 29.

Tidwell conduse chiar el primul atac, restul secţiunii fiind răspândită pe un front larg în spatele lui. După intensitatea focului, estimă că existau cel puţin şase apărători, poate chiar mai mulţi. Unde era Neilson? se întrebă maiorul, plonjând într-o depresiune nu prea adâncă de pe cărare. Ceilalţi mercenari îl imitară, repezindu-se în locuri mari ferite. Raze de M-21 dansau în noroiul din jurul lui. Apoi de ambele părţi începu un tir rapid, iar valea se umplu de lumina razelor în ceaţa amurgului.

Restul patrulei Comunicaţiilor deschise focul în sprijinul celor ce avansaseră. Riposta celor din buncăr lumină peretele stâncos din spatele lor. Apoi Neilson atacă din junglă, din spatele cazematei şi focul inamicilor slăbi, în timp ce încercau să se acomodeze cu noua situaţie.

— Tragere din mişcare, ordonă Tidwell.

Mercenarii, bine instruiţi, începură imediat un sistem de foc şi alergare. Putea vedea cum şi restul secţiunii avansează din partea opusă a poienii de la capătul cărării. Apărătorii trăgeau haotic. „Petroliştii" reuşeau cu greu să-şi localizeze inamicii în întunericul canionului. Tidwell realiză, că trăgeau numai spre fulgerările armelor oamenilor săi. Fiecare mercenar era într-o continuă mişcare, avansând în zigzag, oprindu-se numai ca să declanşeze o rafală scurtă şi fugind imediat.

Câteva secunde avu impresia că asaltul se va sfârşi rapid. Dacă reuşeau să se apropie cât să arunce o grenadă, problema era rezolvată. Tidwell era gata să încerce chiar el. Apoi un soldat căzu în apropiere, raza nimerindu-l în centrul uniformei. Când uni al doilea căzu şi el, maiorul înţelese ce se întâmplă. Cineva din buncăr avea o lunetă cu infraroşii.

— Toată lumea la adăpost! aproape că urlă el, uitând de casca radio. Ascundeţi-vă repede şi nu trageţi decât

dacă sunteţi siguri, încheie el pe un ton mai calm.

Apoi aşteptă. Pe un platou bătuţ de vânturi din Ogaden, nişte francezi piperniciţi îi domonstraseră că dezavantajul lunetelor cu infraroşii constă în faptul că necesită filamente pentru generarea razelor. Acum aştepta să surprindă luminiţele lunetei.

Timp de cinci minute nu se întâmplă nimic., Nimeni nu trăgea şi câteva insecte curajoase reîncepuseră să bâzâie.

Apoi o scânteie străluci în partea stângă a buncărului. O ţigară? Poate, căci mercenarii erau printre ultimii în abandonarea acestui obicei sinucigaş. Oamenii care-şi doresc o viaţă lungă nu se fac. mercenari.

Nu, lumina nu clipea deloc, hotărî Tidwell. Târându-se înainte, ochi la câţiva centimetri sub filamentele roşii. Cele trei focuri, trase într-o succesiune rapidă, produseră un zgomot puternic, al cărui ecou părea că ricoşează din pereţii canionului. Cuvintele obscene ce urmară, brusc întrerupte în momentul în care uniforma lunetistului înţepeni, se auziră şi mai tare. Dar cel mai tare se auzi o a doua serie de înjurături, provocate de descoperirea că luneta se spărsese când „petrolistul” paralizat scăpase arma.

— Pe ei! ordonă maiorul. Cum spuneam, tragere din: mişcare.

Soldaţii atacară buncărul din ambele părţi. Când ajunseră chiar lângă buncăr, tirul încetă. Odată cu aruncarea unei grenade, printr-o fantă de tragere, încetară chiar şi. blestemele „petroliştilor”.

Stând în afara liniei de ochire a unui eventual supravieţuitor, Tidwell trânti la perete unica uşă a buncărului. În camera închisă, fumul grenadei ar fi fost insuportabil pentru cineva prins de o uniformă cibernetică activată. Odată cu risipirea fumului, riscă o privire rapidă.

Apoi intră cu prudenţă.

Opt oameni trântiţi pe jos zăceau în uniforme înţepenite. Unul era proptit de un perete, având o rană pe frunte. Părea ameţit. Probabil că alerga în momentul detonării grenadei. Maiorul îl mişcă cu grijă, până când! ajunse să stea cât mai aproape de podea, în poziţia lui incomodă. Faţa „petrolistului” exprima recunoştinţă.

Pe masă se afla un radio. Emitea încă una din tânguielile răguşite, pe atunci la modă în Brasília. Folosind patul M-2 l-ului său, Tidwell puse capăt muzicii, dar şi radioului.

Citiţi secţinnea 66.

93

Nu părea să existe o altă alternativă rezonabilă. Dacă se apropiau de buncăr, aveau să fie detectaţi. Nu aveau unde să-l se ascundă şi preţul plătit ar fi fost mult prea mare. Era mai bine să risipească tehnologie de vârf decât oameni.

— Kublai către Xanadu, începu Tidwell, mărind volumul staţiei radio. După câteva secunde, baza îi răspunse...

— Aici Xanadu.

— Am nevoie de Lovitura Unu acum, ceru maiorul... Voi ilumina obiectivul la apropierea forţei aeriene.

— Am înţeles şi am transmis ordinele necesare; veni răspunsul după o pauză scurtă. Ne puteţi da coordonatele?

În câteva minute, Tidwell le furniză coordonatele şi le sugeră traseulcel mai bun pentru elicopterul de asalt. După mai puţin de o jumătate de oră, auzi uruitul unui”. General Dynamics Avenger” apărând deasupra marginii platoului.

— Lovitura Unu, eşti în raza mea vizuală, îl informă maiorul, pe pilot. Eşti la un pas de ţintă. La semnalul meu, întoarce nouăzeci de grade stânga... acum.

Zgomotul elicopterului crescu în intensitate când trecu pe deasupra lor.

— Rachete luminoase, ordonă mercenarul.

La limita unghiului de tragere al buncărului, Allinov trase două cartuşe de iluminare. Întregul canion, inclusiv buncărul, fu scăldat de lumina lor rece, alb-albastră.

— Contact vizual cu ţinta, confirmă pilotul. Trag acum.

Se auzi un şuierat îndepărtat, când două rachete anti

„Blindaj ţâşniră din aparatul de zbor. Cu un duduit, loviră simultan pereţii groşi ai buncărului. Fum galben inundă rapid canionul îngust.

— Cer confirmarea a doua lovituri.

Pilotul părea mândru de el. Fusese o lovitură aeriană: nocturnă desfăşurată ca la carte.

Nimeni nu trase în ei când se apropiară de cazemata construită din bârne de lemn şi lut. Pentru siguranţă, Neilson aruncă o grenadă prin una dintre fantele de tragere. Când fumul roşu se risipi, Tidwell sparse uşa cu piciorul.

Opt oameni trântiţi la podea zăceau în uniforme înţepenite. Unul era proptit de perete, având o rană pe frunte. Părea ameţit. Maiorul îl mişcă cu grijă, până când ajunse să stea cât mai aproape de podea, în poziţia lui incomodă. Faţa „petrolistului” exprima recunoştinţă.

Pe masă se afla un radio, care încă mai emitea. Folosind patul M-2 l-ului său, Tidwell puse capăt muzicii, Jar şi radioului.

Aţi folosit singura lovitură aeriană disponibilă. Notaţi acest fapt pe foaia de joc. Pe viitor, nu veţi mai putea alege această opţiune, chiar dacă este oferită în text. Citiţi secţiunea 66.

u

Îţi poate lua o oră să parcurgi o sută de metri, dacă

eşti un profesionist şi vrei să o faci fără niciun zgomot. La sfârşitul acestei ore, după ce vei fi străbătut distanţa pe care, mergând normal, o puteai acoperi într-un minut, te vei simţi ca şi când ai fi alergat mai mulţi kilometri.

Fulgere de lumina galbenă străbătură aerul. Urmă un strigăt de agonie şi frustrare, în momentul activării unei uniforme cibernetice. Maiorul crezu că recunoaşte vocea, dar nu putea fi sigur. În câteva secunde, toţi membrii patrulei se opriră în loc şi tirul celor din buncăr slăbi în intensitate. După un minut, încetă cu totul. După încă zece minute, Tidwell şopti ordinul de a continua în linişte drumul.

Efortul cerut de înaintarea silenţioasă, în patru labe „făcea să-i tremure umerii. Se afla la jumătatea distanţei dintre junglă şi buncăr şi nu trăgea nimeni. Îndrăzni să arunce o privire către cazemată şi, spre surprinderea sa, zări o dungă subţire de lumină.

Fiind încordaţi, la gândul că sunt prinşi în buncăr ca într-o capcană, sau, poate, fiind pur şi simplu neatenţi, apărătorii îşi lăsaseră uşa deschisă.

Făcând semn mercenarului aflat la câţiva metri în spatele său să-l acopere, maiorul se furişă către acea atrăgătoare dungă de lumină. Când ajunse să se întindă pe bârnele aspre aflate la câţiva centimetri de uşă, fu uimit, dar şi încântat.

O bucată de sfoară servea drept mâner. Uşa însăşi fusese probabil recuperată de la vreo clădire avariată, căci era de genul celor găsite în comerţ, goale pe dinăuntru, care niciodată nu s-ar folosi la un buncăr într-un război adevărat. Era deschisă doar câţiva milimetri, suficient însă pentru ca mercenarul să vadă că în\ era nici zăvorâtă, nici blocată cu ceva. Evident, cei din interior plănuiseră o retragere rapidă. Scoţând o grenadă, îi semnală celui desemnat să-l sprijine să fie gata. Trase cuiul, numără

până la trei şi împinse uşa cât să poată arunca grenada înăuntru.

Fum roşu ţâşni din fantele de tragere aflate pe toate laturile buncărului. Cele câteva strigăte înăbuşite încetară brusc, odată cu înţepenirea uniformelor cibernetice ale apărătorilor.

Având grijă să nu stea în linia de ochire a unui eventual supravieţuitor, Tidwell trânti uşa de perete. În camera închisă, fumul ar fi fost insuportabil pentru persoanele prinse în uniforme activate. Odată cu risipirea fumului, riscă o privire rapidă, apoi intră prudent.

Opt oameni trântiţi la podea zăceau în uniforme înţepenite. Unul era proptit de perete, având o. rană la frunte. Părea ameţit. Maiorul îl mişcă cu grijă, până când ajunse să stea cât mai aproape de podea, în poziţ; a lui incomodă. Faţa „petrolistului” exprima recunoştinţă.

Pe masă se afla un radio, care încă mai emitea. Folosind patul M-2 l-ului său, Tidwell puse capăt muzicii, dar şi radioului.

Citiţi secţiunea 66.

95

Un soldat culcat la pământ este o pradă uşoară atunci când poziţia îi este dezvăluită de o rachetă luminoasă. Tidwell ştia că aveaumari şanse să fie lichidaţi în cele trei. minute, cât dura efectul rachetei. Nu mai avea niciun rost să încerce să se ascundă. Nu putea decât să minimalizeze pierderile şi să conducă un atac vijelios asupra buncărului, în lumina strălucitoare, chimică.

— Tragere din mişcare! ordonă Tidwell, având grijă să pară calm.

Mercenarii, bine instruiţi, începură imediat un sistem de foc şi alergare. Fiecare dintre ei era într-o continuă mişcare, avansând în zigzag, oprindu-se numai ca să tragă o rafală scurtă şi fugind imediat.

Le trebuia ceva care să-i ascundă. Grenadele! Detonarea lor în afara buncărului nu avea să-i afecteze pe cei din interior, dar fumul pe care îl vor genera le va oferi atacanţilor un oarecare adăpost.

— Neilson, aruncă câteva grenade în jurul buncărului, ordonă Tidwell. Toată lumea, culcat! adăugă el repede.

Micile grenade explodară şi fum roşu, dens, ţâşni din ele, ascunzând buncărul de privirile lor. Tidwell spera că fumul îi va orbi şi pe cei din buncăr.

— Pe ei! ordonă maiorul, părând aproape vesel. Cum spuneam, tragere din mişcare.

Când ajunseră la cazemată, tirul încetase. Defectul fantelor de tragere e că îţi micşorează unghiul de tragere. O dată ce te-ai apropiat de ele, eşti în siguranţă. Aruncând întâi o grenadă printr-o fantă, Tidwell pătrunse în buncăr, unde găsi doar „morţi". Toate cele opt „cadavre" îl priveau contrariate.

Domnea dezordinea. Niciuna dintre victime nu era îmbrăcată regulamentar. Până la venirea lui duseseră, în mod evident, o viaţă uşoară. Spera că unul dintre cei înţepeniţi era comandantul buncărului.

În acest moment, racheta luminoasă se stinse. Mercenarul începuse să lăcrimeze din cauza fumului roşu. Maiorul aprinse o lanternă şi o puse pe masă, apoi se întoarse la oamenii săi.

Nu dorea ca vreun arbitru să se rănească din cauza întunericului când venea să recupereze acest nou colet pentru morgă.

Asiguraţi-vă că aţi notat în foaia de conenrs pierderile suferite.

Citiţi secţiunea 66.

96

Oamenii săi îşi ocupaseră poziţiile, ascunşi în jurul

perimetrului depozitului de campanie. Ghemuit în spatele unui tufiş, maiorul Tidwell studie porţiunea de tabără vizibilă dincolo de frunzele groase. Santinelele se aflau încă la posturi, fără să dea vreun semn că i-ar fi zărit patrula. Zâmbi când văzu un locotenent tânăr apărând la intrarea uneia dintre magazii. Nu avea să mai existe un moment mai propice pentru a începe.

Fără să mai dea vreun ordin, ofiţerul mercenar începu să tragă. În câteva secunde, fiecare membru al patrulei deschisese focul asupra santinelei pe care o avea în faţă. Primele lor ţinte înţepeniră chiar înainte să-şi poată da seama că sunt atacate.

Blestemând în şoaptă, Tidwell îşi alese o altă ţintă, când tânărul locotenent reuşi să ajungă în siguranţei relativă a clădirii din care abia. ieşise. Într-un război cu muniţii adevărate, tânărul ofiţer ar fi ezitat să se adăpostească într-o încăpere plină de explozibil, dar în „Războiul pe Bani Gheaţă”, cum fusese botezat de un suflet de poet dintre mercenarii Comunicaţiilor, magazia era la fel de sigură ca orice alt locaş – individual.

Vremea fineţurilor trecuse şi cele două tabere schimbau focuri. Restul santinelelor se adăpostise printre clădiri. Tidwell observă patru noi adversari ripostând la focurile oamenilor săi, apoi repezindu-se în junglă prin partea, opusă a taberei. Puteau fi auzite sunetele înfundate ale împuşcăturilor trase în duelul lor cu mercenarii Comunicaţiilor care fuseseră ascunşi în acea parte a junglei.

O santinelă „petrolistă” se ridică în picioare, încercând să ochească pe cineva aflat în dreapta maiorului. Era o greşeală stupidă, şi Tidwell trase o rafală lungă pentru a se asigura că greşeala va fi plătită. Soldatul căzu, imobilizat de uniforma sa cibernetică.

Neilson profită de breşa creată în sistemul defensiv

al adversarilor de pierderea santinelei căzute şi ţi-ni de-a lungul teritoriului descoperit. Îşi croi repede drum prin gardul de sârmă ghimpată şi plonjă în siguranţa relativă a umbrei aruncate de una dintre magazii. Odată aflat în interiorul depozitului de campanie, începu să-i pândească cu grijă pe ultimii apărători, lichidându-i unul câte unul. Văzând că un „petrolist” încerca să-i facă acelaşi lucru lui Neilson, maiorul pătrunse fără zgomot într-una dintre clădiri şi îl doborî pe adversar când încerca să se furişeze pe lângă el.

Rezemându-se de peretele unei magazii, Tidwell realiză că lupta se sfârşise. Bazându-se pe faptul că încă mai era liber, deduse că oamenii lui câştigaseră.

Zâmbind, începu să pună încărcăturile „explozive” pe cele mai apropiate clădiri. În acest timp, maiorul se gândea că era păcat că nu putea avea satisfacţia privirii unei explozii adevărate a depozitelor de muniţie şi combustibil. În stânga sa îl putea vedea pe Allinov, care punea şi el „explozibilele” pe care le avea. Mare păcat, gândi mercenarul, amintindu-şi cât de spectaculos explodase odinioară un depozit de muniţie şiit. Depozitul se întinsese pe o suprafaţă de aproape un pogon, dar craterul fusese mult mai mare. Din ziua aceea* Tidwell era convins că îşi lăsase amprenta asupra Iranului.

Citiţi secţiunea 100.

97

Aşteptarea nopţii era la fel de tensionată ca întotdeauna. Membrii patrulei se răspândiseră în jungla de la marginea drumului, pentru a putea prinde în ambuscadă eventualele întăriri trimise în direcţia depozitului. De două ori auziră sunete îndepărtate, ce păreau că aparţin unui motor de maşină, dar nu apăru nimic.

Exact înainte de apusul soarelui, sosiră insectele din direcţia mlaştinii. Roiul ce plutea deasupra lor era atât de

dens, încât Tidwell se temu că le-ar putea dezvălui poziţia. În mod absurd, o muscă i se păru cunoscută, şi se întrebă dacă nu cumva! începe să aibă fani în rândul insectelor sau, mai precis, să figureze pe meniul unui „club al gângăniilor gurmande”.

Următoarele ore le petrecu încercând să pocnească cât mai multe dintre calamităţile zburătoare, fără să facă totuşi prea mult zgomot. Până să se termine Războiul Insectelor, luna apusese şi sosise momentul să-nceapă.

Aruncaţi două zaruri.

Dacă suma lor este mai mică decât sau egală cu indicele de camuflare al patridei (8), citiţi secţiunea 103.

Dacă suma este mai mare, citiţi secţiunea 101.

— Kublai către Xanadu, începu Tidwell, mărind volumul pe aparatul său radio.

După câteva secunde, baza răspunse.

— Aici Xanadu.

— Am nevoie de Lovitura Unu acum, ceru maiorul. Dacă este nevoie, o pot ghida.

— S-a înţeles şi s-au dat ordinele necesare. Tambu va sosi până-ntr-o oră, veni răspunsul după o pauză scurtă. Ne puteţi da coordonatele?

În câteva minute, Tidwell le furniză coordonatele depozitului. După mai puţin de o oră, auzi uruitul unui „General Dynamics Avenger44, gonind spre ei deasupra acoperişului verde al pădurii. Tidwell se căţăra într-un copac şi scrută cerul. În stânga sa putea vedea forma suplă a elicopterului de asalt. O duzină de rachete aersol, încărcate cu „explozive” puternice, erau stivuite sub aripile butucănoase. Cu prudenţă, mercenarul umflă un balon portocaliu strălucitor şi îl lăsă să se ridice la capătul unui fir de nylon. Balonul avea să constituie un punct de reper la care să raporteze indicaţiile sale ulterioare.

— Văd reperul, îi confirmă o voce în cască.

— Tambu, eşti în raza mea vizuală, îl informă maiorul pe pilot. Eşti la un pas de ţintă, patruzeci şi cinci de grade spre stânga. (Elicopterul trecu pe deasupra şi se îndreptă către depozit.) La semnalul meu, întoarce nouăzeci de grade stânga… acum.

Zgomotul făcut de palele scurte ale elicei crescu în intensitate când elicopterul acceleră.

— Contact vizual cu ţinta, confirmă pilotul. N-aş fi găsit niciodată chestia asta… trag acum.

Se auzi un şuierat îndepărtat, când două rachete ţâşniră din aparatul de zbor. Cu un zgomot înfundat loviră pământul chiar în faţa bazei. Din locul unde căzuseră se revărsă un fum albastru.

— Prea scurt cu zece metri, comunică maiorul corecţia.

Elicopterul întoarse pentru o nouă survolare a obiectivului. De data asta încetini şi rămase suspendat la doar câteva sute de metri de bază. Nu se clinti nici când din tabără fulgerară focurile a câtorva arme de calibru mic.

„Avenger"-ul expedie două rachete, urmate de o a doua pereche. Dâra de fum pe care o lăsau în spate forma un arc ce se sfânşea în centrul bazei „petroliste". Se auzi o pocnitură puternică în momentul detonării imitaţiilor de explozibil cu care erau echipate, şi, întreaga bază fu învăluită de un fum albastru.

— Cer confirmarea a patru lovituri.

Pilotul părea mândru de el.

— Patru lovituri confirmate, aprobă mercenarul. Mulţumesc, Tambu. Asta e tot.

— Cu plăcere şi-altă dată, răspunse pilotul, vesel, în timp ce se roti în loc şi acceleră peste mlaştina din depărtare.

Când fumul se risipi, Tidwell văzu siluetele imobile

ale santinelelor depozitului. Probabil că arbitrii sau computerul de „război” aflat la bază hotărâseră că depozitul fusese distrus de o singură, mare explozie. În mod cert, aici se aflaseră atât provizii de combustibil, cât şi de muniţie. Nu păreau să existe supravieţuitori.

Aţi folosit singura lovitura aeriană disponibilă. Notaţi acest lucru în foaia de joc. Nu veţi mai putea alege din nou această opţiune, chiar dacă va mai fi listată.

Citiţi secţiunea 100.

99

Depozit de campanie. Efectiv: 7 (ajooi 11) Tehnică de luptă: 3 Forţă ofensivă iniţială: 21

Santinelele ripostează conform tabelei D, apoi C. Forţa lui Tidwell atacă după tabela B, apoi C. La început, santinelele sunt surprinse şi vor trage după tabela D asupra mercenarilor. După două runde, 4 santinele care dormeau în centând taberei vor intra în luptă, iar cele rămase se vor adăposti.

— Începând cu a treia rundă, adunaţi pe cei 4 apărători la efectivul „petrolisteare va lupta acum conform tabelei C.

Patrula Comunicaţiilor îşi va fi pierdut elementul de surpriză şi va lupta şi ea după tabela C. Dacă patrula înfrânge santinelele depozitidui, citiţi secţiunea 96.

Dacă pierde, citiţi secţiunea 16.

100

În mod cert, provocaseră suficiente stricăciuni pentru a deregla orarul „petroliştilor”. Cu aceasta, problema principală a maiorului devenea reîntoarcerea în teritoriul prieten. Existau mai multe rute posibile, cea mai evidentă fiind cea pe care veniseră. Călătoria prin mlaştină şi junglă – nu era prea atrăgătoare, dar era, probabil, cea n-ai sigură rută. Puteau folosi şoseaua spre Brasília, dar era considerată teritoriu neutru, şi, deşi ieşirea din zona de

luptă nu i-ar fi dus la morgă, i-ar fi costat, în schimb, o săptămână de inactivitate obligatorie – fără plată. T well se gândi chiar să construiască o plută şi să coboare pe râul Geechama până la drumul pe care îl descoperiseră în cursul ultimei patrulări. Problema era că oamenii pe plute sunt ţinte – uşoare. Ideea de a se trezi cu uniforma înţepenită în timp ce era în apele rapid curgătoare ale râului nu i se păru deloc încântătoare.

La sfârşitul acelei ultime misiuni avuseseră norocul să găsească un autocamion. Toate vehiculele din acum „distrusul” depozit de campanie sau nu funcţionau, sau fuseseră desemnate „lovite”. Data viitoare, îşi notă maiorul, va trebui să-şi facă timp să scocită câteva camioane înainte de a pune „explozibilul”. Totuşi, nu avuseseră cum să ştie cât de repede vor sosi întăririle „petroliste”.

Mal exista şi posibilitatea evidentă să dea peste maşinile pentru care fuseseră construite toate aceste drumuri. Era greu de crezut că „petroliştii” cheltuiseră pe tancuri mijloacele financiare ce le fuseseră alocate, dar, având în vedere efortul depus în construcţia de drumuri, cumpăraseră, probabil, un număr de blindate mai ieftine. Acestea s-ar fi dovedit la fel de fatale în faţa unui vehicul fără blindaj. La urma urmei, erau „petrolişti” şi exista o oarecare logică în alegerea de către ei a unui număr mare de mijloace de transport, chiar dacă majoritatea camioanelor din Brazilia foloseau alcoolul drept combustibil. „Petroliştilor” le-au plăcut întotdeauna chestiile care duduie. Aşa se explica şi de ce ofensiva centrală a Comunicaţiilor întâmpina mai puţină rezistenţă decât era de aşteptat.

— Vine ceva.

Cuvintele răsunară în casca maiorului. Era vocea lui Allinov. Sergentul supraveghea drumul camuflat. Tidwell

aşteptă o informaţie mai completă. Acel „ceva” putea reprezenta orice, de la un băştinaş, încercând să se strecoare prin zonă cu un camion plin de produse, şi până la o companie de întăriri pentru duşmani.

— Se pare că e un singur vehicul, poate un camion mic, clarifică sergentul. Îi las să treacă. Fiţi pregătiţi lângă depozit.

Neilson şi restul membrilor patrulei ocupară poziţii de o parte a drumului. Un camion nu se atacă din albele părţi din simplul motiv că există un risc prea mare ca o împuşcătură rătăcită să nimerească în propriii tăi oameni.

Pentru a obţine un avantaj în plus, maiorul ordonă ca unul dintre camioanele „distruse” să fie împins pentru a bloca drumul. „X”-ul roşu pictat pe camion arăta că este scos clin funcţiune. Ultimul mercenar tocmai se ascunsese în tufişuri, când zgomotul unui motor le anunţă apropierea inamicilor.

După mai puţin de un minut, un camion de trei sferturi de tonă, abia mai mare ca o furgonetă, apăru pe drum. Avea montată pe cabină o mitralieră de calibru O, 50. Încetini pe măsură ce se apropia de camionul ce-i bloca trecerea. Mercenarul roti mitraliera, încercând să acopere ambele părţi ale junglei.

— Ah, drace! strigă şoferul, simţind ambuscada. Cutia de viteze scârţâi când el încercă să intre în marşarier, în timp ce încă mergea înainte. Ca şi când acesta – ar fi fost semnalul aşteptat, toţi membrii patrulei deschiseră focul. Dovedind respectul pe care îl aveau pentru mitraliera grea, toţi îl ţintiră la început pe mercenarul de lângă ea. Camionul se afla în umbra mai multor copaci înalţi, şi numeroasele puncte în care razele lor loviră uniforma erau uşor vizibile. Mercenarul era luminat ca de un reflector. Având în vedere că nimeni nu trăgea în el, şoferul avu timp să facă autocamionul să se

retragă din ambuscadă. Înjurăturile sale şi protestele scâncite ale unui alt individ puteau fi auzite cu tot zgomotul armelor.

În ciuda focului puternic, se părea că autocamionul se va retrage suficient de departe pentru a fi în siguranţă, până când Allinov ieşi în drum şi trase calm cu M-2 l-ul său în cabină. Odată cu înţepenirea uniformei şoferului, se activară’s; guranţe automate care încetiniră camionul, astfel încât, ieşit de sub control, acesta se opri destul de uşor în tufişurile clin marginea pădurii. Allinov fu primul care ajunse la el.

Cu un rânjet larg, sergentul îl scoase afară pe singurul pasager care „supravieţuise” şi veni în întâmpinarea celorlalţi membri ai patrulei. Omul avea un cucui mare pe frunte şi mergea împleticit, tras de Allinov.

— N-o să credeţi ce-am găsit! strigă subofiţerul când ceilalţi se apropiaseră suficient ca să-l poată auzi. Apoi rânjetul i se lăţi şi mai mult şi anunţă: Am prins un adevărat mahăr „petrolist”!

Toţi exclamară încântaţi. Şefii nu-şi murdăreau ghetele prea des, fapt ce constituia subiectul multor comentarii amuzante din partea mercenarilor care lucrau pentru ei. Totuşi, scopul fiecărui mercenar era să prindă un şef. Personal, lui Tidwell îi părea rău că nu prinseseră un ITT-ist. Erau mulţi pe care i-ar fi plăcut să-i împuşte „din greşeală”. Chicoti... Poate acesta era motivul pentru care vizitele funcţionarilor erau atât de rare.

Allinov îi înmână maiorului obiectele din buzunarele prizonierului. Erau un portofel, plin cu bani brazilieni, un pieptene, un carnet de conducere emis de statul Texas şi o hârtie împăturită, ce se dovedi a fi ruptă dintr-o hartă mai mare. Liniile desenate pe ea semănau surprinzător de bine cu reţeaua de drumuri din zonă. Deasupra unui Simbol din partea dreaptă se afla un pătrăţel conţinând o elice

stilizată, reprezentând forţe de sprijin aeriene.

— Domnul Speltman? Folosind numele de pe carnetul de conducere, Tidwell îl salută pe nervosul funcţionar. Presupun că sunteţi Ricardo Speltman.

— Sigur că sunt. Dar de ce am fost oprit de acest individ? Nu sunt un combatant. Cer să fiu imediat eliberat, insistă „petrolistul”, vorbind repede.

Era un bărbat de peste cincizeci de ani, scund şi firav. Rana de la frunte nu părea prea gravă şi vorbirea îi era coerentă. Funcţionarul chiar avea un costum cu dungi sub uniforma cibernetică. Se simţea în mod cert extrem de incomod în căldura şi umiditatea amazoniene.

— Mă tem că vă înşelaţi, răspunse maiorul cu o voce blândă, şoptită.

— Ce? Dumneata eşti cel care se înşală. Faţa „petrolistului44 se înroşea. Sunt un contabil, nu unul dintre luptătorii voştri de gherilă.

Tidwell zâmbi, bătându-l uşor pe uniforma cibernetică.

— Conform convenţiilor acestui conflict militar, oricine poartă o uniformă cibernetică este un combatant, explică el. Iar dumneavoastră purtaţi o astfel de uniformă.

— Dar mi s-a spus că trebuie s-o port ca să pot pătrunde în zona de luptă.

Bătrânul aproape că scuipă. Era o persoană evident obişnuită să domine, cel puţin pe cei pe care-i considera inferiori.

— Exact asta vreau şi eu să spun, încuviinţă mercenarul. Regulamentul războiului spune că, citez: „orice angajat al unei corporaţii ale cărei forţe sunt implicate în conflict este obligat să poarte o uniformă cibernetică la intrarea în zona de luptă. Orice persoană îmbrăcată într-o uniformă cibernetică este un combatant”. Adică şi dumneavoastră.

Funcţionarul încercă să răspundă, dar nu reuşi decât să emită nişte sunete incoerente şi să-şi agite mâinile.

Tidwell nu-şi mai putu reţine zâmbetul. Începea să se distreze. Restul patrulei nu dovedea aceeaşi stăpânire de sine. Toţi începuseră să râdă în hohote, iar unul se agăţase de un copac, zgucluindu-se atât de tare de râs, încât nu mai putea sta în picioare nesprijinit.

După câteva clipe şi funcţionarul trebui să fie sprijinit de Neilson şi Tidwell. I se tăiase respiraţia. Faţa îi era stacojie. Încerca să se controleze, răsuflând încet şi adânc, susţinut de cei doi mercenari. Când râsul se potoli, privi cu teamă armele celor doi.

Încredinţat că prizonierul îşi revenise, maiorul deschise gura să-l înţepe încă o dată pe funcţionar, apoi îşi reaminti că scopul trebuia să fie obţinerea de informaţii, nu de distracţii.

— De ce eşti aici? întrebă, încercând să pară dur şi nu amuzat.

„Petrolistul” îl privi, dar nu spuse nimic.

— Ce cauţi aici? insistă Tidwell.

— Nu sunt obligat să răspund, afirmă funcţionarul, recăpătându-şi, întrucâtva, calmul.

Mercenarul îl cercetă atent din cap până-n picioare.

— Cred că nu eşti. Îndreptându-se către Neilson, îi vorbi de parcă Speltman nu se mai afla între ei. Crezi că ne va încetini ritmul de mers? Mlaştina aia a fost criminală.

— Atâta timp cât nu-l muşcă ceva, ca pe Walt. Locotenentul îşi menţinu o expresie gravă pe faţă. Sau dacă nu se umflă, ca Tommy. Dumnezeu ştie ce i s-a-ntâmplat. Al naibii de urât să mori aşa!

— Nimeni nu moare în războiul ăsta, insistă, vag, Speltman.

— Nu e adevărat, îl corectă Tidwell. De fapt, nimeni nu moare împuşcat. Dar pierderile sunt inevitabile şi,

probabil, contabilizate.

Nu putuse riposta acestui ultim comentariu. Bătrânul făcu ochii mari.

— Cel puţin le-am găsit cadavrele, continuă Tidwell. Două din trei, nu e rău.

— Da, dar chiar şi ei avuseseră bocanci, obiectă Neilson, arătând cu degetul pantofii italieni, cu vârful ascuţit, ce se iveau de sub manşetele pantalonilor de la uniforma cibernetică a funcţionarului.

— Mă rog, clacă cedează, putem să-l împuşcăm şi să sperăm că arbitrii ajung la el înaintea crocodililor, răspunse Tidwell, cu aceeaşi solemnitate.

— Domnilor, nu mă amuz, explodă Speltman, dar tenul i se schimbase din roşu-închis în alb ca hârtia. Datorită contrastului, părul lui gri părea negru.

Neilson continuă să-l întărâte.

— Cel puţin e îndrăzneţ.

Tidwell se înmuie.

— Poate ar trebui să-i dăm o şansă.

— Nu există! protestă locotenentul.

— La urma urmei, nu e chiar un combatant.

— Aşa e, îl încurajă Speltman.

— Dar abia aşteptăm să vedem cum îl mănâncă gândacii, se plânse Neilson.

De pe cealaltă parte a drumului, Allinov îşi exprimă acordul cu un mârâit.

— Dar dacă domnul acceptă să ne vorbească… Tidwell nu-şi încheie propoziţia.

— Numai dacă insişti, interveni Allinov, apoi se întoarse şi se îndepărtă, ca şi când ar fi fost dezgustat.

Maiorul îl putu vedea pe sergent izbucnind în râs de îndată ce ieşise din raza vizuală a funcţionarului.

Întinzând bucata de hartă între ei, Tidwell vorbi repede, sperând ca funcţionarul să nu descopere

amuzamentul sergentului.

— Asta-i semnul forţelor aeramobile, nu-i aşa? întrebă mercenarul, arătând, degajat, către simbolul din colţul din dreapta sus al bucăţii de hartă găsită în portofel.

— De unde să ştiu eu? se holbă civilul.

— La ce-i trebuie unei unităţi mobile un nenorocit de birocrat? întrebă Tidwell, pe un ton subit ostil.

— Şi-au depăşit bugetul, ca de obicei, se răsti Speltman, apoi îngheţă, cu gura încă deschisă.

— Ai spus că eşti contabil, ţii registre? continuă Tidwell fără pauză, din nou prietenos.

Speltman încuviinţă.

— Clancey şi ceilalţi băieţi şi-au depăşit chiar aşa rău bugetul? Nu sunt forţele mobile atât de… de ineficace ca preţ? Maiorul puse întrebarea cu aceeaşi nepăsare ca şi pe cea precedentă.

Funcţionarul păru că se veştejeşte. Dădu din nou din cap, mai încet de data aceasta. Câteva secunde niciunul dintre ei nu spuse nimic.

— Observ că a existat o scurgere de informaţii, zise Speltman, încercând, cu o evidentă nepricepere, să-l tragă de limbă pe maior.

Tidwell se gândi că nu are niciun motiv să-l scutească de griji.

— Una mare, zise el.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama după ce a distrus cineva baza de elicoptere. Funcţionarul părea amărât. Eu le-am spus că nu ne ies socotelile.

— De-asta a trebuit să începem de aici ofensiva, continuă Tidwell cacealmaua. La ora asta restul companiei ar trebui să fi ocupat deja poziţiile. Păcat că o să pierdem lupta.

— Totuşi, aproape că v-am prins, veni răspunsul.

După cum bănuise Tidwell, evenimentele urmau să se

dezlănţuie. Spera că reuşise să câştige suficient de mult timp pentru ca forţele lor să primească întăriri. O forţă mobilă putea nimici uşor o forţă de infanterişti de zece ori mai numeroasă.

— Cred că o persoană inteligentă ca dumneata ar putea fi interesată de un mic câştig bănesc, nu-i aşa? (Deodată, Speltman începuse să vorbească repede.) Adică, te-ai vârât în treaba asta pentru bani… dacă pricepi ce vreau să spun?

Maiorul nu ştia dacă să se simtă ofensat sau să-i râdă. Dialogul individului era preluat direct dintr-un film de mâna a doua, pe care-l văzuse cu o lună înainte. Nu îşi putea aminti cum se numise, dar fusese cu Humphrey Bogart. În mod clar, Speltman nu era obişnuit să ofere mită. Probabil că justificarea cheltuielilor era lucrul care-l preocupa cel mai mult. Totuşi, maiorul simţi că trebuie să-l întrerupă. Mercenarii puteau uita prea uşor că au de-a face cu un civil şi să se înfurie la sugestia acestuia că el ar putea fi cumpărat.

— Cred că ai vorbit destul.

În ciuda stăpânirii sale de sine, Tidwell observă că vocea îi devenise. cu adevărat tăioasă. Nu păreau şi mai aibă ceva de câştigat clin continuarea interogării lui Speltman. Iar maiorul începea să simtă un amestec de sentimente contrarii, enervare şi milă, faţă de contabil. Acesta se străduia din răsputeri să facă faţă unei situaţii care-i era complet străină. Dacă rolurile ar fi fost inversate, se întrebă maiorul, oare el s-ar fi descurcat mai bine într-o şedinţă de lucru, sau în departamentul finanţe? Sau ar fi fost, oare, ceilalţi mai mărinimoşi cu el decât putea el să se arate în situaţia actuală?

Practic, nu îl puteau lua pe contabil cu ei. Dar nici nu puteau să-l lase pur şi simplu în urmă. În plus, Speltman era un şef, chiar dacă era „petrolist”, şi ar fi fost nedrept

să-l lase să scape basma curată. Dar dacă-l abandonau în junglă, putea muri de-adevăratelea. O soartă pe care nu o merita nici chiar un contabil. Doar nu inventase el taxa pe venit. Evident, cel mai bun lucru era să-l „împuşte” aici şi să-i lase pe arbitrii să se ocupe de el. Câţiva arbitri tocmai sosiseră la depozit şi puneau cu hărnicie semne cu „Distrus” pe toate clădirile.

Funcţionarul fu aproape recunoscător când Neilson îi spuse că nu îl vor lua cu ei, aşa că erau nevoiţi să-l „împuşte”. Locotenentul îi permise chiar să se aşeze pe un scaun ele lângă unul din corturi, înainte de a-i iradia uniforma cibernetică.

Tidwell se întrebă cum o să-i placă la morgă.

— Kublai către Xanadu.

— Aici Xanadu.

— Am întâlnit un funcţionar „petrolist”. Ni s-a confirmat iminenţa atacului. Suspectăm prezenţa unei forţe de atac aeromobile.

— La naiba! răspunse o altă voce. Nu suntem încă gata. Aţi câştigat ceva timp pentru noi?

— Am găsit un depozit important, confirmă Tidwell. Fac pariu că există o grămadă de „petrolişti” pe urmele noastre. Vom încerca să ne întoarcem începând de azi. Ne puteţi ajuta cu o diversiune?

— Răspunsul este negativ la ambele idei. Vă rugăm să aşteptaţi, fu răspunsul enigmatic.

O a treia voce intră în emisie, vocea unui om mai în vârstă.

— Veţi descoperi şi veţi distruge forţele mobile „petroliste”, începu vocea.

— Cine sunteţi? întrebă maiorul.

Individul era cu siguranţă nebun. Chiar dacă nu ar fi suferit pierderi şi tot nu ar fi putut stăvili întreaga ofensivă „petrolistă”. Ideea acestei misiuni se bazase exact pe asta:

să câştige suficient timp pentru a da posibilitatea unei forţe suficient de mari să ocupe poziţiile de luptă.

— Cameron! Todd H. Cameron, vicepreşedintele Departamentului de Proiecte Speciale. Vorbea de parcă s-ar fi aşteptat să fie recunoscut, ceea ce se şi întâmplă.

Cameron era cel mai înalt demnitar ITT-ist din tot războiul. Numele său apărea în vârful tuturor piramidelor ciudate pe care Tidwell le studiase în timpul instrucţiei. Practic, el era şeful.

— Şi doriţi să continuăm? trebui mercenarul să-ntrebe. Era o misiune sinucigaşă.

— Vă ordon să descoperiţi acea forţă mobilă şi să o imobilizaţi!

Cameron era de neînduplecat.

— Prea bine, domnule.

Nu părea să mai existe ceva de spus.

— Bun. Toţi cei implicaţi vor primi o primă substanţială. Asta e tot.

Nici n-ar avea cum să nu fie tot, gândi Tidwell, în timp ce închidea casca radio. Pe toţi îi aştepta o vacanţă la morgă.

A spune că vestea nu a fost întâmpinată cu prea mult entuziasm ar fi o exprimare mai mult decât eufemistică. Mercenarii din patrulă erau obosiţi, suferiseră pierderi şi noua misiune părea sortită eşecului. Chiar şi Allinov părea îngrijorat. Tidwell ştia că le poate ordona să-l urmeze, dar ar fi devenit toţi aproape inutili. Le ţinu un discurs, promiţându-le prima şi subliniind că, în acest război fără morţi, şansa de glorie atârna mult mai greu. decât riscul de a fi „ucis”. Maiorul spera că aceeaşi logică ce-i îndemnase pe „petrolişti” să lupte până la ultimul îi va inspira acum pe oamenii săi. Dar chiar când le vorbea, se întreba dacă el vrea ca ei să continue.

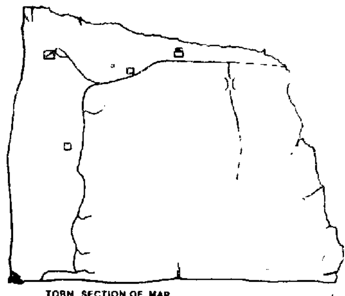
Retrăgându-se câţiva paşi şi încercând să-şi facă de

lucru, studiind harta ruptă luată de la Speltman, Tidwell aşteptă ca membrii patrulei să ia o hotărâre.

Aruncaţi două zaruri.

Dacă suma lor e mai mică decât sau egală cu indicele de moral al patridei, citiţi secţiunea 102.

Dacă suma e mai mare, citiţi secţiunea 108.

Oamenii săi îşi ocupaseră poziţiile, ascunşi în jurul perimetrului depozitului de campanie. Maiorul Tidwell se ghemui în spatele unui tufiş şi studie porţiunea de tabără vizibilă dincolo de frunzele groase. Santinelele se aflau la posturi, fără să dea vreun semn că i-ar fi zărit patrula. Zâmbi văzând un locotenent tânăr apărând la intrarea uneia dintre magazii. Nu avea să existe niciodată un moment mai prielnic pentru a începe.

Ofiţerul mercenar acoperise cam jumătate din distanţa până la gard, când auzi primele împuşcături. Imediat, toţi cei din interiorul taberei intrară în alertă. Urmară mai multe focuri, apoi un răpăit constant de arme. de calibru mic. Două santinele ţâşniră din spatele unei clădiri aflate la o distanţă mai mică de zece metri. Deschizând focul, Tidwell plonjă spre adăpostul precar oferit de o depresiune puţin adâncă în terenul descoperit.

Santinele.

Efectiv: 9

Tehnică de luptă: 3

Forţa ofensivă iniţială: 27

Apărătorii luptă după tabela C.

Patrula Comunicaţiilor luptă după tabela D.

Dacă atacul reuşeşte, citiţi secţiunea 107.

Dacă eşuează/citiţi secţiunea 29.

Tidwell se uită la membrii patrulei în timp ce aceştia îşi vorbeau cu voce joasă. Din când în când, câte unul dintre ei îi arunca o privire stânjenită. Maiorul se resemnă cu ideea întoarcerii. În gând, începu să pregătească cuvintele ce i le va spune ITT-istului. Nu-ţi puteai împinge oamenii la nesfârşit. Nici chiar dacă erau foarte buni, iar cei de faţă erau printre cei mai buni din lume.

Era greu să-i condamni. Patrula era plecată de peste o săptămână, se angajase în mai multe lupte şi îndeplinise mai mult decât i se ceruse iniţial. În ultimele trei zile se luptaseră permanent, ba cu natura, ba cu „petroliştii”: Cei mai mulţi dintre ei erau la limita rezistenţei fizice, iar o parte putea să nu mai facă faţă încă unui marş nocturn.

Bărbaţi entuziaşti, plini de dorinţa de a învinge, ar fi avut o şansă de a birui obstacolul indicat de hartă, oricare ar fi fost acela. Bărbaţi obosiţi, fără o reală motivaţie, erau învinşi dinainte, iar Tidwell era prea profesionist ca să nu o ştie. Îi veni ideea să continue singur, dar aceasta ar fi fost o variantă mai degrabă teatrală decât eficace. În plus, ar fi aruncat vina pe Neilson.

— Haidem acasă, propuse, fără tragere de inimă.

Nu se auzi nicio urală. Încet, aproape ezitant, mercenarii îşi ridicară armele. Îi aştepta o cale lungă. Ulterior, maiorul avea să transmită informaţia că se întorc. ITT-istul se va enerva, dar în armatele corporaţiilor nu te împuşcau pentru asta, doar te degradau. Şi, oricum, după această misiune probabil că se putea angaja la „petrolişti”. O parte dintre aceştia aveau o evidentă nevoie de a fi instruiţi, şi i-ar fi plăcut să lucreze din nou cu Clancey.

Ajunseră la drum şi Allinov ordonă:

— La stânga!

Zâmbea vesel, ca şi ceilalţi mercenari. Spre stânga nu se afla casa. Se afla duşmanul şi obstacolul neidentificat de pe hartă.

— Mulţumesc, îngăimă Tidwell, râzând uşurat. Se uită la soldaţii murdari, cu ochii roşii, care mergeau lângă el. Câţiva îi zâmbiră în loc de răspuns.

Câteodată era bine să fii la comandă – atunci când soldaţii erau duri, talentaţi şi loiali ca aceştia. Dacă nu ar fi existat riscul de a atrage atenţia unui eventual inamic, Tidwell ar fi fluierat în timp ce parcurgea următoarea sută de metri. Aşa, însă, se mulţumi să pocnească un ţânţar care i se aşezase pe braţ.

— Domnule maior Tidwell?

Când vocea vorbi, beculeţul roşu de pe aparatul său de transmisie radio se aprinse. Deci semnalul era pe frecvenţa „petroliştilor”, dar i se adresa lui. Timp de câteva clipe, maiorul crezu că e o capcană. Mercenarii din ambele tabere ştiau frecvenţele radio ale celorlalţi, dar îşi vorbeau rareori. Nu era de mirare, având în vedere că fiecare cuvânt era interceptat şi analizat de funcţionarii care le semnau cecurile.

— Hei, Steve, eşti pe frecvenţa asta?

Era vocea lui Clancey. Şi-n fond şi la urma urmei…

— Clancey, mi-au spus că ai reuşit să ne interceptezi. Ce mai faci?

Irlandezul părea vesel. Tidwell chicoti.

— Ar trebui să ştii.

Dacă erau atât de siguri că el e cel care le face probleme încât îl lăsau pe Clancey să-şi facă de cap cu comunicaţiile, atunci putea şi el să se distreze. Clancey nu urmărea să se vândă, cum făcuseră alţii, şi Tidwell o ştia.

— Dar credeam că suntem mai tari de-atât, recunoscu Clancey.

— Aveţi prea mulţi birocraţi în tabăra voastră.

Maiorul nu putu să reziste tentaţiei de a-şi întărită vechiul camarad.

— De-asta te-am căutat, explică mercenarul „petrolist”, referindu-se la cuvintele maiorului. Se pare că ne-am pierdut un birocrat. Nu cumva ai văzut vreunul?

— De ce?

— Şefii lui, care sunt şi şefii mei, au început să fie îngrijoraţi. Se pare că e unchiul unei persoane importante, sau aşa ceva.

— Un tip mai în vârstă, cu părul gri, cu costum de stofă, confirmă Tidwell.

— Se înroşeşte tot timpul, adăugă Clancey.

Cineva aflat în spatele lui se răţoi la el.

— N-a păţit nimic, îl asigură maiorul pe prietenul său. Apoi, după o pauză, adăugă: O să-i puteţi vorbi în vreo două săptămâni.

— Ce?

Strigătul înăbuşit fusese emis de o altă voce.

— După ce iese de la morgă, încheie mercenarul.

Urmă o pauză lungă.

— Cred că unul dintre şefi s-a supărat pe tine.

În tonul prietenului său se distingea o urmă de amuzament. Apoi redeveni serios.

— Probabil că e mai bine să nu mai zic nimic. Salut...

Conversaţia se încheie cu un ţăcănit.

E destul ele uşor să găseşti o întindere de două, pogoane atunci când ştii unde să o cauţi. Din vârful unui copac, Tindwell putea vedea plasele ce camuflau obiectele neidentificate ale Corporaţiei Petroliere. Cel mai apropiat colţ al plasei de mascare era la mai puţin de trei kilometri depărtare. Problema lui Tidwell era să se apropie suficient de mult ca să vadă ce se ascunde sub ea.

În ultimele patru ore evitaseră şase patrule...

petroliste”. Două dintre ele purtau aparate pe care Neilson le recunoscuse ca fiind detectoare de semnale radio. Căutau pe cineva şi nu era nevoie de multă intuiţie pentru a şti pe cine. Maiorul sperase că cea mai mare parte se vor îndrepta spre drumurile pe care le-ar fi folosit în cazul în care, după atacarea depozitului de muniţie, s-ar fi întors acasă. Bănuia că activitatea desfăşurată aici, în jurul singurului obiectiv important rămas, i se datora lui Clancey. Dacă rolurile ar fi fost inversate, şi el s-ar fi aşteptat din partea irlandezului să încerce exact ce încerca el acum.

Patrula „petrolistă” se îndepărtă, în timp ce Tidwell cerceta posibilităţile pe care le avea. Cel mai tentant era să facă apel la o lovitură aeriană. Ar fi putut sta liniştiţi deoparte, în timp ce „artileria grea” le făcea treaba. Deşi eficacitatea ar fi fost limitată de plasele de mascare ce acopereau zona, i-ar fi scutit, totuşi, de o grămadă de chinuri. Asta dacă nu erau împuşcaţi între apelul radio şi sosirea avioanelor. Era un risc real, având în vedere că unele dintre patrulele inamice erau echipate cu detectoare de semnale radio.

Tidwell trebui să recunoască faptul că, în concluzie, problema era dacă apelează imediat la o lovitură aeriană, sperând că lucrurile se vor termina cu bine, sau dacă se duc să cerceteze ei înşişi. Apoi, nu le rămânea decât să scoată clin luptă orice forţe vor găsi acolo. Probabil doar o companie sau două, formate din cei mai buni mercenari „petrolişti”. În condiţii de inferioritate unu la zece sau unu la douăzeci. Probabil că cei din birourile ITT-iştilor văzuseră filme cu John Wayne şi credeau că treburile astea sunt un fleac, simple ca „bună ziua”.

Hotărându-se să se apropie sau chiar să pătrundă în acea tabără, maiorul îşi îndreptă gândurile asupra modalităţilor de realizare a intenţiilor sale.

Existau trei variante, niciuna promiţătoare. Prima era să împartă patrula. Jumătate dintre oameni, grupa a doua, condusă de Allinov, urmau să creeze o diversiune pentru a atrage forţele ce-i căutau şi a distrage santinelele taberei. Din nefericire, asta ar fi însemnat şi pierderea sigură a forţei diversioniste. Al doilea plan consta în capturarea unuia dintre numeroasele vehicule pe care le puteau auzi gonind pe drum. Apoi puteau încerca încă o dată scena Calului troian. Data trecută le mersese, dar nu îl înfruntaseră pe Clancey. În sfârşit, puteau încerca, pur şi simplu, să se strecoare prin junglă până la tabără, sperând să nu fie observaţi.

Dacă Tidwell ar trebui să apeleze la o lovitură aeriană asupra întregii zone, citiţi secţiunea 110. Dacă ar trebui să împartă patrula şi să încerce o diversiune, citiţi secţiunea 104.

Dacă ar trebui să captureze un camion şi să încerce o cacealma, citiţi secţiunea 109.

Dacă ar trebui să se furişeze prin junglă, citiţi secţiunea 106.

Nu exista nicio metodă pentru a evalua care modalitate de a se apropia de tabără era cea mai indicată. Vizibilitatea era foarte bună, datorită micilor reflectoare aflate lângă clădirile din afara incintei. Cineva avusese suficient bun-simţ pentru a le aşeza în aşa fel încât să lumineze marginea junglei şi nu pe apărători. O zonă nu se protejează prin luminarea ei. Asta face doar ca santinelele să fie o ţintă mai bună. Probabil că, odată ajunşi în interiorul taberei, aveau să fie mai în siguranţă decât atunci când încercau să intre.

Maiorul ordonă oamenilor săi să se răspândească uniform în jurul perimetrului. În jumătate de oră, fiecare urma să încerce să pătrundă nevăzut în tabără. Cei care erau în pericol să fie văzuţi, trebuiau să abandoneze

încercarea şi să fie gata să ofere foc de acoperire. Acest plan le dădea cea mai mare şansă de a infiltra câţiva oameni în interiorul depozitului. Dar genera şi cea mai mare probabilitate ca unul dintre ei să fie văzut.

Două santinele tocmai treceau de acea porţiune de gard lângă care se ascundea maiorul, când începu tirul. Cineva fusese văzut înainte ca ceilalţi să poată măcar avansa. Oribil ghinion. Maiorul se pregătea să ordone retragerea, când cele două santinele alergară şi se făcură nevăzute între două clădiri. Se părea că se grăbeau să ajute în lupta ce se dădea în partea opusă a taberei. Dar clacă fugiseră doar ca să se ascundă, Tidwell realiză că avea să fie într-o situaţie neplăcută când ţâşni din tufiş şi alergă spre gard. În câteva secunde tăiase o porţiune din sârma moale şi se găsea înăuntru.

Nimeni nu trase în el. Speră că această secţiune nu se afla sub comanda lui Clancey. Dar dacă da, atunci trebuia să aibă o lungă conversaţie cu amicul său despre menţinerea vigilenţei oamenilor săi şi despre regulamentul de gardă. Cele două santinele nu ar fi trebuit în niciun caz să-şi părăsească postul.

O faţă apăru la o fereastră din dreptul lui Tidwell, şi el abia îşi stăpâni reflexul de a trage în ea. Era locotenentul Neilson. Pierduseră elementul de surpriză, dar se puteau bate parte-n parte cu apărătorii, acum că majoritatea membrilor patrulei se afla în interiorul taberei. Răpăitul armelor de foc se auzea încă în partea opusă a clădirilor. În plus, poate că cei mai mulţi dintre apărători încă mai credeau că opriseră asaltul în afara reţelei de sârmă ghimpată. În acest caz, inamicii ar fi cu spatele la ei.

Fără cuvinte, cei doi mercenari îşi zâmbiră, se-ntoarseră şi goniră printre clădiri.

„Santinele.

Efectiv: 9

Tehnică de luptă: 3
Forţa ofensivă iniţială: 27
Apărătorii trag conform tabelei D.
Patrula Comunicaţiilor trage conform tabelei B.
Dacă atacul reuşeşte, citiţi secţiunea 105.
Dacă eşuează, citiţi secţiunea. 29.

104

Se apropiară cât mai mult de perimetrul bazei construite de Corporaţia Petrolului. În faţa lor, la mai puţin, de trei metri de ei, se aflau şase santinele „petroliste”. Dincolo de ele era o zonă liberă, apoi un număr de siluete mari, întunecate. De mai multe minute auzeau sunetul unor motoare pornind. Tidwell îşi privi ceasul. Mai erau trei minute până când Neilson începet diversiunea.

Santinelele aflate la posturi păreau relaxate. După cum arătau uniformele lor cibernetice, se părea că ele patrulaseră prin junglă în dimineaţa acelei zile. Uniformele le erau pătate şi umede. Probabil că făceau de gardă prin rotaţie, pentru a se odihni.

Când mai rămăsese doar un minut, ofiţerul trânti cu grijă cea mai apropiată dintre santinele. Acestea nu jmăreau conştiente de pericolul ce le ameninţa.

Neilson declanşă o serie de explozii extrem de reale, în depozitul de muniţii „petrolist”, se aflaseră mai multe batoane de dinamită autentică. Acestea fuseseră folosite, probabil, pentru defrişarea drumului. Copacii nu prea acceptă să moară la deciziile arbitrilor.

Când tunetele exploziilor răsunaseră deasupra lor, santinelele din faţa pafrulei se îndreptară în direcţia sunetului. Aplecându-se cât mai mult, Tidwell îşi conduse oamenii înainte. La marginea bazei „petroliste” fu cât pe-aci să se-mpiedice de uimire. În această tabără, „petroliştii” concentraseră toate vehiculele lor blindate.

Două duzini de blindate de asalt Argent ATV 1 erau parcate în rânduri ordonate. Produse de Rolls-Royce, acestea erau cele mai versatile transportoare de trupe din lume. Aveau o capacitate de zece oameni fiecare şi doar un perete de stâncă le-ar fi putut opri înaintarea. De asemenea, fiecare avea un tun de 20 mm, într-o turelă mică, montată pe cabină, şi o mitralieră de calibru O, 50, în spate. Aceste vehicule reprezentau peste un sfert din punctele alocate forţelor „petroliste".

Acum că Tidwell descoperise inamicul, se ridica o nouă problemă. Cum poţi distruge atâtea vehicule blindate? Nu mai aveau încărcături „explozive" şi nu poţi pur şi simplu împuşca ATV-uri cu M-2 l-uri.

Spre dreapta lor, puteau vedea un număr de soldaţi mişcându-se printre mai multe clădiri, permanent. Dincolo de Argent-uri se aflau două cisterne cu combustibil, identice cu cele pe care le „distruseseră" cu o zi în urmă. Dacă ar fi putut goli cisternele şi da foc combustibilului, ar fi rezolvat problema. Cel puţin, era o şansă. Planul ar fi funcţionat dacă reuşeau să le reziste „petroliştilor" până la răspândirea combustibilului. Dacă eşuau şi dacă mai rămâneau chiar şi numai jumătate din transportoare, „petroliştii" ar fi putut lichida cu uşurinţă toate forţele din zonă, aparţinând Comunicaţiilor.

În timp ce Tidwell măsura din ochi distanţa până la cisterne, atenţia îi fu atrasă de tunurile de 20 de mm montate pe fiecare vehicul. Folosit de-aproape, un astfel de tun putea scoate din joc celelalte ATV-uri.

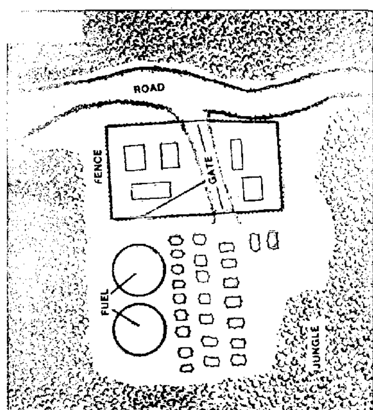
Dacă ar trebui să folosească un ATV pentru a le distruge pe celelalte, citiţi secţiunea 111. Dacă ar trebui să golească cisternele şi să aprindă „combustibilul, citiţi secţiunea 113.

Dacă lovitura aeriană alocată lui Tidwell nu a fost încă folosită, el poate face acum apel la ea. Dacă alegeţi

această opţiune, citiţi secţiunea 124.

1 All Terrain Vehicle = Vehicul pentru teren accidentat (n.t.).

m-mm

Mai multe santinele căzură când Tidwell şi Neilson le atacară din spate. Restul se împrăştiară printre diversele clădiri ale depozitului de campanie. Cei care fuseseră prinşi în afara gardului de sârmă ghimpată năvăliră înăuntru şi intrară în luptă. Exista o tentă de suprarealism în furişarea printre magaziile prost luminate şi în măsurile de precauţie ce trebuiau luate de fiecare dată când trăgeai, ca să nu-ţi împuşti un prieten. Până la sfârşit, Tidwell nu a cunoscut cu certitudine numărul soldaţilor săi ce i se alăturaseră în lupta dintre clădiri.

În cele din urmă, focurile încetară. Nefiind siguri că eliminaseră toate santinelele, patrula se împărţi în echipe de doi oameni pentru a pune încărcături „explozive” pe toate clădirile. Unul dintre mercenari urma să fixeze încărcăturile, în timp ce celălalt îl supraveghea.

Zâmbind, Tidwell începu să monteze „explozibilele” pe cele mai apropiate clădiri. În preajma lui, Allinov urmărea tensionat umbrele şi stătea cu degetul pe trăgaciul M-2 l-ului său. În timp ce fixa un glob din imitaţie

de plastic pe o magazie plină de lăzi pe care scria Mine”, maiorul regretă că nu va avea satisfacţia de a privi o explozie adevărată. Mare păcat, gândi mercenarul, amintindu-şi cât de spectaculos explodase odinioară un depozit şiit de muniţie de artilerie. Depozitul conţinea aproximativ cincizeci de mii de proiectile de artilerie şi făcuse un crater cu diametrul de un kilometru. Oftând, Tidwell trecu la următoarea magazie.

Citiţi secţiunea 100.

106

Patrulele „petroliste” deveneau din ce în ce mai frecvente cu cât se apropiau de poziţia marcată pe hartă. Ghemuit în spatele unui tufiş, Tidwell privea cum ultimul grup de mercenari pe care îl întâlniseră îşi croia drum prin junglă, la mai puţin de cinci metri de el. Cu fiecare kilometru, devenea din ce în ce mai greu să faci vreo mişcare fără să fii văzut.

După câteva minute, primejdia trecuse şi Neilson o luă în faţa patrulei, ca cercetaş. Ajunseseră la un kilometru de obiectivul necunoscut, înscris pe hartă.

Aruncaţi două zaruri.

Dacă suma lor este egală cu sau mai mică decât valoarea de camuflare a patridei, citiţi secţiunea 131.

Altfel, citiţi secţiunea 126.

107

Focul era rapid şi intens. Simţindu-se expus, maiorul trăgea continuu pentru a nu da santinelelor posibilitatea să-l ochească. Sesiza că „muniţia” pentru M-21 i se diminua rapid. În cele din urmă, Tidwell reuşi să doboare o santinelă care încercase să fugă în spaţiul descoperit dintre două clădiri. Dar un al doilea apărător era să-l nimerească în acelaşi moment. După o clipă, Allinov apăru în interiorul taberei şi-l împuşcă pe al doilea apărător.

Sărind în picioare, ofiţerul sprintă spre gard. Allinov

se făcuse deja nevăzut. Urmă o altă rafală lungă, apoi linişte. Pauza dură mai puţin de un minut, după aceea se auziră împuşcături din mai multe părţi ale taberei. Acum.

Tidwell se afla de cealaltă parte a gardului şi se mişca prudent printre magazii.

O faţă apăru la o fereastră din dreapta lui Tidwell şi el abia îşi stăpâni reflexul de a trage în ea. Se dovedi a fi locotenentul Neilson. Ofiţerii schimbară o privire. Pierduseră elementul de surpriză, dar se puteau bate parte-n parte cu apărătorii, acum că se aflau în interiorul taberei. Dacă majoritatea apărătorilor încă mai credeau că opriseră asaltul în afara reţelei de sârmă ghimpată, atunci, chiar şi numai ei doi puteau schimba soarta bătăliei.

Printre clădiri se auzea ecoul răpăitului constant al armelor de calibru mic. Fără cuvinte, cei doi mercenari se grăbiră în direcţia sunetului. Până să ajungă în partea opusă a taberei, mai rămăsese un singur apărător. Se culcase pe acoperişul unei magazii şi ţinea pe majoritatea celor din patrulă în raza focului său. Tidwell îl ajută pe Neilson să urce pe acoperişul unei alte clădiri, apoi aşteptă.

Trecură trei minute înainte ca locotenentul să ajungă în poziţia pe care o viza. Trase trei rafale scurte şi toţi auziră sunetul unui corp alunecând de pe magazia învecinată. Tidwell fugi până la locul în care căzuse santinela. Căderile cu uniforma cibernetică înţepenită se soldau de multe ori cu răni grave.

Ajungând în dreptul apărătorului căzut, realiză cât de ciudat se modificase sistemul „său de valori din pricina acestui război fără morţi. De asemenea, se gândi că nu era un lucru prea rău să poţi simţi milă pentru duşman.

Santinela nu era în pericol, deşi avea o lovitură la obraz. Maiorul şi locotenentul îl aranjară într-o poziţie mai bună, iar mercenarul le zâmbi recunoscător. Nu putea face

mai mult. Într-o uniformă cibernetică înţepenită nu puteai să strângi suficient aer în piept pentru a vorbi. În timp ce se îndepărtau, maiorul îi ceru lui Neilson să se uite la brăţara de identificare a soldatului. Era genul de oameni pe care maiorul îi urmărea în vederea unei posibile viitoare angajări de partea lui.

Zâmbind, Tidwell începu să pună încărcăturile „explozive" pe cele mai apropiate clădiri. În acest timp, se gândea că era păcat că nu putea avea satisfacţia privirii unei explozii adevărate a depozitelor de muniţie şi combustibil. În stânga să îl putea vedea pe Allinov lipind imitaţii din plastic a unor explozibile pe două cisterne foarte reale. Mare păcat, gândi mercenarul, amintindu-şi cât de spectaculos explodase odinioară un depozit de muniţie şiit.

Citiţi secţiunea 100.

108

Nu exista nicio îndoială asupra hotărârii la care ajunseseră mercenarii. Privirea lor vinovată şi modul în care evitau să se uite în ochii maiorului transmiteau suficient de bine gândurile lor. Allinov fu cel care vorbi:

— Ne vom supune oricărui ordin pe care ni-l daţi, domnule maior.

Părea să-şi găsească greu cuvintele pentru ce mai avea de spus. După ce-şi drese vocea, sergentul adăugă:

— Deşi cei mai mulţi sunt de părere că am făcut destul.

Era greu să-i condamni. Patrula era plecată de peste o săptămână, se angajase în mai multe lupte şi îndeplinise mai mult decât i se ceruse iniţial. În ultimele trei zile se luptaseră permanent, ba cu natura, ba cu „petroliştii". Cei mai mulţi erau la limita rezistenţei fizice, iar o parte putea să nu mai facă faţă încă unui marş nocturn.

Bărbaţi entuziaşti, plini de dorinţa de a învinge, ar fi

avut o şansă de a birui obstacolul indicat pe hartă, oricare ar fi fost acela. Bărbaţi obosiţi, fără o reală motivaţie, erau învinşi dinainte, iar Tidwell era prea profesionist ca să nu o ştie.

— Haidem acasă, propuse el, fără tragere de inimă.

Nu se auzi nicio urală. Încet, aproape ezitant, mercenarii îşi ridicară armele. Îi aştepta o cale lungă. Ulterior, maiorul avea să transmită informaţia că se întorc. ITT-istul se va enerva, dar în armatele corporaţiilor nu te împuşcau pentru asta, doar te degradau. Şi, oricum, după această misiune, probabil că se putea angaja la „petrolişti". O parte dintre aceştia aveau, o evidentă nevoie de a fi instruiţi, şi i-ar fi plăcut să lucreze din nou cu Clancey.

Misiunea a luat sfârşit, dar nu în mod strălucitor... Deşi s-a înregistrat un succes parţial, se putea şi mai bine. Dacă doriţi să mai încercaţi o dată, citiţi secţiunea 1.

Dacă vreţi să reluaţi numai această ultimă misiune de patrulare, citiţi secţiunea 41.

109

Pregătiseră cu multă atenţie ambuscada. În zonă continuau să mişune patrule „petroliste" aflate în căutarea lor. Dacă lupta dura mult timp, zgomotul avea să atragă un număr prea mare de inamici.

Restul membrilor celor două secţiuni se ascunseră de o singură parte a drumului. Nu se puteau baza pe niciun truc pentru a-şi opri prada. Multe din camioanele pe care le întâlniseră avuseseră echipament radio. Dacă victimele lor apucau să transmită, atunci nu numai că aveau să fie localizaţi, dar „petroliştii" vor afla şi că ei sunt în posesia unui camion. Trebuiau să lovească suficient de rapid pentru a preîntâmpina transmiterea vreunui mesaj.

Zgomotul unor motoare de maşină îi alertă şi îşi ocupară poziţiile. Primul vehicul era un camion, şi Tidwell

îl ochi pe şofer. Celorlalţi li se repartizaseră alte sarcini, pentru a se asigura de faptul că se va trage asupra fiecărui inamic.

Îşi coborî arma, când din spatele primului vehicul apăru un al doilea, apoi un al treilea.

— Nu trageţi!

Maiorul îndrăznise să întrerupă o clipă tăcerea radio. Dacă trăgea chiar şi un singur om, aveau să intre în mare bucluc. Al patrulea vehicul se dovedi a fi un automobil blindat de cercetare, plin de mitraliere. Toţi membrii patrulei se ghemuiră în spatele tufişurilor dese, conştienţi de puterea de foc a blindatului. Când primul camion trecu la câţiva metri de el, ofiţerul văzu că era plin de merv cnari „petrolişti”. Aproape că izbucni în râs. Probabil că îl căutau chiar pe el. Se consolă cu gândul că, cel puţin, mergeau într-o direcţie opusă celei în care intenţiona să se-ndrepte el.

Un al doilea convoi, mai mic, mergând tot spre est, trecu pe lângă ei după un sfert de oră. După încă o oră, un camion izolat apăru pe drum. Se deplasa spre vest, către obiectivul lor. În spatele camionului se vedeau cinci indivizi. Toţi purtau uniforme cibernetice. Tidwell ştia că va trebui să-i înfrunte acum, sau se va lovi de ei mai târziu, când ajungea la obiectiv.

— Pe ei! ordonă el, în şoaptă. Era cel mai lung semnal pe care putea risca să-l transmită prin radio.

Camion „petrolist”.

Efectiv: 7

Tehnică de luptă: 3

Forţa ofensivă iniţială: 21

„Petroliştii” luptă conform tabelei D.

Patrula Comunicaţiilor atacă conform tabelei B.

Dacă reuşesc să-i elimine pe cei din camion, citiţi secţiunea 116.

Dacă eşuează şi sunt toţi eliminaţi, citiţi secţiunea 29.

110

Dacă în cuprinsul cărţii aţi mai folosit o lovitură aeriană, citiţi secţiunea 114.

Dacă nu v-aţi folosit până acum lovitura aeriană, citiţi secţiunea 117.

În timp ce fugea spre cel mai apropiat ATV, Tidwell îşi imagina cum îl va conduce de-a lungul rândului, trăgând cu tunul în celelalte transportoare de trupe. Aproape că auzea zgomotul făcut de proiectile când străpungeau blindajul subţire.

Încuiată.

Şi uşa era blindată Nu o putea deschide trăgând în ea. Apoi, din dreapta ofiţerului frustrat, se auzi un strigăt răguşit, urmat de răpăitul unei mitraliere. Fuseseră descoperiţi!

— Randy, vino aici! transmise Tidwell, nemaifiind preocupat de menţinerea tăcerii radio. Fuseseră deja localizaţi de către soldaţii ce trăgeau în ei de la o distanţă de douăzeci de metri. Nu veni niciun răspuns. Sau cealaltă secţiune se afla într-o situaţie ce nu le permitea să transmită, sau fusese deja lichidată.

O rază de M-21 se oglindi în ATV, deasupra capului mercenarului. Urmară mai multe strigăte şi, apoi, mai multe împuşcături. Când oamenii lui Tidwell începură să riposteze, din apropiere răsunară câteva mitraliere. Singurul lor avantaj era că „petroliştii” trebuiau să-i identifice înainte de a trage, în timp ce ei, care-se aflau toţi la un loc, puteau fi siguri că orice om pe care-l văd e un inamic.

— Xanadu, aici Kublai. Am dat peste vreo douăzeci de Argent-uri parcate aici, dar avem necazuri. Cel puţin, cei de la bază vor şti ce au de înfruntat. Nu avea timp să

aştepte un răspuns.

Mercenari „petrolişti”.

Efectiv: 13

Tehnică de luptă: 3

Forţa ofensivă iniţială: 39

Apărătorii luptă după tabela C.

Patrula Comunicaţiilor luptă după tabela B.

Nu uitaţi că doar prima secţiune e angajată în luptă (jumătate din mercenarii rămaşi).

Dacă mercenarii Comunicaţiilor înving, citiţi secţiunea 115.

Dacă sunt lichidaţi, citiţi secţiunea 29.

112

Înainte să aprindă balta ce creştea într-un ritm rapid, Tidwell se asigură că niciun mercenar, prieten sau duşman, nu era înţepenit într-un loc în care să fie în pericol de a fi ars. O împuşcătură scânteie lângă capul său, şi el plonjă la adăpostul relativ din spatele unui ATV. Combustibilul alcoolic îi clipocea la picioare. Jungla se afla la mică distanţă. Tidwell începu să creadă, pentru prima oară, că ar putea câştigă.

Încă ghemuit în spatele ATV-ului, maiorul observă că tirul încetase. Sau îi eliminaseră pe toţi „petroliştii” aflaţi în acel moment în tabără, sau el era ultimul supravieţuitor al patrulei sale. În orice caz, era momentul să acţioneze. Chibritul se aprinse din prima încercare. Combustibilul şuieră când luă foc.

Poate că, după ce combustibilul se răspândise, ar fi fost posibil să trucheze distrugerea vehiculelor. Dar i se păruse oarecum necinstit. După săptămâni de efort şi suferinţe autentice, Tidwell avea sentimentul că merită satisfacţia creării unui dezastru real. Să se-aleagă şi contabilii cu ceva ele lucru de pe urma eforturilor sale.

Maiorul se hotărî să raporteze:

— Xanadu, aici e Tidwell.

Nu mai avea niciun rost să păstreze tăcerea radio. Orice „petrolist” aflat în război ştia deja unde se află el.

Citiţi secţiunea 132.

113

Cea mai bună opţiune părea să fie deschiderea masivelor cisterne şi incendierea Argent-urilor. Când sparseră robinetele primei cisterne, combustibilul limpede, cu miros înţepător, începu să se reverse pe pământ şi să se răspândească. În câteva secunde izul de alcool umpluse aerul şi tuturor începură să le lăcrimeze ochii. Exact când terminaseră de deschis şi a doua cisternă, una dintre patrulele „petroliste” reveni în tabără.

Tidwell ştia că trebuie să reziste inamicilor până la răspândirea combustibilului alcoolic sub toate vehiculele. Apoi, un chibrit avea să-pună capăt misiunii lor. Şi să creeze un foarte satisfăcător foc de tabără.

De această dată, secţiunea sa avea avantajul că se afla în interiorul taberei, trăgând spre exterior. Şi, dacă aveau noroc, elementul de surpriză era şi el de partea lor. Tidwell observă că noii „petrolişti” avansau nepăsători către poarta unităţii. Toate uniformele cibernetice arată la fel şi erau prea departe pentru ca diferenţa de ecuson să fie vizibilă. Dacă „petroliştii” nu observau absenţa santinelei de la poartă, aveau să fie surprinşi de atacul patrulei lui Tidwell.

Mercenari „petrolişti. Efectiv: 11 Tehnică de luptă: 3 Forţă ofensivă iniţială: 33 Forţele „petrolistei6 luptă după tabela D. Mercenarii Comunicaţiilor luptă în prima rundă conform tabelei A, iar rundele următoare, conform tabelei B.

Ei trebuie să reziste cinci runde. Dacă după cinci runde complete mai există supravieţuitori în patrula lui Tidiveli. atunci combustibilul se va fi răspândit suficient

pentru a distruge toate ATV-urile.

Dacă oamenii lui Tidwell reuşesc, citiţi secţiunea 122. Dacă eşuează, citiţi secţiunea 29.

114

— Xanadu, aici Kublai. Tidwell ştia că trebuie să vorbească repede, sau va fi localizat.

— Aici Xanadu.

— Am nevoie de Lovitura Doi la 235, gamma 47. Urmă o pauză scurtă. Apoi răspunse o altă voce:

— Nu mai avem nicio lovitură aeriană disponibilă, Kublai.

— Dar am localizat obiectivul! protestă maiorul.

— Ne pare rău, dar acestea sunt regulile. Nu am mai avut puncte decât pentru o singură lovitură, pe care voi aţi folosit-o deja. Fără puncte nu există sprijin aerian.

Toate celelalte mijloace tehnice aeromobile au fost alocate asaltului.

— Atunci, transferaţi câteva, insistă maiorul.

— Ne pare rău, dar contabilitatea nu va aproba transferul materialelor alocate, veni răspunsul regulamentar.

Nu mai eră nimic de spus.

Întoarceţi-vă la ultima secţiune pe care aţi citit-o (şi alegeţi o altă opţiune).

115

Lupta dură aproape zece minute. Mult timp, oricum ai fi luat-o. Nici după ce se sfârşise, Tidwell nu putea înţelege cum de câştigaseră. „Cadavre petroliste” erau împrăştiate în toată tabăra. Nu aveau încă nicio veste de la a doua secţiune. Se părea că trebuiau să-şi ia gândul de la ea. Cea mai bună opţiune ce le rămăsese era să deschidă cisternele şi să incendieze Argent-urile. Când deschiseră robinetele, aerul se umplu cu mirosul de alcool. Mercenarii Comunicaţiilor se asigurară că i-au scos pe toţi cei

înţepeniţi în afara zonei periculoase.

Exact în acel moment, în tabără reveniră mai mulţi mercenari „petrolişti”. Aceştia trebuiau ţinuţi la distanţă până când combustibilul se răspândea sub toate vehiculele. Apoi, un singur chibrit avea să pună capăt misiunii lor.

De această dată secţiunea avea avantajul că se afla în interiorul taberei, trăgând spre exterior. Şi, dacă erau norocoşi, aveau şi elementul de surpriză de partea lor. Maiorul Tidwell observă că noii „petrolişti” avansau nepăsători către poarta unităţii. Toate uniformele cibernetice arată la fel şi se aflau prea departe pentru, ca diferenţa de ecuson să fie vizibilă. Dacă nu remarcau absenţa santinelei de la poartă, aveau să fie surprinşi de atacul patrulei.

Mercenari „petrolişti”.

Efectiv: 9

Tehnică de luptă: 3

Forţa ofensivă iniţială: 27 „Petroliştii” luptă conform tabelei D. Mercenarii Comunicaţiilor luptă în prima rundă după tabela A, iar în rundele următoare, după tabela B. Ei trebuie să reziste cinci runde.

Dacă după cinci runde complete mai există supravieţuitori în patrula lui Tidwell, atunci combustibihd se va fi răspândit suficient de mult pentru a distruge toate ArTV-urile.

Dacă oamenii lui Tidwell reuşesc, citiţi secţiunea 112. Dacă eşuează, citiţi secţiunea 29.

116

Când tirul încetă, mercenarii se îmbulziră în camion... Foştii pasageri fură luaţi pe sus şi stivuiţi în afara drumului. Arbitrii îi puteau recupera de oriunde, şi, dacă i-ar fi lăsat la vedere, orice „petrolist” care trecea şi-ar fi dat seama că unul dintre camioanele lor fusese deturnat.

Totul depindea acum de capacitatea lor de a-i înşela pe inamici, pentru a ajunge foarte aproape de acea bază „petrolistă”, dacă nu, chiar în ea. Ofiţerul mercenar nu: prea putea concepe planuri mai complexe. Până ce nu ştiau cu ce se confruntă, nu puteau lua nicio hotărâre.

După zile de mers prin junglă şi prin mlaştină, lui Tidwell i se păru un lux să călătorească cu camionul. Riscul pe care şi-l asumaseră părea justificat fie şi numai de acest fapt. Sau cel puţin aşa gândea el până când văzu barajul.

Lângă un jeep se aflau cinci oameni. Toţi erau înarmaţi şi tocmai lăsaseră să treacă un alt camion. Îi văzură înainte ca Neilson să poată opri. Oricum nu ar fi putut să întoarcă, pentru că barajul fusese aşezat cu grijă acolo unde drumul era prea îngust pentru a permite întoarceri cu 180 de grade. Se iveau trei posibilităţi, iar decizia trebuia luată în câteva secunde. Prima intenţie a mercenarului fu să blufeze. Dar dacă îl aşteptau, Clancey le-ar fi putut da semnalmentele lor. Rămâneau soluţiile clasice: evitau problema, adică abandonau camionul şi înaintau prin junglă, sau o înfruntau de-a dreptul. De-a dreptul, prin forţa armelor.

Dacă ar trebui să încerce să blufeze, citiţi secţiunea 120. Dacă ar trebui să încerce să treacă cu forţa prin baraj, citiţi secţiunea 119.

Dacă ar trebui să abandoneze camionul şi să încerce să se apropie de bază prin junglă, citiţi secţiunea 106.

117

— Xanadu, aici Kublai. Tidwell ştia că trebuie să vorbească repede, sau va fi localizat.

— Aici Xanadu.

— Am nevoie de Lovitura Unu la 235, gamma 47.

Urmă o pauză scurtă. Apoi o altă voce răspunse:

— Tambu va pleca în trei minute.

După mai puţin de o jumătate de oră, maiorul auzi zgomotul unui „General Dynamics Avenger” când elicopterul coborî la nivelul copacilor. Din pomul înalt în care se căţărase, mercenarul vedea aeronava ca pe un tip de praf pe fondul cerului aproape lipsit de nori.

— Te văd, Lovitura Unu, îl informă maiorul pe pilot. Eşti la trei paşi de ţintă. La semnalul meu, întoarce cu nouăzeci de grade la stânga... acum.

Zgomotul elicopterului crescu în intensitate când acesta trecu pe deasupra lui.

— E chiar în faţa ta, indică mercenarul.

Trebuiau să fie rapizi. Patrulele echipate cu detectoare radio aveau să se ghideze după emisia sa.

— Văd obiectivul, confirmă pilotul. Sfântă Fecioară, mare mai e porcăria asta! Singurul mod în care îl pot distruge este să nimeresc depozitul de muniţie sau pe cel de combustibil. Mi-l poţi indica?

— Negativ, trebui să recunoască mercenarul.

— Atunci va trebui să trag orbeşte. Pilotul părea descurajat.

Şase rachete ţâşniră de sub aripile butucănoase ale elicopterului. Alte şase urmară după câteva secunde. Lăsară în urmă o dâră de fum galben, apoi fum albastru se ridică prin plasa de mascare din dreptul locurilor în care loviseră. Plin de speranţe, Tidwell aştepta fumul verde „care ar fi însemnat explozii secundare, atingerea unor ţinte importante. Nimic.

Continuă să aştepte. Tot nimic.

Apoi o dâră de fum galben se înălţă de undeva din interiorul taberei „petroliste”. Elicopterul se răsuci necontrolat când pilotul evită SAM-ul. Chiar dacă nu aveau o încărcătură explozivă, era periculos să fii lovit de una dintre acele rachete. Mercenarul nu îl putu condamna, pe pilot când acesta se hotărî să plece. Nu mai putea face

mare lucru, o dată ce-şi consumase rachetele.

— Mulţumesc, oricum, zise Tidwell, în timp ce aeronava dispărea în cerul albastru-deschis. Apoi coborî lângă ceilalţi membri ai patrulei sale. Trebuiau să muncească din greu pentru a mai putea rezolva problema. Opţiunile sale rămâneau aceleaşi. Dar trebuiau să acţioneze rapid. Atacul elicopterului stârnise, probabil, întreaga tabără „petrolistă”.

Dacă ar trebui să împartă patrula pentru ca jumătate din ea să creeze o diversiune, citiţi secţiunea 104/ Dacă ar trebui să încerce să deturneze un camion şi să blufeze pentru a pătrunde în tabără, citiţi secţiunea 109.

Dacă ar trebui să încerce să se furişeze prin junglă până la baza „petrolistă<r, citiţi secţiunea 106.

m

— Ascultă, până acum trei ore ne-am antrenat în afara Brasíliei, explică maiorul. Nu ne-au dat timp să ne schimbăm. Noi nici măcar n-ar fi trebuit să fim activaţi, decât în cazul în care eşua atacul din flanc.

Sergentul studie figura ofiţerului mercenar. Maiorul încercă să pară obosit şi contrariat, iar în ceea ce prin

1 Soil-to-Air Missile = Rachetă sol-aer (n.t.).

veste oboseala – nu trebuia să se prefacă. Se baza pe ezitarea tipică a unui subofiţer în a contraria un ofiţer.

— Bine, duceţi-i la barăci, în spatele spaţiului închis din dreapta, cedă subofiţerul, făcându-le semn să treacă pe poartă. Fără să ezite, Neilson băgă camionul în viteză şi intră în tabără. Când nu se opri în dreptul barăcilor, ci continuă spre locul în care erau parcate ATV-urile, unul dintre paznicii aflaţi la poartă strigă.

Camionul se opri abrupt în mijlocul celor trei rânduri de Argent-uri. Mercenarii din spate săriră din camion şi se răspândiră printre transportoarele de trupe. În zonă se afla un singur „petrolist”, şi acesta avea în mână o cheie, nu o

puşcă. Ţinându-şi mâinile la vedere, mecanicul zâmbi strâmb. Tidwell tocmai voia să le ordone oamenilor săi să nu-l împuşte, când o rază rătăcită, trasă chiar de „petrolişti”, îl înţepeni. Mecanicul se uită în ochii maiorului. Expresia sa aproxima cât se poate de bine o înălţare din umeri.

Împuşcăturile „petroliştilor” se înteţiră odată cu creşterea numărului celor ce-şi dădeau seama că tabăra era invadată. Ascunzându-se după un Argent, maiorul privi rândurile de vehicule blindate. Cum putea să le distrugă? Doar nu putea să le împuşte cu M-2 l-uri.

La câteva sute de metri în dreapta lor, puteau vedea un număr de soldaţi mişcându-se printre clădiri. Dincolo de Argent-uri se aflau două cisterne cu combustibil, identice cu cele pe care le „distruseseră” cu o zi în urmă. Dacă ar fi putut goli cisternele şi da foc combustibilului, ar fi rezolvat problema. Planul ar fi funcţionat dacă reuşeau să le reziste „petroliştilor” până la răspândirea combustibilului. Dacă eşuau, şi dacă mai rămâneau chiar şi numai jumătate din transportoare, „petroliştii” ar fi putut lichida cu uşurinţă toate forţele din zonă, aparţinând Comunicaţiilor. În timp ce măsura din ochi distanţa până la cisterne, atenţia maiorului fu atrasă de tunurile de 20 mm montate pe fiecare vehicul. Folosit de aproape, un astfel de tun putea scoate din joc celelalte ATV-uri.

Dacă ar trebui să folosească un ATV pentru a le distruge pe celelalte, citiţi secţiunea 111. Dacă ar trebui să golească cisternele şi să aprindă combustibilul, citiţi secţiunea 113.

m

Drum barat.

Efectiv: 5

Tehnică de luptă: 3

Forţă ofensivă iniţială: 15

Apărătorii drumului trag după tabela B.

Patrula luptă conform tabe lei C.

Dacă oamenii lui Tidwell [câştigă lupta, cititţi secţiunea 122.

Dacă toţi sunt lichidaţi, citii secţiunea 29.

120

— Îmi puteţi da actele dumneavoastră? ceru sergentul aflat la comanda subunităţii e? apăra drumul.

— Mă tem că nu am acte, se scuză Tidwell. Aceştia sunt membri noi. Căpitanul Clancey mi-a ordonat să-i aduc la bază pentru a căuta un grup de incursiune inamic ce se află în zonă. Se pare că e o problemă de mândrie pentru el.

Ofiţerul mercenar încercă să pară supărat. Aruncaţi două zaruri.

Dacă suma lor este mai fiica decât sau egală cu valoarea de camuflare a patrulei, cititţi secţiunea 123. Altfel, cititţi secţiunea 130.

r li

121

Camionul se opri abrupt în mijlocul celor trei rânduri de Argent-uri. Mercenar, îi din spate săriră dincamion şi se răspândiră printre transportoarele de trupe. În zonă se afla un singur „petro Hst” şi acesta avea în mână o cheie, nu o puşcă. Ţinându-i ji mâinile la vedere, mecanicul zâmbi strâmb. Tidwell te-mai voia să le ordone oamenilor săi să nu-l împuşte, când o rază rătăcită, trasă chiar de „petrolişti”, îl înţeponi. Mecanicul se uită în ochii maiorului. Expresia sa aproxima cât se poate de bine o înălţare din umeri.

Împuşcăturile „petroliştilor” se înteţiră odată cu creşterea numărului celor ce-şi dădeau seama că tabăra era invadată. Ascunzându-se după un Argent, maiorul privi rândurile de vehicule blindate. Cum putea să le distrugă? Doar nu putea să le găurească şenilele.

La câteva sute de metri în dreapta lor, puteau vedea un număr de soldaţi mişcându-se printre clădiri. Dincolo de Argent-uri se aflau două cisterne cu combustibil, identice cu cele pe care le „distruseseră” cu o. zi înainte. Dacă ar fi putut goli cisternele şi da Toc combustibilului,.: ar „fi rezolvat problema. Planul ar fi funcţionat dacă reuşeau să le reziste „petroliştilor” până la răspândirea combustibilului. Dacă eşuau, şi dacă rămâneau chiar şi jumăta – tate din transportoare, „petroliştii” ar fi putut lichida cu uşurinţă toate forţele din zonă, aparţinând Comunicaţiilor. În timp ce măsura din ochi distanţa până la cisterne, atenţia maiorului fu atrasă de tunurile de 20 mm, montate pe fiecare vehicul. Folosit de-aproape, un astfel de tun putea scoate din joc celelalte ATV-uri.

Dacă ar trebui să folosească un ATV pentru a le dis – truge pe celelalte, citiţi secţiunea 111. Dacă ar trebui să găsească cisterneleşi să aprindă: combustibiluU citiţi secţiunea 113.

122

Lupta de la baraj fu scurtă şi intensă. Nu exista, practic, niciun adăpost şi ambele părţi suferiră rapid pierderi. Din fericire pentru ei, mercenarii din camion traseră primii, mai repede şi mai precis. Până să se oprească autocamionul \br, căzuse şi ultimul „petrolist”.

Duseră jeep-ul în afara drumului şi îl ascunseră, împrouna cu mercenarii „petrolişti”, în spatele unor crengi rupte. din tufişurile învecinate. Vegetaţia nu avea să-i stânjenească pe arbitri în depistarea semnalelor uniformelorcibernetice, dar avea să-i împiedice pe foştii lor adversari să fie văzuţi de alţi trecători.

Nu mai avu loc niciun incident până ajunseră la baza „petrolistă”. Mai mulţi soldaţi le ieşiră în întâmpinare, când încetiniră în faţa porţii. Uniformele acestor soldaţi erau la fel de pătate ca şi ale celor din camion. Probabil că

fuseseră recent prin junglă. Aceasta însemna, după cum ştia Tidwell, că nu erau doar trupe de garnizoană; aceşti mercenari făceau parte dintr-o forţă ofensivă, erau veterani instruiţi, pregătiţi psihic pentru acţiune.

— V-aţi şi întors? începu un sergent, îndreptându-se spre fereastra din dreptul lui Neilson. Credeam că toţi sunt plecaţi să găsească patrula „cornilor”. Hm? observă figura necunoscută a maiorului şi se opri brusc, la câţiva paşi de camion.

— Bună ziua, sergent. Tidwell se aplecă în afară şi vorbi repede. Avem o încărcătură de recruţi. Unde să-i punem?

În timp ce sergentul îi cerceta, Tidwell aruncă o privire în tabără. Maiorul aproape că fluieră de surpriză. În partea opusă, parcate în rânduri ordonate, erau două duzini de blindate de asalt Argent ATV1, numite deseori „A ia cub”. Produse de Rolls-Royce, erau cele mai dotate transportoare de trupe din lume. Aveau o capacitate de zece oameni fiecare şi doar un perete de stâncă le-ar fi putut opri înaintarea. Fiecare avea un tun de 20 mm într-o turelă mică, montată pe cabină, şi o mitralieră de calibru O, 50, în spate. Aceste vehicule reprezentau pes te un sfert din punctele alocate forţelor „petroliste”. Nu era de mirare că ofensiva lor în centru întâmpina mai. puţină rezistenţă decât era de aşteptat.

La o sută de metri în dreapta, putea vedea soldaţi mişcându-se între mai multe clădiri. Dincolo de Argent-uri se aflau două cisterne cu combustibil, identice cu cele pe care le „distruseseră” cu o zi în urmă. Dacă ar fi putut goli cisternele şi da foc la combustibil, ar fi rezolvat problema. Planul ar fi funcţionat dacă reuşeau să reziste „petroliştilor” până la răspândirea combustibilului. Dacă eşuau şi dacă mai rămâneau chiar şi numai jumătate din transportoare, „petroliştilor” le-ar fi fost uşor să lichideze

toate forţele din zonă, aparţinând Comunicaţiilor.

1 All Terrain Vehicle – Vehicul pentru teren accidentat (n. t,)

— Pot să văd documentele dumneavoastră? întrebă sergentul, politicos. Maiorul spera că nu observase surprinderea lui la vederea ATV-urilor.

— Ascultă, căpitanul Clancey mi-a spus să-i aduc repede aici pentru a ajuta în căutarea unui vechi, prieten al lui. Tichvell încercă să pară cinstit. Nu mai era timp să facem documentele.

— Cum aţi trecut de baraj? întrebă ofiţerul bănuitor. Privea uniformele pătate ale mercenarilor. Tidwell realiză că nu prea arătau ca nişte proaspeţi recruţi.

— Baraj? încercă să blufeze mercenarul Corfiunicaţiilor.

Vedeţi harta de la secţiunea 104.

Aruncaţi două zaruri.

Dacă suma lor este 6 scut mai mică decât 6 (indicele de camuflare al patrulei minus 2), citiţi Secţiunea 118.

Dacă suina e mai măreţ citiţi secţiunea 125.

123

— Pe ei în căutăm, confirmă sergentul. Dar veţi avea necazuri dacă nu aveţi acte.

Tidwell ridică din umeri”.

— Nu prea pot face mare lucru acum. Irlandezul era cam ocupat când am plecat noi.

— Cum arată căpitanul Clancey? verifică subofiţerul.

Tidwell îi oferi o descriere precisă, chiar dacă uşor vulgară. Amândoi râseră şi soldaţii din jurul jeep-ului se relaxară.

Sergentul luă un carneţel din jeep.

— Poftim un permis de trecere. Eu nu-l pot semna, dar dumneavoastră, fiind maior, o puteţi face. Eu voi contrasemna. I

După un minut, semnătura sergentului Orlowski se afla lângă cea a maiorului Frederick Barbarossa, Mulţumindu-i, Tidwell îi făcu semn lui Neilson să conducă mai departe. Odată ieşiţi din raza vizuală a santinelelor, Tidwell îi arătă lui Neilson semnătura. Ambii ofiţeri începură să chicotească. Câteva clipe mai târziu, râdeau în hohote, mai mult, de uşurare decât din cauză că maiorul folosise. numele legendarului” erou teuton.

(iţiţi secţiunea 127.

124

Dacă în cuprinsul cărţii aţi mai folosit o lovitură aeriană, citiţi secţiuâica 114.

Dacă nu v-aţi folosit până acum lovitura aeriană, citiţi secţiunea 128

125

— Vă rog să coborâţi din camion împreună cu oamenii dumneavoastră.

Vocea sergentului devenise brusc dură... începu să-şi ridice arma. O împuşcătură venită din camion îl înţepeni înainte să-şi termine gestul. Tidwell trase în cei de lângă poarta, în timp ce Neilson băgă camionul în viteză şi tre’ cu „prin poartă.

„Petrolişti” la porţile taberei. Efectiv: 6 Tehnică de luptă: 3 Forţa ofensivă iniţială: 18 Santinelele trag după tabela C. Patrula ripostează din camion după tabela B. Dacă după trei runde mai există supravieţuitori printre membrii patrulei, citiţi secţiunea 121. r Dacă toţi sunt „omorâţi” în trei runde, citiţi secţiunea 29.

126

Îşi dădură seama că au Fost observaţi când auziră o ra fala de M-21, undeva în spatele lor. Plonjând din reflex la adăpostul unei vegetaţii mai dense, Tidwell se răsuci cu arma pregătită. Trebuiau să termine lupta repede, înainte ca alte patrule să-i poată localiza după zgomotul de

împuşcături.

Pa 1 rula „petrol Ista”. Efectiv: 5

Tehnică de luptă: 3 Forţa ofensivă iniţială: M Ambele tabere trag după tabela C.

Socotiţi numărul rundelor. Dacă lupta durează mai mult de cinci runde, o a doua patindă se va alătura primei. Adăugaţi 5 la efectivul rămas „petroliştilor”, la începutul celei de-a şasea, runde. Dacă lupta durează mai mxdt de douăsprezece runde, o a treia subunitate de 6 oameni va întări forţele „petrolistela începutul celei de-a treisprezecea runde.

Dacă mercenarii Comunicaţiilor înving, citiţi secţiunea 87.

Ducă sunt înfrânţi, citiţi secţiunea 29.

127

Nu mai avu loc niciun incident, până ajunseră la baza „petrolistă”. Mai mulţi soldaţi le ieşiră în întâmpinare, când încetiniră în faţa porţii.

— V-aţi şi întors? începu un sergent, îndreptându-se spre fereastra din dreptul lui Neilson. Credeam că toţi sunt plecaţi să găsească patrula „cornilor”. Hm? observă figura necunoscută a maiorului şi se opri brusc, la câţiva paşi de camion.

— Bună ziua, sergent. Tidwell se aplecă în afară şi vorbi repede. Avem o încărcătură de recruţi. Unde să-i punem?

Aruncând o privire în tabără, Tidwell aproape că fluieră de surpriză. În partea opusă, parcate în rânduri ordonate, erau două duzini de blindate de asalt Argent ATV, „A la cub”, cum li se spune în jargonul militar. Produse de Rolls-Rovce, erau cele mai dotate transportoare de trupe din lume. Aveau o capacitate de zece oameni fiecare şi doar un perete de stâncă le-ar fi putut opri înaintarea. Fiecare avea un tun de 20 mm, într-o

turelă mică, montata pe cabină, şi o mitralieră de calibru O, fj0, în spate. Aceste vehicule reprezentau peste un sfert din punctele alocate forţelor „petroliste”.

La o sută de metri în dreapta putea vedea soldaţi mişcându-se între mai multe clădiri. Dincolo de Argent-uri se aflau două cisterne cu combustibil, identice cu cele pe care le „distruseseră” cu o zi în urmă. Dacă ar fi putut goli cisternele şi da foc la combustibil, ar fi rezolvat problema. Planul ar fi funcţionat dacă reuşeau să reziste „petroliştilor” până la răspândirea combustibilului. Dacă eşuau şi dacă mai rămâneau chiar şi numai jumătate din transportoare, petroliştilor” le-ar fi fost uşor să lichideze toate forţele din zonă, aparţinând Comunicaţiilor.

— Pot să văd documentele dumneavoastră? întrebă sergentul, politicos. Maiorul spera că nu observase surprinderea lui la vederea ATV-urilor.

— Ascultă, căpitanul Clancey mi-a spus să-i aduc repede aici ca să dea o mână de ajutor. Tidwell încerca să pară cinstit. Nu mai era timp să facem documentele.

— Cum aţi trecut de baraj fără permis? întrebă subofiţerul, bănuitor. Privea uniformele pătate ale mercenarilor. Tidwell realiză că nu prea arătau a proaspeţi recruţi.

— Te referi la asta? Tidwell îi oferi foaia obţinută de la sergentul de la baraj.

Subofiţerul studie permisul, nefiind foarte mulţumit de el.

Vedeţi harta de la secţiunea 104.

Aruncaţi două zaruri.

Dacă suma lor este 9 sau mai mică decât 9 (valoarea de camuflare a patrulei, plus l) t citiţi secţiunea 118.

Dacă suma e mai mare, citiţi secţiunea 125.

128

— Xanadu, aici e Kublai. Tidwell ştia că trebuie să

vorbească repede sau va fi localizat.

— Aici Xanadu.

— Am nevoie de Lovitura Unu la 235, gamma 47. Urmă o scurtă pauză. Apoi o altă voce răspunse:

— Aţi găsit?

— Da, şi Lovitura Unu ar face bine să se grăbească Tidwell nu avea niciun chef de conversaţie.

— Am înţeles, lovitura a fost declanşată, va sosi. În aproximativ douăzeci şi două de minute. Denumirea codificată este „Tambu".

Nu le rămânea decât să reziste până la sosirea loviturii aeriene şi apoi să se retragă. Maiorul avu sentimentul că lucrurile merg destul de bine, până când auzi un strigăt din direcţia clădirilor. Urmă o serie de împuşcături când mai mulţi „petrolişti" năvăliră pe poarta de intrare în tabără.

Mercenari „petrolişti".

Efectiv: 11

Tehnică de luptă: 3

Forţa ofensivă iniţială: 33

„Petroliştii" luptă co? z/or?? i tabelei D.

Mercenarii Comunicaţiilor luptă în prima rundă după tabela A, şi în rundele următoare după tabela B. Ei trebuie să reziste cinci runde.

Dacă după cinci runde complete mai există supravieţuitori printre oamenii lui Tidwell, citiţi secţiunea 129. Dacă nu, citiţi secţiunea 29

129

În mai puţin de jumătate de oră, maiorul auzi zgomotul unui „General Dynamics Avenger" acoperind pocniturile sporadice ale armelor de foc, Zgomotul crescu în intensitate când elicopterul coborî la nivelul copacilor. Era momentul să se retragă în junglă şi să urmărească spectacolul.

— Haideţi să fugim de-aici! strigă Tidwell pentru eventualele persoane care le interceptau comunicaţiile. Cei rămaşi alergară în junglă. Tidwell se căţăra într-un copac din care putea vedea foarte bine atât tabăra „petrolistă”, e îl şi elicopterul. Aparatul de zbor era ca o pată pe cerul senin.

— Lovitura Unu, aţi ajuns în raza mea vizuală, îi informă maiorul pe pilot. La semnalul meu întoarceţi nouăzeci de grade la stânga… acum!

Cu un uruit asurzitor, elicopterul trecu deasupra lor.

— Tambu, e chiar în faţa ta, cinci sute de metri spre est de zona de ţintă, îl îndrumă mercenarul.

Trebuiau să se mişte repede. Patrulele echipate cu detectoare de semnale radio aveau să-i localizeze, iar restul aveau să se concentreze asupra zgomotului elicopterului.

— Am contactat vizual, confirmă pilotul. Dumnezeule! Chestia aia e mare. Singurul mod de a o distruge o să lovesc depozitul de muniţie sau pe cel de combustibil. Le poţi localiza?

— Da, pot, spuse cu uşurare ofiţerul mercenar.

Într-un minut, Tidwell ghidă elicopterul până când acesta se află la mai puţin de o sută de metri de coloanele de transportoare parcate.

— Câteva grade la stânga, fu ultima indicaţie. Terminase chiar la timp. Cineva din tabăra „petrolistă” îi zărise silueta în copac şi îşi dăduse seama cine îndrumă elicopterul. O rază* strălucitoare lumină o frunză groasă, la câţiva centimetri de capul lui Tidwell.

După câteva clipe, şase rachete ţâşniră de sub ari pile butucănoase ale elicopterului. Alte şase urmară. Rachetele lăsară, o dâră de fum galben, iar apoi, din locurile atinse, de sub plasa de mascare, ieşi fum albastru. Plin de speranţe, Tidwell aşteptă fumul verde ce

reprezenta exploziile secundare.

Fum verde ieşi dintr-un Argent. Apoi din alte două de lângă el. Apoi din cele aflate în apropierea unei cisterne. După un minut, întreaga tabără era învăluită de o ceaţă verde, emanată de aproape toate vehiculele.

Apoi, de undeva din tabăra „petrolistă" se ridică o dâră galbenă. Elicopterul pendulă brusc când pilotul evită SAM-ul. Chiar dacă nu erau echipate, cu încărcătură explozivă, rachetele reprezentau totuşi un pericol. Mercenarul nu-l putu acuza pe pilot când acesta se hotărî să plece. Nu mai putea face mare lucru, o dată ce-şi consumase rachetele.

— Frumos lucrat, Tambu, îl felicită Tidwell, în timp ce elicopterul dispărea în cerul albastru. Apoi coborî din copac, pentru a se alătinra celorlalţi membri veseli ai patrulei.

Citiţi secţiunea 132.

130

— Vă rog să coborâţi din camion împreună cu oamenii dumneavoastră.

Vocea subofiţerului devenise brusc bănuitoare. El se retrase câţiva paşi şi ceilalţi soldaţi din apropierea jeep-ului îşi ridicară M-2 l-urile.

Aproape nepăsător, Tidwell îl împuşcă pe sergent înainte ca acesta să apuce să-şi pregătească arma.

Drum barat.

Efectiv: 5

Tehnică de luptă: 3

Forţa ofensivă iniţială: 15

Ambele tabere luptă conform tabelei C.

Dacă patrula Comunicaţiilor câştigă, citiţi secţiunea 122.

Dacă este lichidată, citiţi secţiunea 29.

131

Odată cu căderea ultimului „petrolist”, Tidwell sări în picioare şi alergă în direcţia lagărului „petrolist”. Se trăseseră prea multe focuri pentru ca să-şi mai pună problema camuflării. Trebuiau să ajungă la elicopter înainte ca forţele din perimetrul taberei să primească întăriri.

În spatele său îi auzea pe ceilalţi zbătându-se să alerge prin vegetaţia densă. Împiedicându-se de o liană, se izbi de trunchiul unui copac gros. Coaja aspră îi tăie faţa şi mâinile.

Locotenentul îl ajută să se ridice.

— Al dracu’ mod de a duce un război, murmură canadianul.

— O nimica toată, observă Tidwell ironic.

După o clipă, amândoi erau prea preocupaţi să-şi croiască drum prin junglă pentru a mai spune ceva.

Citiţi secţiunea 77.

132

Ultimii supravieţuitori ai patrulei Comunicaţiilor se ascundeau printre rădăcinile unui copac dintr-o specie necunoscută de Tidwell. Partea de deasupra lor părea să fie, – a unui stejar, dar, răspândite deasupra pământului, rădăcinile sale înalte până la genunchi formau un adevărat labirint. După distrugerea lagărului, patrula se repezise înapoi în junglă. Mai multe patrule „petroliste” aproape că o încolţiseră.

Epuizat şi, practic, fără muniţie, maiorul era descurajat. N-ar fi pariat pe şansele de întoarcere înapoi la liniile lor nicio picătură de „Tully”. Cel puţin îşi îndeplinise cu vârf şi îndesat obiectivul. Deşi asta nu era în întregime adevărat, aproape că râse cu voce tare. Nu mai era necesar să încerce să întârzie planurile „petroliste”. Neutralizaseră complet tăişul forţei lor de atac. Odată ieşit de la morgă, avea să împartă cu plăcere sticlele cu

Clancey. Irlandezul va trebui să se recunoască învins, deşi ar fi fost mai mulţumitor pentru Tidwell dacă scăpa şi teafăr.

Zgomotele făcute de animale în jungla ce-l înconjura se estompaseră treptat, până când liniştea deveni apăsătoare. Toţi se strânseseră şi mai aproape de pământ, printre rădăcinile copacului fără nume. Apoi se auzi zgomotul unui elicopter ce se mişca încet deasupra acoperişului verde al pădurii.

— Hei, Steve, eşti acolo jos? Vocea lui Clancey răsună în casca mercenarului. Beculeţul roşu avertiză că semnalul este transmis pe o frecvenţă „petrolistă". Nimic nu l-ar fi putut face să răspundă. Ar fi putut da „petroliştilor" ocazia să-i localizeze. Nu puteau şti în ce fel e echipat elicopterul. Era supărat pe Clancey că se folosea aşa de prietenia lor.

— Ascultă, maiorule, continuă vocea, cheamă-ţi oamenii. S-a terminat.

Mercenarul Comunicaţiilor ezită. Sunetul elicopterului se îndepărtă.

— Haide, amice, ai câştigat, insistă irlandezul. Verifică şi tu.

Tidwell era tentat. Ar fi însemnat să se întoarcă cu elicopterul şi, apoi, o lungă odihnă. Exact ce-şi dorea. Se hotărî din nou să nu-şi deschidă radioul. Când un inamic îţi spune ce vrei să auzi, e momentul să devii bănuitor.

— Bine, nici eu nu m-aş încrede, încercă iarăşi Clancey. Nu vreau-decât să te scutesc de un drum lung.

Urmă o pauză. Maiorul crezu că nişte frunze de la vreo douăzeci de metri de el se mişcă într-un mod ciudat. Îndreptă imediat M-2 l-ul său într-acolo.

— Uite ce zic eu, propuse Clancey. Pariez o ladă de whisky irlandez contra unui singur pahar la cârciuma Janei că totul s-a terminat. E o ofertă cinstită, transmisă pe o frecvenţă care acum e liberă.

Chiar că era un război ciudat. Zâmbind, mercenarul se ridică în picioare. O putea face fără să mai trebuiască să se uite peste umăr.

Îşi activă microfonul.

— Îmi datorezi deja cele două sticle de la Jane. Ia-mă de-aici şi hai să le desfacem.